

SEZONA 2019/2020

Sedem dni

KATARINA MORANO, ŽIGA DIVJAK

Vsebina

- 7 MIHA BLAŽIČ **Kdo je zares kriv za naše probleme?**
- 13 GORAN LUKIĆ **Mreže življenja**
- 21 EVA JAGODIČ **Upravljanje s časom in črna luknja aplikacij**
- 30 **Nagradi**
- 34 **In memoriam**

KATARINA MORANO, ŽIGA DIVJAK

Sedem dni

2019

Krstna uprizoritev

Premiera 19. septembra 2019

Režiser **Žiga Divjak**

Dramaturginja **Katarina Morano**

Scenografka **Barbara Kapelj**

Kostumografka **Tina Pavlovič**

Avtor glasbe **Blaž Gracar**

Avtor videa **Domen Martinčič**

Lektor **Martin Vrtačnik**

Oblikovalec svetlobe **Boštjan Kos**

Asistent režiserja (študijsko) **Žiga Hren**

V uprizoritvi smo uporabili krajši odlomek in aranžma iz skladbe *Tvoje jutro* Vlada Kreslina. Za sodelovanje se zahvaljujemo Jaru Zorcu (glas po telefonu), Gregorju Zorcu, Maji Križnik, Goranu Lukiću, Delavski svetovalnici, Živi Divjak in Maji Avi Žiberna.

Vodja predstave **Borut Jenko**

Šepetalka **Neva Mauser Lenarčič**

Tehnični vodja **Janez Koleša**

Vodja scenske izvedbe **Matej Sinjur**

Vodja tehnične ekipe **Branko Tica**

Tonski in videotehnik **Sašo Dragaš, Gašper Zidanič** in **Matija Zajc**

Osvetljevalca **Boštjan Kos** in **Bogdan Pirjevec**

Frizerka **Jelka Leben**

Garderoberka **Angelina Karimović**

Rekviziterka **Erika Ivanušič**

Sceno so izdelali pod vodstvom mojstra **Vlada Janca** in kostume pod vodstvom mojstric **Irene Tomažin** in **Branke Spruk** v delavnicah MGL.

Igrajo

Jette Ostan Vejrup

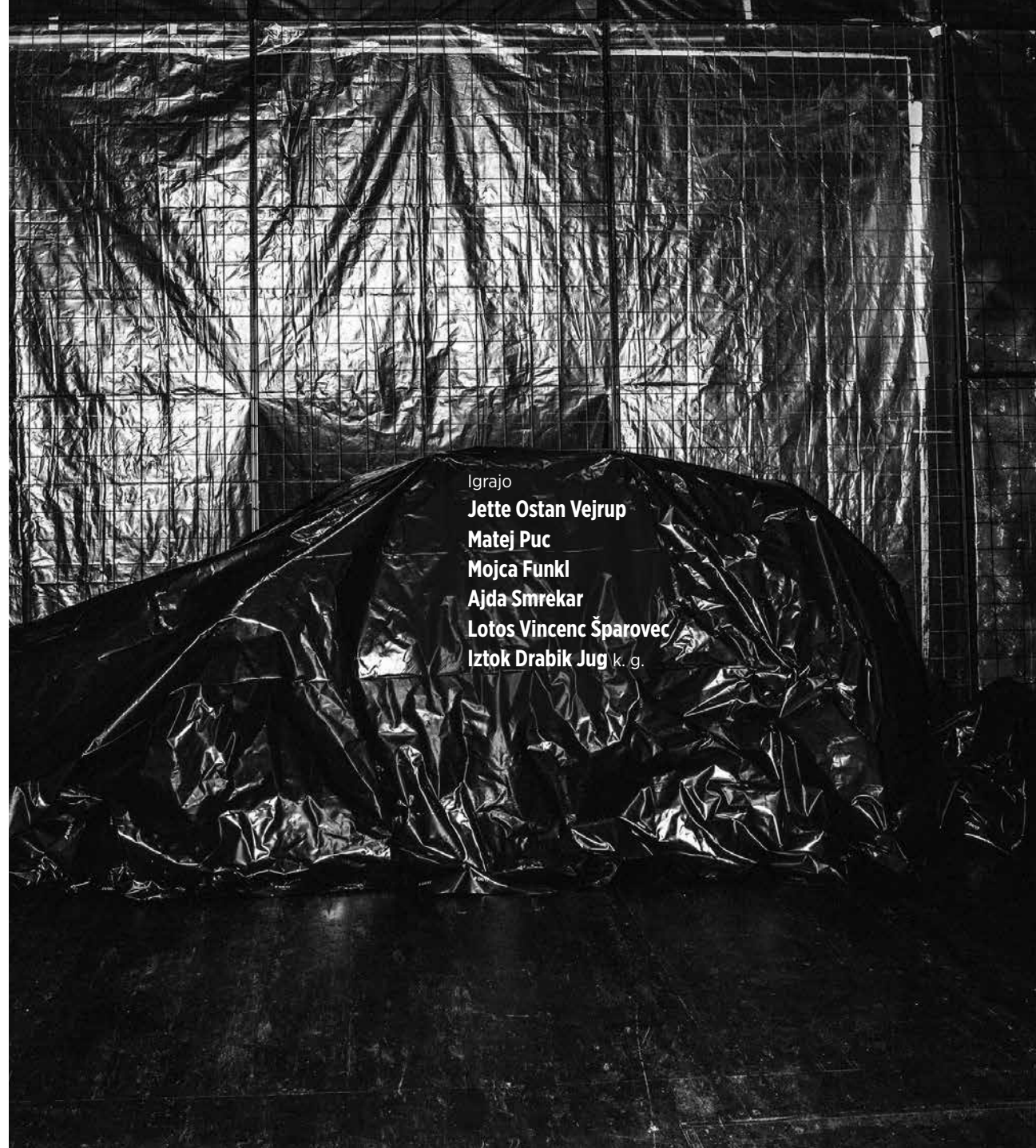
Matej Puc

Mojca Funkl

Ajda Smrekar

Lotos Vincenc Šparovec

Iztok Drabik Jug k. g.

Jette Ostan Vejrup, Matej Puc, Mojca Funkl

Kdo je zares kriv za naše probleme?

MIHA BLAŽIČ

Nikoli nismo jezni na pravega človeka. Kako bi bili, ko pa je nemogoče vedeti, kdo je zares kriv za naše probleme. Ponavadi vemo samo to, da nam grede stvari narobe. Da življenju nismo kos. Ob tem smo jezni zlasti na tiste, ki nas na to opominjajo. Na partnerja, s katerim bi se morali imeti fajn, pa se nimamo. Na otroka, ki bi mu radi ponudili najboljše, pa mu ne moremo. Na starša, ki bi morala uživati bolj dostojanstveno starost, pa sta namesto tega samo v breme svoji družini. Na starega psa, za katerega nimamo časa skrbeti, pa kar noče in noče umreti. In nazadnje smo jezni nase. Ker nam ne uspeva dosegati še tako nizkih pričakovanj.

Resnični krivci za naše stiske so ponavadi oddaljeni, brezosebni ljudje. Njihovega obstoja se zavedamo le bežno. Vsake toliko časa dobijo obraz ali glas v obliki najemodajalca, uradnice, policaja, šefa ... a kaj, ko imamo z njimi vsega skupaj le nekaj minut opravka, v katerih ne moremo niti pošteno izraziti svoje jeze. Kolikokrat smo že odložili telefon ali odkorakali iz kakega urada in si potem v glavi ponavljali, kaj bi *moral* reči tistemu zoprnemu človeku na drugi strani? Naslednjič jim bomo zagotovo povedali, kar jim gre ...

Vsake toliko časa lahko tudi z imenom identificiramo kakega večjega krivca, ampak nam to nič kaj dosti ne pomaga. Vsak lahko na primer v nekaj minutah gugljanja najde izvor svoje stanovanjske stiske – to je v prvi vrsti Jazbinškov zakon, ki je usodno razmrcvaril stanovanjsko politiko in bivališča navadnih ljudi spremenil v peskovnik za špekulante. Toda politik Jazbinšek nam je še bolj oddaljen kot naš najemodajalec ..., pa še upokojen je! Poleg tega pa neurejeno stanje na nepremičninskem trgu vlada že tako dolgo, da počasi izgublja podobo krivične sistemske napake in postaja sestavni del naše realnosti. Koliko ljudi danes pomisli na Jazbinška ali prvo Peterletovo vlado iz daljnega leta 1991, ko brezperspektivno klikajo po spletni strani *nepremičnine.net*? Koliko ljudi ob dvigu najemnine kliče na državni nepremičninski sklad in jih vpraša, kaj za vruga se grejo, da se cene najemnin še vedno dvigajo dvakrat hitreje kot plače? Verjetno se vse te neizrečene kritike na koncu izrazijo v obliki zakonskih preprirov, obračunavanja med sorodniki in večje porabe alkohola.

Vsak kanalizira jezo na svoj način. Zanimivo je, da še največje nezadovoljstvo čutijo pripadniki druge generacije tranzicijskega srednjega razreda. Teško bi jih imeli za ljudi v najbolj obupnem položaju, so pa tisti del družbe, ki doživljajo najbolj akutno eksistencialno krizo. Njihova življenja so eno samo razočaranje. Oni so tisti, ki naj bi uresničili neizpolnjena pričakovanja svojih staršev, se visoko izobrazili, se podali na pot uglednih karier in si ustvarili idilične domove iz Ikeinih katalogov. Na Instagramu so morda tudi res podobni svojim influencerskim vzornikom iz Amerike, počutijo pa se vse prej kot to. Le kaj je narobe z njimi, da pri tridesetih rinejo nazaj k staršem na podstrešja? Zakaj še nimajo rednih služb? Zakaj so kreditno nesposobni? Zakaj nimajo srečnih zakonov in vzornih otrok?

Ta generacija bi lahko svoje frustracije usmerila na več vladnih ukrepov, ki so v Jazbinškovem slogu sprožili proces izključevanja generacije. Lahko bi kritizirali spodbujanje samostojnega podjetništva pod Pahorjem, Bratuškovo in Cerarjem, s čimer so redne zaposlitve postale stvar preteklosti. Lahko bi krivili Anjo Kopač Mrak, ki ji na ministrstvu za delo, družino in enake možnosti v času gospodarske rasti štiri leta ni uspelo niti malo izboljšati pogojev za mlade družine. Ali pa vodje sindikatov, ki so bili pripravljeni tolerirati vsakršno agencijsko zaposlovanje, dokler so kolektivne pogodbe ostale nedotaknjene. A vse to so spet imena dolgočasnih funkcionarjev – predstavnikov oddaljenih institucij. Ljudje pa imajo pred sabo vedno le svoje bližnje: zafrustrirane partnerje, katerih velike ambicije se počasi srečujejo z realnostjo avtorskih pogodb za par mesecev, in pa svoje zoprne mame, ki se prihajajo iz spodnjega štuka vtikat v vsako malenkost našega zasebnega življenja. Strukturni problemi se zato ne rešujejo v bojih z vlado, ampak z ločitvami in družinskimi spori.

Prekarnost sicer največkrat povezujemo z mladimi, manjkrat pa z delavci starejše generacije, ki so prav tako prizadeti. Tisti nižje izobraženi morda res niso tako karierno ambiciozni, so jim pa nove razmere še bolj zamajale tla pod nogami. Le od kod naj 45-letna čistilka ali 55-letni prodajalec dobita moč, da se bosta ponovno prekvalificirala in na nemogoče tekmovalnem trgu dela našla novo službo? In če sta že lahko pričakovala skorajšnji prihod skromne penzije, jima je vsaka naslednja pokojninska reforma dodala še nekaj let negotovega garanja.

Starejši so sicer nekoliko bolj nagnjeni k jezi nad politiki, težje pa identificirajo konkretne krivce. Jih je v roke agencijskih posrednikov vrgel zloglasni Janšev ZUJF, s katerim se je končalo zaposlovanje v javnem sektorju in sprožilo množični outsourcing dela? So bile to reforme trga dela pod socialdemokrati? Je kriva varčevalna mrzlica v času, ko je Sloveniji grozila bruseljska trojka? Gre stvar v še bolj oddaljeno preteklost do prvih tranzicijskih vlad, ki so začele privatizirati družbeno premoženje in sprožile hitro deindustrializacijo? Teh odgovorov večina ljudi nima. So pa dovolj dolgo na svetu, da so se naučili biti do političnih institucij skrajno nezaupljivi. Kadar razmišljajo o politiki, vidijo le množico pokvarjenih kravatarjev, ki so v svojem pohlepu in aroganci vsi isti.

Ne glede na vse težave pa imajo slovenski delavci vsaj v teoriji možnost sprostiti gnev nad dejanskimi krivci za svoj položaj. Lahko pišejo jezne statuse na Facebooku ali se med poročili derejo na televizijo. In v redkih trenutkih,

ko se poravnajo vse zvezde, lahko kakšnega politika celo vržejo s stolčka. Drugače pa je za delavce iz Bosne, Srbije, Romunije, Bolgarije, Slovaške – ljudi, ki predstavljajo dobro desetino delovne sile in na katerih temeljita skoraj vsa proizvodnja in gradnja v državi. Ti delajo v neprimerno slabših pogojih, namesto uspešnih karier in modernih stanovanj pa v najboljšem primeru lahko napredujejo na nemška gradbišča. In v primerjavi s slovenskimi delavci se tujci niti v teoriji ne morejo jeziti na svoje nadrejene.

Tudi če bi vedeli, katera vlada je sprejela bilateralni sporazum, po katerem so za vstop v Slovenijo 20 mesecev suženjsko vezani na enega delodajalca, jim to ne bi nič pomagalo. Ne le, da živijo v tuji državi brez političnih pravic, ampak v njej nimajo niti prijateljev niti družin. Svojega zaposlovalca niso nikoli srečali, agencijskega posrednika so videli le enkrat, spor z delodajalci pa lahko hitro pripelje do prekinitve pogodbe in deportacije v domovino. Če pa jim delodajalec brez njihove vednosti odpove pogodbo in jih izpiše iz zdravstvenega zavarovanja, se ne morejo pritožiti niti uslužbenkam na zavodu. Še na žene se ne morejo znesti! Jezijo se lahko le nase. Garajo in počasi uničujejo svoja telesa.

Neizrečena jeza je torej prisotna na vsakem koraku. A ravno ko so politične institucije začele verjeti, da so popolnoma zakrile sledi svojega vpliva in politiko dokončno ločile od življenj ljudi, jih je doletelo veliko presenečenje. Neizrečena jeza je namreč ponovno našla svoj politični izraz: v Trumpu, brexitu in rasističnem populizmu. Premeteni politični igralci so namreč dojel, da je jeza edini skupni politični jezik, ki ga ljudje še poznamo – le zakaj ne bi poskušali vpreči moč tega vsesplošnega ljudskega nezadovoljstva?

Njihova gibanja si zato niso dajala opravka z državnimi posegi, ki bi izboljšali naše individualne okoliščine, saj so bile vse povezave med političnimi ukrepi in našimi življenji zabrisane. Nikogar ne zanimajo socialni korektivi in pravice. Namesto tega so v središče političnega življenja postavile kar naše osebne frustracije in nam ponudile kanal za njihovo sproščanje. Politika je tako postala oblika osebne terapije. Namesto sistemskih sprememb nam ponuja le nabor tarč, v katere lahko usmerjamo svoj gnev. Ne priznava, da so za vse težavnejše sobivanje krivi ekonomski procesi – po novem so pravi krivci pač navadni ljudje. Ljudje, ki ne poznajo svojega mesta. Ljudje, ki vnašajo nered. Ljudje, ki se ne znajo prilagoditi. Prav je, da smo jezni nanje! Bodimo še bolj jezni in jih postavimo nazaj, kamor spadajo!

Privlačnost takšnega ideološkega obrata je bila zagotovljena. Človek, ki ima na primer vse večje težave v partnerskih odnosih, bo zelo težko povezal svojo osamljenost in tesnobo z ekonomsko-političnimi procesi. Mnogo lažje bo sprejel, da so za njegove probleme krive emancipirane ženske, ki od njega zahtevajo preveč. Za svoje nezadovoljstvo v službi bo lažje kot dolgočasne politike krivil migrante, ki jemljejo delovna mesta in jim država vse dovoli. Institucij pač ne vidimo, vidimo pa ženske, ki ne zmorejo izpolniti naših pričakovanj, ali pa tujce, ki se nam zdijo nevarni ... Zagotovo ni naključje, da so se pojavili ravno v času, ko so se naši ekonomski problemi začeli zaostrovanje! Od tu ni treba narediti kaj dosti korakov, da bi prišli do širših sklepov o narodu, ki naj bi postal

preveč feminiziran, v katerem delo ni več cenjeno, v katerem so domači moški postali drugorazredni itn. Izjemen vzpon šovinističnih in ksenofobnih gibanj, ki hočejo »vrniti naravni red«, je bil neizogiben. Gre za politizacijo jeze v družbi, ki politike ne pozna več.

Nativistični šovinizem je torej ideologija, h kateri se v odsotnosti konkretnih političnih rešitev obračamo nezadovoljni ljudje. Ostaja pa vprašanje: ali bi boljše razumevanje politično-ekonomskih procesov kaj vplivalo na kakovost naših osebnih življenj? Verjetno ne. V najboljšem primeru bi nas obvarovalo pred lažnimi rešitvami političnih šarlatanov, ne bi pa nas odrešilo pred vse bolj utesnjujočimi pritiski vsakdanjega preživetja. Realnost je dejansko kruta: naše življenjske možnosti se bodo še naprej ožile in navadni ljudje za zdaj nimamo dovolj politične moči, da bi na to lahko vplivali. Za vse to sta potrebna organizacija in boj, strukturne spremembe pa ponavadi trajajo dolgo, zahtevajo veliko angažiranosti in redko pripeljejo do katarzičnih zmag. Zato bomo morali do dneva, ko se bodo razne politične pobude dejansko spremenile v dostopna stanovanja in dostojne plače, še naprej iskati kanale za sproščanje naših frustracij. Politika lahko le na dolgi rok izboljšuje pogoje, v katerih sklepamo osebne odnose, ne more pa nadomestiti terapije nič bolje, kot lahko terapija rešuje naše materialne težave.

Kljub temu pa je risanje povezav med osebnimi in strukturnimi problemi nujen pogoj, da bi lahko kadar koli napredovali proti bolj izpolnjujočim načinom življenja. Da bi človek presegel svoje osebne okoliščine, mora najprej razumeti njihov izvor. Za zdaj vemo le to, da smo jezni in nezadovoljni. Nekdo pa nam mora tudi pokazati, *zakaj* se tako počutimo. Kaj nas je pripeljalo do tu? Od kod te neobvladljive cene položnic in neskončne nadure? Od kod ta nezmožnost napredovanja? Odgovori na vse to morda niso enostavni in nagrajujoči, a več, kot nas jih bo iskalo, hitreje bomo našli rešitve.

Mreže življenja

GORAN LUKIĆ

Ne vem natančno, koliko sem bil star, štiri ali pet let. Oče in mama sta bila takrat stara nekaj čez trideset. Hodili smo po prazni cesti, proti železniški postaji. Se držali za roke. Naslednji prizor, ki se ga spomnim, je bil kos pice, ki sem ga držal v rokah. Izlet v Zagreb. Moj prvi kos pice! Ne vem, ali imam te slike parkirane v spominu zaradi pice ali zaradi tega, kako smo šli na izlet v Zagreb. V vsakem primeru je okoli teh slik iz preteklosti ovit prav (p)oseben, prijetno melanholičen občutek, ki kot da poskuša pomiriti situacijo, ko mi spomin servira kakšne druge, manj prijetno melanholične občutke, vpitje mame na očeta, vpitje očeta na mamo, vztrajno med- in post-kregajočo tišino očeta, v ozadju pa vedno znova vidna ali nevidna kulisa železarnе, ki je naši družini vsak mesec prinašala plačo, mami pa moža z vsak dan novo neskončno zbirko prašnih delcev v njem. Dokler se nekega dne ni zgodila delovna nesreča, v kateri je oče malodane popolnoma oslepel. Železarna je očetu izplačala neko odškodnino. A oče je ostal skorajda brez vida. In tako, kot je skorajda ostal brez vida, tako je sčasoma on sam postajal neviden. Življenje se je razklalo na dva dela. Na prej in na potem. Prej se je zbuval ob pol štirih zjutraj, da sta z mamo v nočno-jutranjem miru popila jutranjo kavo, nakar se je ob pol petih odpravil na delo. In tako leta, desetletja. Železna dnevna delovna rutina je oblikovala dnevno družinsko rutino. Potem nič več. Brez železne dnevne delovne rutine se je oče vse bolj umikal pred zunanjim svetom. Umrl je pred desetimi leti. Nekaj tednov za njim mama. Spomini ostajajo. Tako kot v ozadju delovni tempelj železarnе. Še dandanes se mi zdi, kot da je pravi tekoči trak v tem templju – in drugih delovnih templjih – proizvodnja odlitkov življenjske rutine. Kot da ni delavec tisti, ki opravlja ponavljajoče se dnevne naloge. Temveč da ponavljajoče se dnevne naloge proizvajajo in vzdržujejo delavca.

Delovni tempelj ne oblikuje »zgolj« enega delavca, eno delavko. Oblikuje, vzdržuje celo skupnost. Tako je železarna ob koncu tedna na igrišču vrgla mlado in staro, da se igra. Da sedi. Da se pogovarja. Da opazuje. Starši na stopnicah ob igrišču se pogovarjajo, medtem ko mulci igrajo nogomet, košarko, vozimo bicikel ... Ja, pa sem spet pri pozitivnem melanholičnem občutku, ki mi ga je serviral spomin. V ozadju pa cinična realnost: tempelj dnevne delovne rutine potrebuje dnevno življenjsko rutino, skozi katero se delovna telesa obnavljajo, obnovijo. Potem pa so prišla velika odpuščanja. Nasmehi staršev na stopnicah in klopcah ter krike nas, mulcev na igrišču je nadomestila tišina. Ali bo delovni tempelj obstal? Prestrašeno, tiho in kolektivno smo se zavlekli v znano – v dnevno družinsko rutino. Tempelj se je tresel. In mi smo se tresli z njim. Tempelj je preživel. Skupnost se je spremenila. Krč

je ostal. Kolikokrat sem se znašel z istim vprašanjem, ko sem med študijem prišel domov: »Kje so vsi«? Seveda je to tudi egoistično vprašanje, kot da čas zamrzne, ko se prestaviš v drug prostor – a s teboj pač potujejo spomini.

Zgodilo se je pred nekaj več kot petnajstimi leti. Ob koncu študija sem v nevladni organizaciji, ki se ukvarja z osebami s težavami v duševnem zdravju, občasno priskočil na pomoč. Nekega dne sem pomagal urejati zadeve za enega izmed uporabnikov, ki je imel hude težave z alkoholom. V zvezi s tem sem moral nujno v njegovo stanovanje. Tam je bila. Majhna slika. Na mizi v dnevni sobi. Seveda sem se počutil, kot da grobo vdiram v intimo nekoga. A kot se je hitro izkazalo, je v enaki meri ta slika, intima nekoga, vstopila vame. Bila je slika tega istega uporabnika. Le da mlajšega, nasmejanega. V družbi punce. Videti sta bila ... srečna. Vprašanje je kluvalo. Kako? Zakaj? Kako je iz te nasmejane preteklosti nastala sedanost, ki se počasi ubija z alkoholom? Ta slika na mizi me v mislih pogosto obišče. In ob tem se še vedno zastavlja vprašanje, kako se je to zgodilo.

V Ljubljano sem prišel pred dvaindvajsetimi leti. Dovolj dolga doba, da se ti veliko mesto, kakor si Ljubljano videl takrat, spremeni v malo večjo vasico, kjer skozi leta na ulicah rutinirano srečuješ iste obraze, ki se starajo s teboj, in ki se te prav tako bežno spominjajo, kot se ti njih. Neznanci. Tihi znanci. Brez imen. Enega izmed teh neznanih tihih znancev sem po ljubljanskih ulicah videval več let. Sprva mlad. Nasmejan. Komunikativen. Spraševal je, ali imam kaj drobiža. Nato vedno manj nasmejan. Zdravstveno v vedno slabšem stanju. Dokler se mu na nogi ni začela delati rana. Vse večja rana. Po dolgem času sem slučajno izvedel, da je bil narkoman, ki naj bi imel stanovanje v Ljubljani, a je iz njega odstranil prav vse, razen vrat. Že kar nekaj let ga ne vidim več. Človek, ki je propadal pred nami in izginil med nami. Daleč od tega, da je edini. Seveda spet isto vprašanje: kako, zakaj? Ne bom pametoval. Tudi moj oče je še kako dobro poznal alkohol. In alkohol njega.

V Ljubljani sem najprej živel v študentskem domu, od septembra 1997. V stolpu na Fakulteti za družbene vede, danes ga ni več. Šesti štuk, cena, če se prav spominjam, nekaj več kot takratnih tri tisoč tolarjev. Soba s cimrom s Cerknega, s katerim sem doživel kar nekaj simpatičnih komunikacijskih šumov. Ko mi je zvečer rekel »pihni«, mi ni bilo jasno, kaj naj pihnem, pa saj ni sveče?! No, seveda je mislil »ugasni TV«. Ja, povsem nov svet mi je takrat bila Ljubljana. Seveda te ta novi svet z vsemi novimi realnostmi potegne vase. Za nekaj časa sem opustil študiranje, delal, se selil. Redno hodil na Rock Otočec (mislim, da je bila naša ekipa tri leta zapored najboljša v blatnem nogometu). Potem pa je dobesedno prišel dan, ko sem se moral odločiti: ali redno delo v proizvodnji ali spet študirati? Ajde, gremo nazaj na faks. Zaključil sem študij, nakar je sledila odisejada selitev in pri tem sem dodobra spoznal nekatere dele Ljubljane. In njen nepremičninski trg. Enkrat sem šel na ogled sobe, ki je bila v kleti – in v kateri je bil premog. Zanimiv ogled. Nič kaj topla reakcija. Kljub obilici premoga. Toliko in toliko let kasneje sem dobil prve znake staroselstva. Na kolesu se godrnjajoče izogibam zombi turistom, ki tavajoče polnijo zbirko nujno nasmejanih fotografij na družbenih omrežjih, zvečer občasno preklinjam glasne turiste, ki – ne vem, kako – ravno v »moji« ulici najdejo in pozunanjijo svoj gromki notranji glas, ki ga v »državi izvora« najverjetneje vljudno skrivajo.

Potem pa je tukaj seveda še ta »neighbour snatchers Airbnb«. Kar je z leti za sabo potegnilo še cene nepremičnin. Po pravici povedano, se sam v dani situaciji nimam kaj pritoževati. Še posebej, ko poslušam visoko izobraženega kolega iz Irana, ki je imel ogromne težave, preden je našel novo stanovanje. Ja, tudi beseda »terorist« je bila izrečena. Po telefonu je še nekako prepričal koga za ogled, a od tod dalje ... Ja, ta »država izvora«. Kot da s seboj v nahrbtniku nosi bombe. Grozna izkušnja zanj.

Onkološki bolnik. Doma iz Bosne. Zelo bolan. Zdravljenje začel v Sloveniji. Pred kratkim si je zaželel, da bi zdravljenje nadaljeval v Bosni, da bi bil bližje družini. Zdravnica v Sloveniji je pripravila natančen cikel zdravljenja in seznam zdravil ter dokumente poslala na pristojno ustanovo v Bosno. Nakar nas pokličejo njegovi družinski člani in povedo, da jim je bilo v matični bolnici, kjer se nadaljuje zdravljenje, rečeno, da ta bolnišnica enega zdravila za bolnika nima. Zdravila ni na zalogi. Družini rečejo, da lahko to zdravilo kupijo zgolj v eni zasebni lekarni. Cena 150 evrov. Kaj?? Zdravilo, ki je nujno za zdravljenje težko bolnega onkološkega bolnika in za katerega ni bilo treba posebej plačevati, zdaj kar naenkrat stane 150 evrov – mesečno? Družina nima toliko denarja. Kaj zdaj? Nič, poskusimo v Sloveniji. Grem v Sanolabor, ker na nekem seznamu javne agencije za zdravila ob predpisanem zdravilu najdem ime tega podjetja. Sicer zelo prijazna prodajalka me usmeri v lekarno čez cesto na Miklošičevi ulici. Tam me usmerijo v lekarno pri polikliniki. Tam me usmerijo v lekarno v kliničnem centru. Tam me usmerijo v lekarno na Onkološkem inštitutu. Tam mi povedo, da sicer imajo to zdravilo, vendar mora gospod priti ponj iz Bosne. Nakar grem do zdravnice na Onkološkem inštitutu, ki obravnava njegov primer. Ko ji povem, kaj se dogaja, jezno reagira, češ »kako je možno, da nimajo zdravila?!«. Nakar grem do socialne delavke na istem Onkološkem inštitutu, da še enkrat preverim, ali je kakršna koli možnost, da zdravilo dostavijo v Bosno. Socialna delavka po telefonskem pogovoru s strokovno osebo pove, da to pri njih ni možno, da pa naj povprašam v bolnišnici Petra Držaja. Sodelavka kasneje pokliče tja in izve, da to ni možno. Sodelavki kasneje končno uspe priklicati uradno osebo matične bolnišnice v Bosni, ki ji pove, naj se gospod v ponedeljek ob 7.15 zgleda pri njih. Od zadnje kemoterapije bolnika sta medtem minila dva tedna. V Bosni pa naj bi glede njegovega primera sklicali še konzilij, kar bi lahko trajalo še dodatna dva tedna.

Izkušnja delavca: Sem iz Bosne, obeta se mi zaposlitev v Nemčiji. Spletna stran nemškega veleposlaništva. Citiram: »Tuji državljani, ki niso državljani EU in imajo dovoljenje za prebivanje v Sloveniji, potrebujejo za vstop v Nemčijo vizum, če želijo na ozemlju Zvezne republike Nemčije bivati dlje kot 90 dni ali tam opravljati pridobitno dejavnost.« Naprej: kliknem na povezavo »Daljše bivanje (več kot 90 dni, npr. študij, delo ali združitev družine)«. Naprej: pogledam poglavje »Priprava vloge«; navzdol po spletni strani je pri točki 3 naslednje besedilo: »Prosimo, da za oddajo vloge rezervirate termin. Sistem za dodeljevanje terminov«. Kliknem. Odpre se spletna stran, na kateri piše »Dobrodošli v spletnem sistemu za dodeljevanje terminov nemškega veleposlaništva v Ljubljani«. In naprej: »Kliknite na »Weiter«, če želite nadaljevati z rezervacijo termina«. Kliknem na »Weiter«. Odprem angleško

stran »Appointment-System of the German Foreign Office«. Kliknem na »Continue«. Nakar še dvakrat. In potem se izpiše (prevajam): »Na žalost v tem trenutku ni razpoložljivih terminov. Novi termini za rezervacijo bodo razpoložljivi z rednimi intervali«. Sodelavka mi kasneje razloži, da so na nemškem veleposlaništvu spremenili sistem rezervacij, zato se zdaj možnost rezervacije odpre vsak dan za – eno minuto, tj. med 00.00 in 00.01. Skratka, si delavec iz Bosne, ki vsak dan ob polnoči igraš loterijo na spletni strani nemškega veleposlaništva.

Smo delavci. Delavke. Partnerji. Partnerke. Možje. Žene. Očetje. Mame. Bratje. Sestre. Prijatelji. Prijateljice. Znanci. Znanke. Aktivni. Pasivni. Jezni. Veseli. Žalostni. Vsak izmed nas je kaj izmed tega, in še več. Vsak izmed nas se vsak dan gradi skozi vse to, in še več. Vsakega izmed nas se vsak dan, preko drugih, gradi skozi vse to, in še več. Kombinacij je nešteto. Interakcij je nešteto. Snovi, iz katere vedno znova nastajajo dogodki, zgodbe, ki ostajajo skozi čas. Uprizoritev *Sedem dni* je zato več kot aktualna – vedno znova aktualna. Je življenje. In kot taka se uprizoritev *Sedem dni* nikoli ne konča – tako kot se življenje vedno znova obnavlja skozi neštete interakcije, dogodke, izkušnje, spomine. In tako tudi ti, ki gledaš to »predstavo«, nisi gledalec. Si človek. Z nešteto interakcijami, dogodki, izkušnjami, spomini, ki so te privedli do tega, da si ta del življenja tudi del življenja tistih, ki ti z odra govorijo življenje; da ta del življenja deliš z drugimi, ki prav tako z istega odra poslušajo isto življenje; da ta del življenja, medtem ko z odra poslušаш to življenje, pri sebi priklicuješ dogodke, spomine, interakcije svojega življenja. Vsi skupaj pa ob poslušanju tega življenja in intimnem priklicu nanj priklicanih dogodkov, spominov, interakcij pletemo neskončno mrežo – življenja.

Le kaj bi se zgodilo, če bi vsi prepletli mreže naših življenj ob konkretnih dogodkih? Ob konkretnih primerih izkoriščanja, neenakosti, ranljivosti, ujetosti? Tako je, nastalo bi novo, kolektivno dejanje, nova sedanost, ki bi se pretopila v novo kolektivno izkušnjo, ki bi se prelevila v nov kolektivni spomin – ki bi priklical novo kolektivno prepletanje mrež življenj ob morebitnem novem primeru izkoriščanja, neenakosti, ranljivosti, ujetosti.

Človek nikoli ni gledalec. Lahko se pa odloči, da je zgolj opazovalec. Z vsemi posledicami.

Matej Puc, Katarina Morano

Upravljanje s časom in črna luknja aplikacij

EVA JAGODIC

Oni dan sem se po dolgem času sestala s starim prijateljem in v najhujši poletni vročini sva oba namesto hladnega piva, kot je v takih dneh navada, raje srebrala ledeni čaj. Rekel je, da se v velikem loku izogiba alkoholu oziroma kakršnim koli stimulativnim substancam, odkar je pred dobrim letom in pol doživel živčni zlom. Zaradi preobremenjenosti z delom, preveč stresa in neučinkovitega spopadanja z vsakodnevnimi obveznostmi so stvari prišle tako daleč, da ni potreboval le zdravljenja, pač pa je bil prisiljen popolnoma spremeniti način življenja. Zamenjal je službo, odpovedal se je večini svojega socialnega življenja, spremenil je način prehranjevanja, drugače je začel dojemati, katere stvari so pomembne in katere ne, in nasploh je svoje življenje popolnoma postavil na glavo. Ko sva se videla tokrat in sem ga povprašala po počutju, mi je suvereno zatrdil, da se počuti super. Opravil je obvezne terapije ter uspešno organiziral svoj čas in obveznosti, tako da se ne počuti več, kot da plava. Povedal mi je, da je »zdej našu en tak app za meditacijo pa dihalne tehnike pa tko, k je res ful v redu. In če je kdaj še kaka kriza, pol si tist pržgem in pomaga. Mislm, sej ni nč, več al manj maš take programčke, kako dihat pa tko, ampak je res ful v redu.«

On je našel »en tak app«. Seveda me je premagala radovednost in sem si na svoj telefon še isti večer tudi sama naložila to aplikacijo. Prvo spoznanje? Cena za duševni mir in dober spanec je – 42,99 EUR/leto. Drugo spoznanje? Aplikacija ima več kot 10 milijonov uporabnikov, ki se jim zadeva očitno zdi vredna tega denarja. Pa pravzaprav ne vem, zakaj me to sploh še čudi. Danes vsi veliko raje prisegamo na mobilne aplikacije kot na kar koli drugega (zlasti pa ne na medčloveški stik). Ker nam pri tem ni treba z nikomer komunicirati in se nikomur izpostavljati, ker je dostopnejše, predvsem pa hitreje. Danes tako pač je: vse se mora zgoditi hitro, tu in zdaj. Zakaj bi probleme reševali na dolgi rok, če pa obstaja aplikacija, ki ti, tako trdijo uporabniki, pomaga že ob prvi uporabi.

Takšne in drugačne aplikacije so danes postale rešitev za praktično kar koli: od bančnih poslov in osebne rasti do nadzоровanja, kje je in kaj trenutno počne vaš otrok. Vsi poznamo citat »Za vsako bolezen rož'ca raste.«, ki pa bi ga lahko že zdavnaj posodobili kot »Za vsak problem se aplikacija najde.«. Prijateljeva izkušnja z meditacijsko

aplikacijo me je zapeljala v raziskavo o tem, kakšne aplikacije še lahko najdem, da mi bodo pomagale spraviti življenje v red, da bom lažje balansirala delo, obveznosti in prosti čas, da se bo glava lažje osredotočala na posamezne elemente in da mi v dnevu ne bo zmanjkalo ur, v katerih lahko vse to opravim. Pred mano se je odprla črna luknja, ki ji ni videti ne konca ne kraja. Obstajajo ekološke aplikacije za motivacijo pri osredotočanju: vsakič, preden se lotimo dela, naloge, opravila, v aplikaciji posadimo drevo. Nastavimo, koliko časa želimo posvetiti določeni nalogi, in če se pritaknemo telefona, preden ta čas poteče, drevo umre, v nasprotnem primeru pa uspešno zacveti. Obstaja tudi gora aplikacij, ki merijo, koliko svojega časa posvetimo posamezni dejavnosti, in nas opozarjajo na to, kje ga porabimo preveč ali premalo. Nekatere to sporočajo v tortnih diagramih, druge v stolpcih ... Mnogo in še več je seveda takih aplikacij, ki nam pomagajo spremljati, katere naloge smo že opravili in katerih ne. Od tega, da moramo po mleko v trgovino in da je treba na dan popiti dva litra vode, pa do tega, koga moramo poklicati in kateri članek je treba oddati. Vse tisto torej, kar smo včasih pisali na lepljive listke, ki smo jih polepili po mizi, ekranu, predalih, steni ..., le da je tu vse organizirano v ličen seznam, na katerem dejavnost, ko jo opravimo, preprosto odključamo in gremo dalje. Prijateljica, ki je nekoč začela uporabljati eno takšnih aplikacij, me je dolgo prepričevala, da je precej bolj zadovoljivo, če vidiš pred seboj seznam odključanih stvari, kot pa, če samo strgaš listke in jih pomečeš v koš. Obstajajo tudi aplikacije, ki pospešijo nekatere vsakdanje opravke: od hitrega deljenja slik in drugih datotek, skupnega urejanja dokumentov, ne da bi bilo potrebno medsebojno pošiljanje, do deljenja koledarja z izbrano skupino ljudi, da staršev ni treba niti več poklicati, kdaj imaš čas za kosilo, ker to itak že vidijo v tvojem koledarju. Moja absolutno najljubša aplikacija, na katero sem naletela, pa je zagotovo tista z najbolj pretencioznim imenom. In na tem mestu naj se mi odpusti, če z omembo imena delam reklamo, a samo tako lahko potrdim, da če človek svojo aplikacijo poimenuje MyLifeOrganized, potem si je zastavil res visokoleteče cilje. Take, ki jim očitno lahko sledi samo sto tisoč ljudi. Ker aplikacije nisem podrobneje raziskala, žal ne morem izdati skrivnosti za organizirano, srečno in mirno življenje, a nekaj mi pravi, da tega s preprosto mobilno aplikacijo tako ali tako ni mogoče doseči.

A kaj se zgodi, če pobližje pogledamo, kaj je vsem aplikacijam skupnega? Kmalu ugotovimo, da se vsaka od njih osredotoča predvsem na eno stvar – čas in produktivno, učinkovito porabljanje in upravljanje le-tega. In ne moremo zanikati, da je prav čas tisto, česar nam dandanes primanjkuje. Vsi smo neprestano v naglici, vsem nam manjka ur, v katerih bi lahko opravili delo, ki smo si ga naložili, nihče več ne najde časa za spanje in počitek, za prijatelje in znance; zdi se, da so edina stvar, za katero imamo čas čisto vsi, družbena omrežja.

A to je že druga zgodba. Tista, ki se začne s čudovito poslovenjeno besedo prokrastinacija. Preveč dela, prehudi pritiski, premalo časa in previsoka pričakovanja so pač odlični recept, da te odvrnejo od dela in pahnejo v to, čemur smo včasih rekli zapravljanje časa. Odlaganje. Zavlačevanje. »Česar ti ni treba storiti danes, odloži na jutri,« pravi star slovenski pregovor (ali bi vsaj moral). Ampak le kako ne bi človek odlašal in zavlačeval, ko pa je včasih

to edini obrambni mehanizem, ki nam še ostane, zato da naše duševno zdravje ne popusti. Ne morem spregledati dejstva, da zadnje čase okrog sebe spremljam vedno več ljudi, ki zaradi preveč obveznosti ali prevelikih pričakovanj končajo pri takšnih in drugačnih zdravnikih. Prvič sem na to naletela v gimnaziji, ko kar dvema sošolkama ni več uspelo usklajevati šole, hobijev, hormonov in pričakovanj okolice. Ko smo prilezli v srednja in pozna dvajseta, je število tistih, ki niso zmogli več, samo še naraslo. Hkrati pa lahko spremljam tudi nekoliko starejšo generacijo, tisto nad petdeset, pri kateri se stres in pritiski morda ne kažejo tako močno v slabšem psihičnem zdravju, ji pa zato prežgodaj začne popuščati telo.

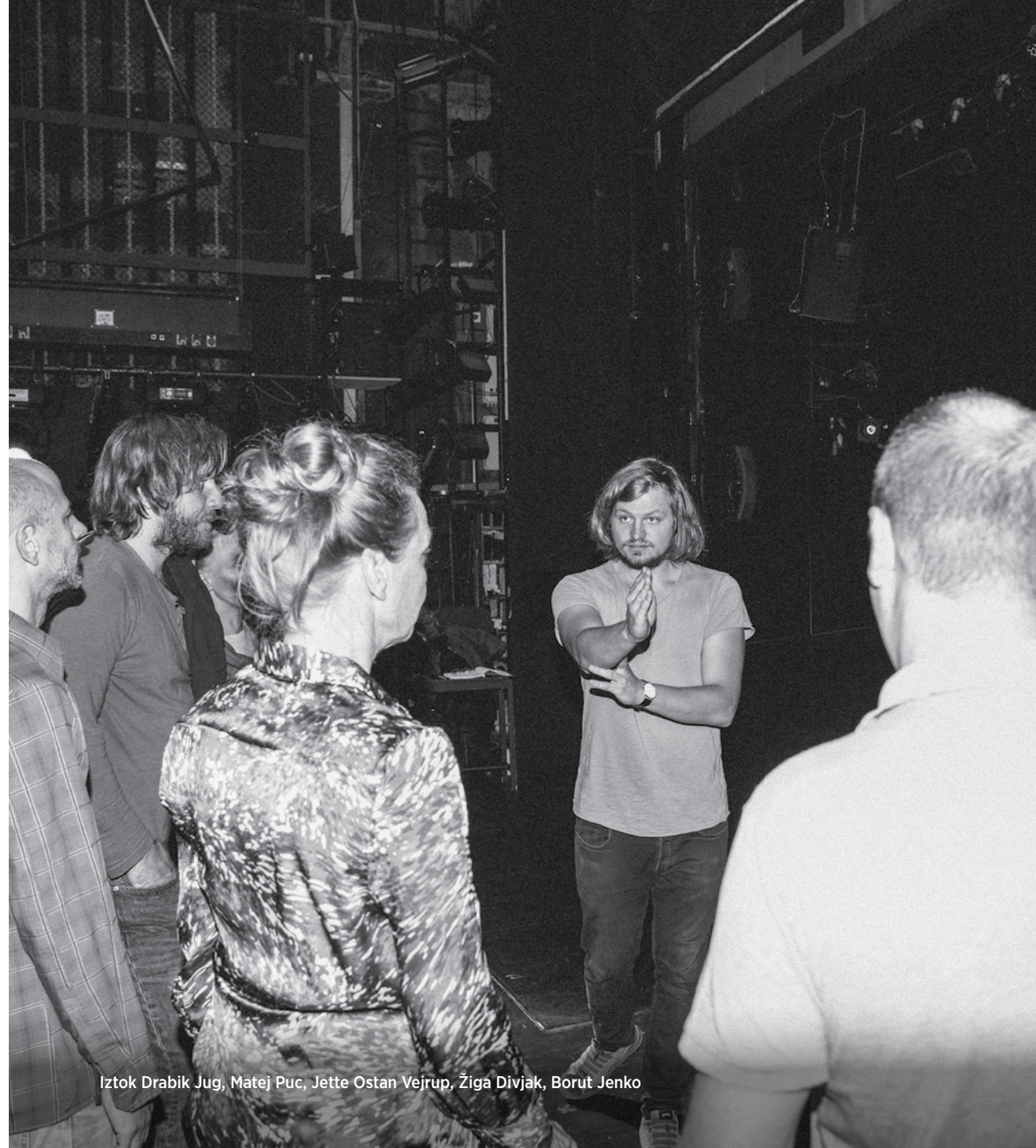
Četudi je res, da naša psihična obremenitev pogosto izhaja iz previsoko zastavljenih ciljev in prevelikih pričakovanj, drži tudi, da je organizacija družbe danes precej drugačna, kot je bila še pred tridesetimi leti, in si včasih preprosto ne moremo privoščiti, da ne bi bili boljši ali vsaj v koraku z vsemi drugimi. Preobrazil se je zlasti trg dela in časi služb z rednim osemurnim delavnikom so že davno minili. Danes, če imaš srečo in se lahko zaposliš na delovnem mestu z vsaj približno spodobnim plačilom, moraš že v začetku vedeti, da lahko pričakuješ tudi veliko število neplačanih nadur. In dodatnih nalog, ki v resnici niso v tvoji pristojnosti, a nekdo jih pač mora opraviti, saj je bilo delovno mesto tistega, ki je bil za to pristojen, itak (v času finančnih rezov) že davno ukinjeno. Za vse druge pa velja, da pograbi, kar ti pride pod roke, in ne bodi izbričen. Tako je tudi za samozaposlene, samostojne podjetnike in druge. Če ti ponudijo, boš vzel, ker veš, da čim boš zavrnil, ti nikoli več ne bodo ponudili. Zavedaš se, da četudi plačilo ni bajno, je vsak posel boljši kot nič, zato ga vzameš. In sprejmeš tudi naslednjega. In naslednjega. In zgoditi se ti, da se utapljaš v delu, ne uspe se ti več zorganizirati in kar naenkrat je pritisk prevelik, stresa preveč in ... In spet smo na začetku. Tako ali tako si si pa sam kriv; kaj pa ne uporabljaš ene od tehnik upravljanja s časom, ki bi ti pomagale, da bi bil kos vsem nalogam. Zakaj denimo ne uporabiš tehnike *pomodoro*? Ker kaj je bolj zdravo kot paradižnik! V vsej resnosti naj zabeležim, da ta tehnika dejansko obstaja in temelji na predpostavki, da si moramo svoj čas razdeliti v 25-minutne intervale, ker dlje naši možgani niso sposobni učinkovito delovati. Seveda obstajajo tudi preprostejše, bolj plebejske logike. Take narekujejo naslednje: črtaj vsa nenujna opravila, vnaprej načrtuj delo, opravljaj več nalog hkrati, iz okolja odpravi vse moteče dejavnike. Na tem seznamu je fascinantna zlasti tista postavka o opravljanju več nalog hkrati, gre za tako imenovani *multitasking*. Dandanes očitno ni več pomembna kakovost opravljenega dela, pač pa samo še to, da je naloga opravljena v zadanem roku – saj si ne znam predstavljati, kako bi lahko človek katero koli nalogo opravil stoodstotno, pa četudi gre le za brisanje prahu, če se obenem ukvarja še z drugo stvarjo, ki prav tako zahteva svojo raven koncentracije. Vse skupaj me spomni na Ježkovo pesem o pisalnem stroju, na katerega je sredi noči »nujno, nujno, tu se ni za igrat!« moral spisati referat, ki »ga nihče ne bo nikoli na tem svet šel brat«.

Na račun pomanjkanja časa pa dandanes izgubljam še eno stvar, to je stik z drugimi. Komunikacija se je preselila na splet, ker je tako lažje in hitreje. Nihče nikogar več ne pokliče, saj to traja, raje pošljemo samo sporočilo.

Za kavo se srečamo samo še ob posebnih priložnostih, družino obiščemo, ko kaj potrebujemo, in neznancem namenimo nasmeh in pozdrav samo še takrat, ko smo res dobro razpoloženi in ne brzimo v naglici mimo. Pač ni časa. Res, saj bi prišla na obisk, ampak saj veš, kako je ... pa služba pa otroci, in potem je treba skuhati in oprati in rojstni dnevi in rekreacija, pa na vrtu je treba še kaj narediti ... ne gre, žal. Aha, ja, za vikend smo pa na izletu, če slučajno dobimo prosto v službi ali če nimamo kakšnega projekta, ki ga je treba izpeljati, kakšnega članka, ki ga je treba oddati. Ja, če mi poveš res veliko vnaprej, si bom zabeležila in si zagotovo vzela čas! Aja, veš, kaj, takrat imam pa ravno eno zadevo, tukaj v planerju mi piše ... Ti, a veš, kako se zmeniva? Zadnjič sem odkrila eno super aplikacijo, ki ti pomaga razporediti čas in narediti urnik. In lahko svoj urnik deliš z drugimi, da vidite, kdaj ima kdo čas, in se lahko uskladite. Pošlji mi svoj urnik, jaz pa bom pogledala, kaj od tega bi mi ustrezalo, in se slišiva. Ja, ja, ti pošljem SMS, obljubim. Ja, res se že predolgo nisva videli, morava se nujno dobiti na kavi, jaz povabim!

Sicer pa nam kratka raziskava pokaže, da obstaja tudi aplikacija, preko katere drugi osebi na daljavo kadar koli lahko plačaš kavo pri izbranem ponudniku. Pozabite čase, ko si kavico lahko počastil samo takrat, ko sta se s prijateljem skupaj usedla in poklepetala, tako ali tako sta s tem samo izgubljala čas. Čas pa je sila pomemben in vedno ga je premalo. Razen za nekatere, nekateri iz neznanega razloga vedno najdejo čas za vse. Za redno službo, stranske projekte, vsaj dva hobija, vmes podrejo kak svetovni rekord, izumijo kakšno stvar, posnamejo film, vzgojijo otroka, pridelujejo biološko pridelane vrtnine in za povrh ostanejo na tekočem z vsemi aktualnimi televizijskimi serijami in filmi. Morda imajo na svojem mobilnem telefonu časotresk, časovni stroj ali časopotovalno aplikacijo, kdo bi vedel! Gotovo je vsekakor eno: nikar ne jamrajte, da ne utegnete ali da vam je zmanjkalo časa, ker se bo vedno našel nekdo, ki bo rekel: »Zakaj pa potem njemu uspe?!«

Sicer pa je čas tako ali tako relativen. Pa ne zato, ker je tako rekel kak veliki mislec, ampak ker to na lastni koži lahko potrdimo čisto vsi, ki smo se kadar koli vozili z ljubljanskim javnim potniškim prometom. Ena minuta pač ni, nikoli ni bila in nikoli ne bo enaka eni LPP-minuti. A to je že neka druga zgodba.

Iztok Drabik Jug, Matej Puc, Jette Ostan Vejrup, Žiga Divjak, Borut Jenko

Neva Mauser Lenarčič, Lotos Vincenc Šparovec, Žiga Divjak, Jette Ostan Vejrup, Domen Martinčič, Blaž Gracar

Simona Hamer in Jana Kolarič

Nagrada Gašperja Tiča za izvirni libreto
za libreto *Cimra* (Simona Hamer) in *Dogodki v kraju Gabela* (Jana Kolarič)

Žirija za podelitev nagrade Gašperja Tiča za izvirni libreto v sestavi Iva Krajnc Bagola, Matej Bogataj, Davor Herceg, Jaka Ivanc in Ira Ratej je v branje prejela devet libretov. Soglasno so se odločili, da prvo leto nagrado Gašperja Tiča podelijo dvema avtoricama, in sicer Simoni Hamer za libreto *Cimra* in Jani Kolarič za libreto *Dogodki v kraju Gabela*.

»Libreto *Cimra* je portret sodobnega sveta mladih ljudi iz združene Evrope, ki jih program Erasmus začasno vsadi v tuje okolje. /.../ Simona Hamer spretno izostri ironično sliko mladih ljudi, ki so naklonjeni sobivanju z drugimi kulturami, medtem ko tradicionalno okolje države gostiteljice še vedno goji ozkosrčnost in vsesplošni prezir do vseh tujcev. Libreto je posut z drobnimi duhovitostmi na račun birokracije, zaplankanosti in samozaverovanosti posameznih družbenih slojev ter tudi referencami na znane mjuzikle. V glasbenem smislu ponuja široko žanrsko in tematsko obdelavo, in sicer od alpskih poskočnic do valčka, klasične in seveda kubanske glasbe. /.../ Libreto Simone Hamer nevsiljivo predstavi imanentne družbene neenakosti, zatón empatije in razpoke na površini polakirane evropske sedanjosti. Je scela sodobno delo, ki opisanega sveta ne olepšuje in bralcu ne nudi eskapističnega udobja oziroma zatekanja v frivolnost.«

»Jana Kolarič nas v libretu *Dogodki v kraju Gabela* postavi v epicenter prevrednotenja preteklosti, kjer se prebivalci Gabele zaženejo v turistično ekspanzijo, ki naj jo okrona gledališka uprizoritev *Iliade*. Vse to tudi v brk sosednjega kraja, ki nima tako veličastne zgodovinske preteklosti. /.../ Avtorica virtuosno prepleta prazgodbo evropske civilizacije z zgodbo Gabele, kar sproži več asociacij na ne zgolj našo ne tako davno preteklost, pač pa tudi na našo sedanjost. /.../ Gledališka igra v igri se zaključi z vsesplošno morijo, ki nas spomni na zadnjo, najbrž ne poslednjo krvoločno vojno v naši sosesčini. Libreto na glasbeni ravni ponuja možnost poigravanja različnih etničnih melosov s področja hribovitnega Balkana. Poleg žuborečih verzov ga odlikujejo trdna struktura, prepoznavna tipologija likov, domiselna preslikava zgodovinsko-epskih prvin v sodobne dramske položaje in hudomušen humor.«

Čestitke obema nagrajenkama!

Uprizoritev *Pogrešana*

Tretja nagrada občinstva

na 20. Festivalu komornega gledališča Zlati lev v Umagu

Uprizoritvi dramskega prvenca *Pogrešana* mlade ameriške igralka in režiserke Nikole Beckwith v režiji Nataše Barbare Gračner je na 20. Festivalu komornega gledališča Zlati lev v Umagu občinstvo podelilo tretjo nagrado. Gre za pretresljivo uprizoritev, ki se ne ukvarja samo s psihološkimi profili žrtve, storilca in vseh, ki trpijo ob tragičnem izginotju, ampak se tudi sprašuje, koliko je vsak ujetnik v lastni družini.

Čestitamo!

Milan Štefe

1960–2019

Dragi Milan,
sluteč, kaj prihaja, sem se v mislih vse poletje poslavljala od tebe. Zdaj ko protokol zahteva besede slovesa, pa čutim izpraznjeno nemoč in odpor.

Milan Štefe. Spet je prezgodnja smrt ukradla eno od dragocenosti ansambla MGL. Žalost. Jeza. Strah. Žalost.

Milan Štefe. Dramski igralec, jezikoslovec, prevajalec. Izobraženec. Fant, ki ga življenje ni pogosto razvajalo, a so bile njegove igralske kreacije najbrž prav zaradi tega tako pretresljive in globoke. In njegovo poznavanje vsega človeškega tako dosledno in sočutno, njegova kritičnost tako ostra. Bil je sijajen odrski partner, dragocen sogovornik. V trenutku odhoda je imel 59 let.

Njegov umetniški opus je prepoln kakovostno opravljenega dela. Samo na odru MGL je odigral devetino-semdeset vlog, bolezen ga je dobesedno izruvala iz študija devetdesete. Posnel je tri celovečerne filme, nastopal v televizijskih nadaljevankah, bil član mnogih zasedb tudi izven matične hiše; še posebej obsežen in z ljubeznijo do poklica zaznamovan pa je njegov radijski opus. Pomemben del njegove umetniške ustvarjalnosti so tudi izvrstni prevodi iz kar treh svetovnih jezikov.

Milan. Dragi sošolec. Človek, ki sta mu nasmeh in smeh že kot mladeniču zganila vse črte obraza. To je bil že v rosnih letih obraz z veliko vsebine. Obraz z »letnicami«. Obraz zanimivega in zapletenega človeka. In tu je njegova lepa glava, prepolna znanj in vsebin in spominov in izkušenj. In tu je njegovo občasno prgasto obnašanje, ki skriva oziroma ščiti mehko, ranljivo sredico.

Milan Štefe. Spoštovani sošolec. Jaz vem, da te je smrt odvedla v zenitu življenja, v umetniško silno plodnem času, tako rekoč sredi replike, med aktivnim vzpenjanjem na goro dejanj in dajanj. Neodigrane ostajajo mnoge dramske vloge, ki so ti bile namenjene v naslednjih sezonah. Pretresljivo, a obenem tolažilno spoznanje za vse nas, ki te pogrešamo, je dejstvo, da si dve iz nabora svojih poslednjih vlog odigral tako, kot da že tipaš obrise nekega končnega, višjega spoznanja. Kot da bi vedel ... V mislih imam lik bančnika Gustava iz *Pijanih* ruskega avtorja Viripajeva in lik slehernika Boraccia iz mjuzikla *Trač* Gašperja Tiča in Davorja Hercega. Oba shrljivo dokončna. Tvegana. Nepozabna. Kot ti sam.

Milan Štefe, naš ljubljani kolega, ne bo nikdar več stal na odru. Nikdar več ne bo snemal filmov in radijskih iger. Nikdar več ne bo prevajal iz nemščine, italijanščine, angleščine. Nikdar več se z njim ne bomo mogli posvetovati

o tem in onem – o vsem ... Nikdar več se z nami ne bo šalil; s seboj na drugo stran je moral vzeti tudi svoj briljantni smisel za humor. Tudi njegove srebrne kodre bomo lahko videli le še v slikah spomina. In načina, kako je pred izgovorjeno repliko včasih tlesnil z jezikom in potresel z dvignjeno dlanjo, se bomo prav tako le še spominjali.

Iz kočkov svojega skrivnostno zapletenega značaja je sestavljal čvrsto, zanimivo in dragoceno dramsko tkaničo. Njegov odhod pomeni nepopravljivo umetniško in človeško izgubo. Sodelavci in prijatelji iz MGL s težavo sprejemamo dejstvo, da se ob koncu poletja ni vrnil med nas. Veliko bomo mislili nanj in nepopravljivo bo manjkal.

V imenu celotnega kolektiva izrekam sožalje mami, sestri, nečakinji, vsem drugim sorodnikom in dragemu Mateju.

Počivaj v miru, dragi Milan, počivaj v blagem spokoju.

Barbara Hieng Samobor

Prebrano na žalni slovesnosti 3. septembra 2019 v MGL.

Dragi Milan,

ko sem v začetku devetdesetih kot gimnazijec hodil v gledališče, je prav poseben vtis name naredila predstava *Kaj pa Leonardo?* Mestnega gledališča ljubljanskega v režiji Dušana Mlakarja. Na poseben način je govorila o razmerju med tako imenovano normalnostjo in norostjo. Vrhunec predstave je bil vsaj zame prizor, v katerem glavni dramski junak doživi neke vrste psihični zlom, ki pa je bil prikazan kot surova fizična bolečina. Igralec, obrnjen s profilom proti publikli, se je sesedel na tla, roko dvignil nad glavo, jo potisnil globoko za hrbet in ob tem izdaval tako grozljiv krik, ki je v trenutku napolnil moja ušesa, glavo, možgane in srce. S tako silovitostjo je vame butnila njegova bolečina, da sem si hotel zamašiti ušesa in zakričati, naj neha! Nisem si mislil, da je igralec sposoben česa tako mogočnega. In skoraj nikoli več nisem kot gledalec doživel tako neposredne telesne in duševne izkušnje kot tedaj.

Približno 10 let kasneje sem ti, Milan, to zgodbo pripovedoval kot mladi član Mestnega gledališča. Pogledal si me s svojim značilnim, rahlo grenkim nasmehom in skoraj nejevoljno dodal, da si bil ta igralec ti. Bil sem popolnoma navdušen, ti pa si moje navdušenje bolj kot z vidnim zadovoljstvom sprejemal z nejevoljo in nelagodjem. Tako si vedno sprejemal hvalo in komplimente.

Nisi pa s to vlogo navdušil samo mene, navdušil si tudi širšo publiko in strokovno javnost. Za vlogo Gospoda Martina v predstavi *Kaj pa Leonardo?* si najprej prejel Severjevo, nato pa še Borštnikovo nagrado. Že kot študent

si prejel Prešernovo nagrado, leta 2003 pa nagrado na Lutkovnem bienalu, s čimer si okronal svojo nadarjenost in navdušenje za lutkovno ustvarjanje in animacijo. Kasneje si svojim nagradam dodal še priznanje Združenja dramskih umetnikov Slovenije.

Včasih se mi je zelo, da imaš v gledališču posebno srečo, ki ti na ustvarjalno pot prinese zapletene in skrivnostne like. Sčasoma pa sem spoznal, da si ti tisti, ki svojim likom dodaš neko neverjetno kompleksnost in skrivnostnost. Tvoji zaljubljeni liki niso bili samo zaljubljeni, ampak vedno tudi malo negotovi, tvoji močni in pogumni liki niso bili samo samozavestni, ampak tudi malo bojazljivi, in tvoji pametni liki so bili tudi malo trapasti. Vsi so nosili neko skrivnostnost, nedoumljivost. Dodano vrednost.

Nasploh si bil igralec zavidljivo širokega ustvarjalnega spektra: od dramskega igralca, ki je samo v matičnem gledališču ustvaril okrog 90 vlog, do gledališkega raziskovalca, ki je že od samih začetkov sodeloval z Draganom Živadinovom, nato sodeloval v več avtorskih projektih Jane Menger, Matjaža Zupančiča, večkrat nastopil tako v Gledališču Glej kot tudi v ŠKUCU. Zanimalo te je tudi lutkovno ustvarjanje, ki si ga razvijal predvsem v Mini teatru. Veliko si sodeloval pri filmu in na televiziji, nastopil si v treh celovečernih filmih, dveh igranih dokumentarnih filmih in v kar nekaj televizijskih vlogah.

Poleg igre si imel še eno veliko strast – prevajanje. Na srečo ni šlo samo za strast, ampak tudi za nadarjenost. Prevajal si iz angleščine, nemščine in italijanščine. Prevedel si več deset proznih in dramskih del. Nekaj prevodov je bilo izdanih v več knjižnih oblikah, 12 prevodov dramskih del pa je našlo svojo pot na gledališke odre. Ob Ivici Buljanu so jih režirali še Aleksandar Popovski, Mare Bulc, Ivana Djilas, Alen Jelen in drugi.

Prav posebno veselje pa si imel z radijskim ustvarjanjem. Na Radiu Slovenija si pustil brezštevilne interpretacije radijskih vlog in najzahtevnejših del svetovne poezije in proze. V garderobi, kjer sva imela svoj pravi zasebni štab, v katerem sva čakala na svoje nastope, si mi velikokrat dal v branje tekste, ki si jih kasneje snemal na radiu. Pogovarjala sva se o možnih interpretacijah, pomenih, podpomenih, včasih pa tudi samo teatralično popljuvala vse skupaj in se ob tem neskončno zabavala.

Ja, midva sva se neskončno zabavala. Šele včeraj, ko sem sestavljal tole poslovilno besedilo, sem našel stavek, s katerim bi lahko najbolje označil najino prijateljstvo: neskončno sva se zabavala. Kjer koli, kadar koli, ob kakršni koli (primerni ali neprimerni) priložnosti. To lahko potrdijo vsi najini kolegi. Nekaterim sva se zdela zabavna in posrečena, drugim trapasta, čudna, neprimerna, cinična, nesramna, neokusna. Vse to sva bila, ampak nisva se dala motiti, čeprav sva vedela, da greva nekaterim včasih pošteno na živce. Ampak kaj, ko pa sva se neskončno zabavala. Včasih so nama rekli, da sva kot sitna balkonska starčka iz *Muppet Showa*, ki cinično udrihata po vsem. Ampak midva sva se neskončno zabavala. Lahko sva sedela ure in ure, debatirala, se zafrkavala ali pa samo v nama ljubem mlakarjevskem stilu komentirala življenje in okolico. Tako si mi še v poslednjih dneh v bolnici na moj stavek, da sem te vesel, odvrnil: »Jaz pa tebe ne!« In sva se smejala in neskončno zabavala.

Neskončno pa ti bom tudi hvaležen, da si se, ko sem leta 2012 postal tako rekoč vdovec, postavil v prve vrste tistih, ki so mi pomagali, da se spet postavim na noge. Postal si moj prvi pričevalec in tolažnik in podpornik v tistih zmedenih in zgubljenih letih. Postala sva si pomembna zaupnika. Zdaj, ko odhajaš, s seboj odnašaš cel kup spominov, prigod, spoznanj in občutkov, ki jih ne bom mogel obujati z nikomer več.

Vem, preveč govorim o naju obeh, o nama, o najinem prijateljstvu. Vendar vem, da danes zbrani to še kako dobro razumejo, saj je med njimi veliko takih, ki se bodo v tem prepoznali. Veliko takih, ki so s tabo imeli globoko osebno prijateljstvo. Ti si človeku največ lahko dal skozi dvojino. Bil si pravi prijatelj ena na ena. Tak, ki jih v današnjih površnih časih primanjkuje. Vsak prijatelj je bil zate svet zase. In vsakemu posebej si poklanjal svoj čas, energijo in neizmerno ljubezen. Imel si posluš za posameznika, znal si razumeti, občutiti, svetovati ali pa samo tiho poslušati.

Nikoli nisi bil človek velikih družb, najraje si bil sam s prijateljem. Samo takrat si pokazal celo paleto svojega notranjega bogastva, rahločutnosti in ranljivosti, nežnosti in grobosti, odprtosti in zadržanosti, norosti in inteligence, svetlobe in teme. V sebi si združeval neverjetne skrajnosti, navidezne paradokse in izjemno občutljivost, ki je velikokrat niti sam nisi razumel, a te je delala tako posebnega in lepega.

Ja, bil si zapletena, kompleksna osebnost z bistro ostrino misli in širokega znanja. Kdor te ni dobro poznal, si je lahko mislil, da si tiha, zadržana, morda celo hladna osebnost. Vendar je to bil le zunanji zaščitni plašč, ki ti je pomagal preživeti že zgodnja leta, saj ti je življenje že zgodaj namenilo trde preizkušnje. Zgodaj si izgubil očeta, kar te je ranilo za vse življenje. Na srečo si imel ob sebi drago sestro, s katero sta spletla močno in trdno vez, o kateri si mi rad pripovedoval. Mogoče zadnja leta nisi veliko hodil na obisk k domačim, vendar si velikokrat govoril o njih, vedno z neko tebi lastno toplino in čutnostjo. Tudi v svoji gledališki garderobi si imel vedno slike iz otroštva.

Ni pa te zaznamovalo samo otroštvo. Vsako tvoje obdobje te je opazno oblikovalo. Vsaka življenjska etapa te je vsebinsko močno obogatila, lahko tudi ranila in sestavljala relief tvoje lepote in bolečine, ljubezni in strahu. Zaradi svoje občutljivosti si bil sposoben od povsod potegniti vse zapletene niti, ki so se prepletale in vozlele v klobčič tvoje osebnosti. Zapleten klobčič norosti in lepote, tišine in krika.

Krika, ki sem ga morda kot nedolžni gimnazijec imel srečno priložnost začutiti, ko sem te nevede, da si to ti, občudoval na odru, še preden sem lahko postal tvoj prijatelj.

Hvala za prijateljstvo. Hvala za skrivnosti. Hvala za krik, ki zdaj potuje v neskončnost!

Jaka Lah

Prebrano na pogrebu 31. avgusta 2019 v Zgornji Besnici in na žalni slovesnosti 3. septembra 2019 v MGL.

Milan Štefe – vloge v MGL

- 1986/1987** Peter Božič, *Španska kraljica*, r. Zvone Šedlbauer (Kostja) k. g.
- 1987/1988** Milan Jesih, *Ptiči*, r. Barbara Hieng (Euelpides) k. g.
Drago Jančar, *Klementov padec*, r. Janez Pipan (Ignac) k. g.
- 1989/1990** John Millington Synge, *Junak z zahoda*, r. Eduard Miler (Christy Mahon)
William Shakespeare, *Romeo in Julija*, r. Barbara Hieng Samobor (Paris, knezov sorodnik)
Klaus Mann in Ariane Mnouchkine, *Mefisto*, r. Žarko Petan (Sebastian Bruckner)
- 1990/1991** Witold Gombrowicz, *Ivona, princesa Burgundije*, r. Jon Paul Cook (Inocenc)
Dane Zajc, *Potohodec*, r. Mile Korun (Mladi par – on)
Vladimir Kunin, *Intergirl*, r. Žarko Petan (Viktor, šofer tovornjaka)
- 1991/1992** Vili Ravnjak, *Tugomer ali Tisti, ki meri žalost*, r. Mira Erceg (Neklon, Tugomerov mlajši brat)
Johann Wolfgang Goethe, *Stella*, r. Janez Pipan (Karel)
- 1992/1993** Evald Flisar, *Kaj pa Leonardo?*, r. Dušan Mlakar (Gospod Martin)
Anton Pavlovič Čehov, *Platonov*, r. Janez Pipan (Sergej Pavlovič Vojnicev, pastorek Ane Petrovne)
George Tabori, *Goldbergove variacije*, r. Žarko Petan (Maš)
- 1993/1994** Ivan Cankar, *Za narodov blagor*, r. Mile Korun (Franc Kadivec, jurist, sorodnik Grozdov)
Anton Pavlovič Čehov, *Galeb*, r. Dušan Jovanović (Konstantin Gavrilovič Trepljev)
Alan Bennett, *Blaznost Jurija III.*, r. Vinko Möderndorfer (Yorški vojvoda)
- 1994/1995** Frank Wedekind, *Pomladno prebujenje*, r. Sebastijan Horvat (Fliegentod)
Federico García Lorca, *Yerma*, r. Zvone Šedlbauer (Juan)
- 1995/1996** Evald Flisar, *Iztrahnjeno srce*, r. Zvone Šedlbauer (Miha Kastelic)
Alfred Jarry, *Kralj Ubu*, r. Bojan Jablanovec (Ladislav; Finančni dihur; Plemič; Sodnik; Financar; Ljudstvo; Nicolas Renski; Ruski vojak)
- 1996/1997** Bertolt Brecht, *Galilejevo življenje*, r. Vinko Möderndorfer (Cosmo de Medici (odrasel), florentinski veliki vojvoda)
Kevin Elyot, *Noč s Sašo*, r. Dušan Mlakar (John)
Thomas Stearns Eliot, *Umor v katedrali*, r. Jernej Lorenci (Skušnjavec)
- 1997/1998** Friedrich Dürrenmatt, *Romulus Veliki*, r. Bojan Jablanovec (Spurius Titus Mama, konjeniški prefekt)
- 1998/1999** Ivan Cankar, *Pohujšanje v dolini šentflorjanski*, r. Mile Korun (Notar)
Suzanne van Lohuizen, *Primer Ronald Akkerman*, r. Mario Uršič (On, pacient)
Bernard Shaw, *Pigmalion*, r. Boris Kobal (Polkovnik Pickering)

- 1999/2000** Evald Flisar, *Sončne pege*, r. Dušan Mlakar (Gregor, Matjažev in Verin mlajši sin)
Milan Dekleva, Mojca Kranjc in Alja Predan, *1821*, r. Zvone Šedlbauer (France Prešeren; Kortez)
Janusz Głowacki, *Fortinbras je pijan*, r. Zijah A. Sokolović (Mortinbras, Fortinbrasov brat)
- 2000/2001** Henrik Ibsen, *Divja račka*, r. Meta Hočevnar (Gråberg, knjigovodja)
Edmond Rostand, *Cyrano de Bergerac*, r. Dušan Jovanović (Grof de Guiche)
- 2001/2002** William Shakespeare, *Kar hočete*, r. Slobodan Unkovski (Curio, gospod, ki spremlja vojvodo)
Ivan Cankar, *Lepa Vida – Hrepenenje – Hamlet iz Cukrarne*, r. Mile Korun (Dioniz, petnajstleten študent)
Martin McDonagh, *Kripl z Inishmaana*, r. Mateja Koležnik (Doktor)
- 2002/2003** Anton Pavlovič Čehov, *Ivanov*, r. Dušan Mlakar (Lvov Jevgenij Konstantinovič, mlad okrožni zdravnik)
Susan Sontag, *Gospa z morja*, r. Mateja Koležnik (Gospod Arnholm)
Reko Lundán, *Vedno se kdo izgubi*, r. Zvone Šedlbauer (Tuomo Vehmanen (r. 1947), Hannin starejši brat; Aropupu, učenec; Ilpo, oficir)
- 2003/2004** Matjaž Kmecl, *Zgodnja leta slovenske državnosti*, r. Dušan Mlakar (Čitalniški ud; Janez, Aničkin ženin)
Reginald Rose, *Dvanajst jeznih mož*, r. Matjaž Zupančič (11. porotnik)
Aleksander Sergejevič Gribojedov, *Gorje pametnemu*, r. Zvone Šedlbauer (Platon Mihajlovič Gorič, Nataljin mož)
- 2004/2005** William Shakespeare, *Julij Cezar*, r. Dušan Jovanović (Julij Cezar; Oktavij Cezar; Cezarjev duh)
Edward Albee, *Koza ali Kdo je Silvija?*, r. Dušan Mlakar (Ross)
- 2005/2006** Carlo Goldoni, *Beneška dvojčka*, r. Dušan Mlakar (Pancrazio)
Ira Ratej, *Je to človek?*, r. Boris Kobal (Jean)
William Shakespeare, *Hamlet*, r. Matjaž Zupančič (Horacij)
- 2006/2007** Boris A. Novak, *Lipicanci gredo v Strasbourg*, r. Zvone Šedlbauer (Odvetnik in kasneje minister za blaginjo in razvoj RS Filibert Volk)
Mihail Afanasjevič Bulgakov in Miha Javornik, *Mojster in Margareta/Margareta in Mojster*, r. Jernej Lorenci (Lihodejev)
Petr Zelenka, *Zgodbe vsakdanje norosti*, r. Barbara Hieng Samobor (Aleš)
- 2007/2008** Peter Nichols, *En dan v smrti Jožce Rožce*, r. Zvone Šedlbauer (Ferdo)
Anton Pavlovič Čehov, *Tri sestre*, r. Boris Kobal (Fjodor Iljič Kuligin)
- 2008/2009** Dragica Potočnjak, *Za naše mlade dame*, r. Tijana Zinajić (Boris)
Lili – razglednice futuristične ljubezni, r. Klavdija Zupan (Vladimir Vladimirovič Majakovski)
- 2009/2010** Percy Bysshe Shelley, *Cenci*, r. Diego de Brea (Andrea)
Ivor Martinić, *Drama o Mirjani in tistih okrog nje*, r. Dušan Jovanović (Jakob)
- 2010/2011** William Shakespeare, *Romeo in Julija*, r. Diego de Brea (Brat Lorenzo)
Tom Dalton Bidwell, *Družba na poti*, r. Alen Jelen (George)
Simon Stephens, *Harper Regan*, r. Boris Ostan (Seth Regan; James Fortune)
- 2011/2012** Jean-Baptiste Poquelin Molière, *Namišljeni bolnik*, r. Mile Korun (Gospod Diafoirus)
Hanoh Levin, *Rekviem*, r. Matjaž Zupančič (Bučasti pijanec)
Zinnie Harris, *Dlje od najdlje*, r. Tijana Zinajić (Bill Lavarello – v poznih petdesetih, otočan)
- 2012/2013** Heiner Müller, *Komedija z ženskami*, r. Ivica Buljan (Kaschiebe)
Anja Hilling, *Črna žival žalost*, r. Ivica Buljan (On)
Niccolò Machiavelli, *Mandragola* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Pater Timotej)
Anton Tomaž Linhart, *Županova Micka* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Monkof, Tulpenheimov prijatelj)
Nikolaj Vasiljevič Gogolj, *Revizor* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Luka Lukič Hlopov, šolski nadzornik)
- 2013/2014** Carl Sternheim, *Iz junaškega življenja meščanov (Snob)*, r. Aleksandar Popovski (Grof Aloysius Palen)
Ivan Cankar, *Kralj na Betajnovi* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Krnec)
William Shakespeare, *Hamlet* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Polonij)
Andrej Rozman Roza in Coco Mosquito, *Lizistrata*, r. Mateja Koležnik (Hagiofranov, lepenski akademik; Teodados, krasonski župnik)
Henrik Ibsen, *Nora ali Hiša za lutke* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Doktor Rank)
- 2014/2015** Dominik Smole, *Zlata čevljička*, r. Anja Suša (Dr. Prisednik senata)
Dominik Smole, *Antigona* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Teiresias)
Bertolt Brecht, *Mati Korajža in njeni otroci* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Kurat; Kmet)
Slavko Grum, *Dogodek v mestu Gogi* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Klef; Oče Kvirin)
Marko Manojlovič in Petra Pogorevc, *Neki novi tipi*, r. Marko Manojlovič (Miles)
Nejc Gazvoda, *Menjava straže*, r. Nejc Gazvoda (Jure, okoli 40, Petrov brat)
Ivan Cankar, *Za narodov blagor* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Siratka, literat)
- 2015/2016** Simona Semenič, *sedem kuharic, štirije soldati in tri sofije*, r. Diego de Brea (IV.)
Ingmar Bergman, *Pogovori na štiri oči*, r. Nikita Milivojevič (Jakob)
Jean-Paul Sartre, *Zaprta vrata* (bralna uprizoritev), r. Ira Ratej (Garcin)
Ivan Viripajev, *Iluzije*, r. Anja Suša (Prvi moški)

- 2016/2017** Mile Korun, *Svetovalec*, r. Nina Rajić Kranjac (nastopajoči)
Gašper Tič in Davor Herceg, *Trač ali Mnogo hrupa za nič*, r. Jaka Ivanc in Gašper Tič (Boraccio, človek, trpin, bradat, povprečen)
Jean-Baptiste Poquelin Molière, *Žlahtni meščan*, r. Eduard Miler (Učitelj filozofije)
- 2017/2018** Ivan Viripajev, *Pijani*, r. Juš A. Zidar (Gustav, bančnik)
Georg Büchner, *Dantonova smrt*, r. Aleksandar Popovski (Milan Množina)
- 2018/2019** Nikole Beckwith, *Pogrešana*, r. Nataša Barbara Gračner (Glen)

Milan Štefe – prevodi dramskih besedil

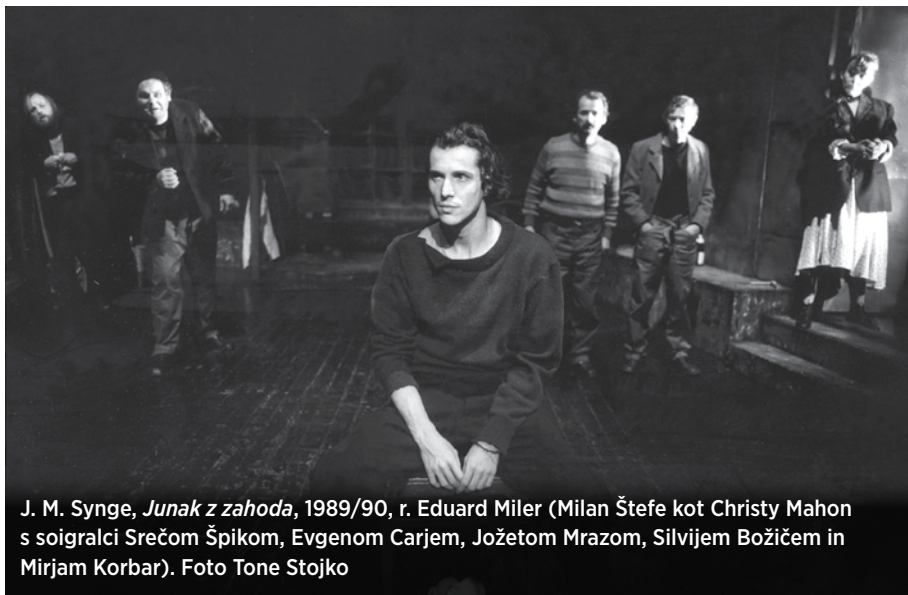
- 2002/2003** Robert Walser in Ivica Buljan, *Schneewittchen After Party (Sneguljčica)*, r. Ivica Buljan, Mini teater Ljubljana
- 2005/2006** Botho Strauss, *Ena in druga*, r. Ivica Buljan, Slovensko mladinsko gledališče
- 2006/2007** Heiner Müller, *Kvartet*, r. Ivica Buljan, Mini teater Ljubljana, MG Ptuj in drugi koproducenti
- 2008/2009** Heiner Müller, *Macbeth po Shakespearu*, r. Ivica Buljan, Mini teater Ljubljana
Marius von Mayenburg, *Grdoba*, r. Boris Kobal, MGL
- 2009/2010** Pier Paolo Pasolini, *Amado mio*, r. Ivan Peternelj, Slovensko mladinsko gledališče in ŠKUC gledališče
- 2010/2011** Tom Dalton Bidwell, *Družba na poti*, r. Jelen Alen, MGL in ŠKUC gledališče
- 2012/2013** Heiner Müller, *Komedija z ženskami*, r. Ivica Buljan, MGL
- 2013/2014** Carl Sternheim, *Iz junaškega življenja meščanov*, r. Aleksandar Popovski, MGL
- 2014/2015** Moritz Rinke, *Ljubimo in nič ne vemo*, r. Mare Bulc, MGL
- 2015/2016** Marius von Mayenburg, *Kos plastike*, r. Primož Ekart, MGL
- 2017/2018** Rainer Werner Fassbinder, *Kri na mačjem vratu*, r. Ivana Djilas, MGL
- 2018/2019** Theresia Walser, *Taka sem kot vi, rada imam jabolka*, r. Boris Ostan, MGL

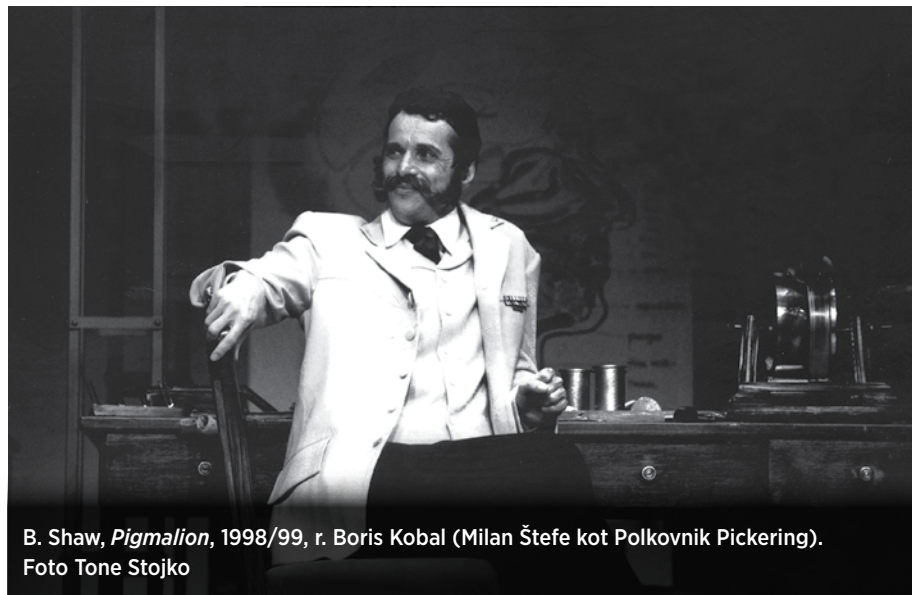
Milan Štefe – nagrade

- 1985 Študentska Prešernova nagrada**
za vlogo Othella in za vlogo Romea v odlomkih iz *Othella* in *Romea in Julije* Williama Shakespeara (AGRFT)
- 1992 Nagrada Sklada Staneta Severja**
za vlogo Gospoda Martina v uprizoritvi *Kaj pa Leonardo?* Evalda Flisarja (MGL)
- 1993 Borštnikova nagrada za igro na 28. Festivalu Borštnikovo srečanje** v Mariboru
za vlogo Gospoda Martina v uprizoritvi *Kaj pa Leonardo?* Evalda Flisarja (MGL)
- 2003 Nagrada za igro in animacijo na 2. Bienalu Ustanove lutkovnih ustvarjalcev** v Mariboru
za vloge v uprizoritvi *Ko nihče ni imel nič početi* Toona Tellegena (Mini teater Ljubljana in gledališče Jaz in ti)
- 2005 Priznanje Združenja dramskih umetnikov Slovenije (ZDUS)**
za igralske stvaritve v letu 2004, predvsem za vlogo 11. porotnika v *Dvanajstih jeznih možeh* Reginalda Rosa in za naslovno vlogo v *Juliju Cezarju* Williama Shakespeara (oboje MGL)

M. Jesih, *Ptiči*, 1987/88, r. Barbara Hieng (Milan Štefe kot Euelpides s soigralcema Markom Simčičem in Francem Markovčičem). Foto Tone Stojko

B. Shaw, *Pygmalion*, 1998/99, r. Boris Kobal (Milan Štefe kot Polkovnik Pickering).
Foto Tone Stojko

W. Shakespeare, *Julij Cezar*, 2004/05, r. Dušan Jovanović (Milan Štefe kot Julij Cezar
s soigralci Borisom Ostanom, Aljošo Ternovškom in Karin Komljanec). Foto Tone Stojko

E. Rostand, *Cyrano de Bergerac*, 2000/01, r. Dušan Jovanović (Milan Štefe kot Grof de Guiche
s soigralcem Gašperjem Tičem). Foto Tone Stojko

R. Rose, *Dvanajst jeznih mož*, 2003/04, r. Matjaž Zupančič (Milan Štefe kot 11. porotnik s soigralci Francem Markovčičem, Urošem Smolejem, Tonetom Kuntnerjem in Silvijem Božičem). Foto Tone Stojko

W. Shakespeare, *Romeo in Julija*, 2010/11, r. Diego de Brea (Milan Štefe kot Brat Lorenzo s soigralcem Matejem Pucem). Foto Barbara Čeferin

I. Ratej, *Je to človek?*, 2005/06, r. Boris Kopal (Milan Štefe kot Jean s soigralcem Jako Lahom). Foto Simon Stojko Falk

T. D. Bidwell, *Družba na poti*, 2010/11, r. Alen Jelen (Milan Štefe kot George s soigralcem Urošem Smolejem). Foto Barbara Čeferin

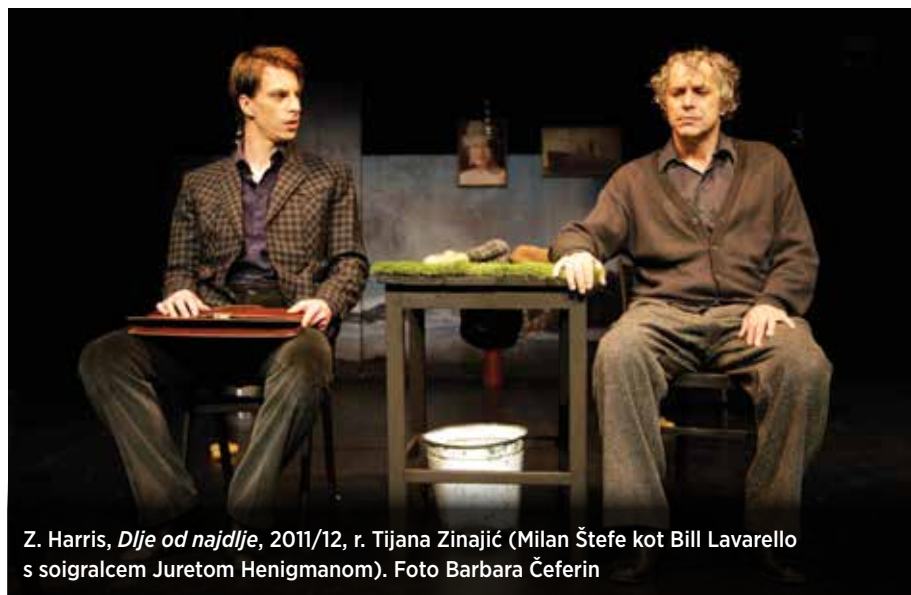
S. Stephens, Harper Regan, 2010/11, r. Boris Ostan (Milan Štefe kot Seth Regan). Foto Miha Fras

H. Levin, *Rekviem*, 2011/12, r. Matjaž Zupančič (Milan Štefe kot Bučasti pijanec s soigralcema Gabrom K. Trseglavom in Lotosom Vincencem Šparovcem). Foto Miha Fras

N. Gazvoda, *Menjava straže*, 2014/15, r. Nejca Gazvoda (Milan Štefe kot Jure s soigralcem Gašperjem Tičem). Foto Darko Herič

Z. Harris, *Dlje od najdlje*, 2011/12, r. Tijana Zinajić (Milan Štefe kot Bill Lavarello s soigralcem Juretom Henigmanom). Foto Barbara Čeferin

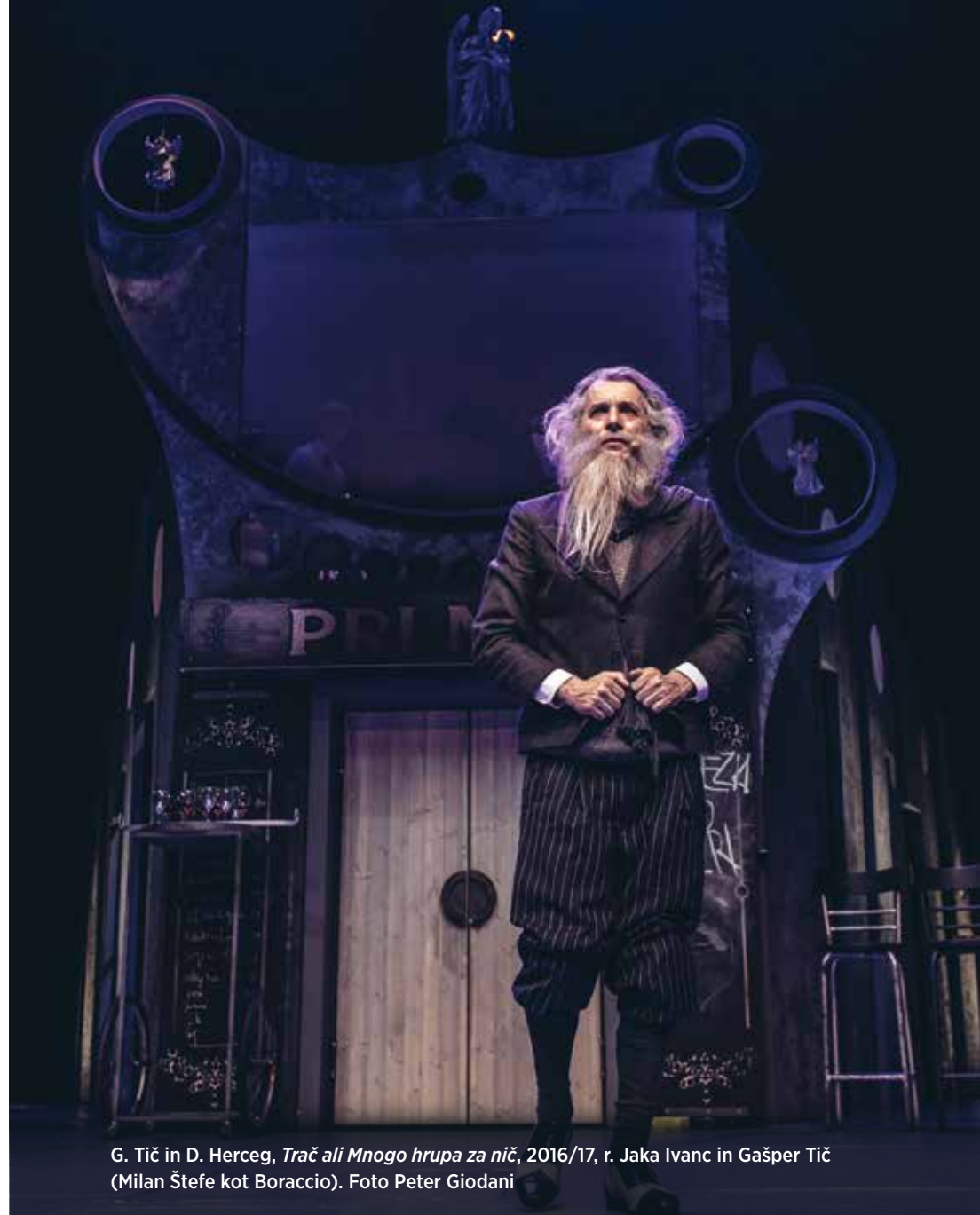
I. Bergman, *Pogovori na štiri oči*, 2015/16, r. Nikita Milivojević (Milan Štefe kot Jakob s soigralko Jano Zupančič). Foto Marjan Mutić

I. Viripajev, *Pijani*, 2017/18, r. Juš A. Zidar (Milan Štefe kot Gustav s soigralci Tjašo Železnik, Judito Zidar in Jožefom Ropošo). Foto Peter Giodani

N. Beckwith, *Pogrešana*, 2018/19, r. Nataša Barbara Gračner (Milan Štefe kot Glen s soigralkama Ano Pavlin in Judito Zidar). Foto Peter Giodani

G. Tič in D. Herceg, *Trač ali Mnogo hrupa za nič*, 2016/17, r. Jaka Ivanc in Gašper Tič (Milan Štefe kot Boraccio). Foto Peter Giodani

KATARINA MORANO, ŽIGA DIVJAK

Seven Days

2019

World premiere

Opening 19 September 2019

Director **Žiga Divjak**
 Dramaturg **Katarina Morano**
 Set designer **Barbara Kapelj**
 Costume designer **Tina Pavlović**
 Composer **Blaž Gracar**
 Video designer **Domen Martinčič**
 Language consultant **Martin Vrtačnik**
 Lighting designer **Boštjan Kos**
 Student assistant director **Žiga Hren**

In the performance we used a short part and arrangement of the song *Your Morning* by Vlado Kreslin. Special thanks to Jaro Zorc (voice on the phone), Gregor Zorc, Maja Križnik, Goran Lukić, Counseling Office for Workers, Živa Divjak and Maja Ava Žiberna.

Stage manager **Borut Jenko**
 Prompter **Neva Mauser Lenarčič**
 Technical director **Janez Koleša**
 Stage foreman **Matej Sinjur**
 Head of technical coordinators **Branko Tica**
 Sound and video masters **Sašo Dragaš, Gašper Zidanič** and **Matija Zajc**
 Lighting masters **Boštjan Kos** and **Bogdan Pirjevec**
 Hairstylist **Jelka Leben**
 Wardrobe mistress **Angelina Karimović**
 Property mistress **Erika Ivanušič**

The set was made under the supervision of master **Vlado Janc** and costumes under the supervision of mistresses **Irena Tomažin** and **Branka Spruk** in the ateliers of Ljubljana City Theatre.

Cast
Jette Ostan Vejrup
Matej Puc
Mojca Funkl
Ajda Smrekar
Lotos Vincenc Šparovec
Iztok Drabik Jug as guest

People and animals are alike in many ways. Our common characteristic is, for instance, the basic fear – fear of death. During the evolution, both were endowed with inborn survival instincts striving to keep us alive. However, humans, in contrast to animals, are the only beings aware of death's inevitability, the only beings aware that they will have to die. We are separated from death only by time, and limited time. However, for most of us, it is impossible to predict how much time. This bestows priceless value on the time given to us.

The basis of the author's project *Seven Days* is the feeling that the constant rush to try and ensure ourselves a better or calmer future ever so often makes us lose our grip on the individual day. This is to be a performance tackling the life of ordinary people, who in line with their best abilities try to survive week by week, hoping it won't extend to year by year. It is to be a performance on the ordinary human, who despite the fact that the world he belongs to is heading for a certain disaster, must cultivate his »garden« that has not been thriving for a long time as it used to (if it ever thrived), or is thriving only to the extent that the ordinary man persists in hope or even without it. He strives to survive so badly that he almost forgets that perhaps he is not even living.

Seven Days is an omnibus of fates we are sharing streets with, as well as blocks of flats, office desks, cashier lines in shopping malls, wardrobes at swimming pools, toilets in our favorite bar, it is an omnibus of fates with which we line up at tables in popular restaurants, fates we share our fate with.

Director Žiga Divjak, only 27 years old, has been awarded Best Director at Maribor Theatre Festival 2017 for his first staging in an institutional theatre (*The Man Who Watched the World*, Mladinsko Theatre), while in 2018, at the same festival the performance 6 under his direction (co-produced by Maska Ljubljana and Mladinsko Theatre) was awarded Borštnik Grand Prix.

This is Žiga Divjak's first directing in Ljubljana City Theatre. Together with dramaturg Katarina Morano, his regular collaborator, they have envisioned a performance »on the seven moments slowly filling the bottle to the brim« ...

Pokrovitelj
Mestnega gledališča ljubljanskega

Energija za življenje

Mestno gledališče ljubljansko, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenija
Hišna centrala +386 (0)1 4258 222
Tajništvo **+386 (0)1 4257 148**, faks **+386 (0)1 2517 044**
Blagajna **+386 (0)1 2510 852**, odprto vsak delavnik od 12. do 18. ure in uro pred
predstavo, e-naslov blagajna@mgl.si
E-naslov info@mgl.si
Spletno mesto www.mgl.si

Barbara Hieng Samobor direktorica in umetniška vodja
Petra Bizjak direktoričina pomočnica – poslovna vodja
Janez Koleša direktoričin pomočnik za tehnične zadeve

Alenka Klabus Vesel dramaturginja in arhivarka
Eva Mahkovic dramaturginja in vodja mednarodnega oddelka
Petra Pogorevc dramaturginja in urednica Knjižnice MGL
Ira Ratej dramaturginja in vodja izobraževalnega programa
Maja Cerar, Martin Vrtačnik lektorja

Simona Belle vodja službe za odnose z javnostmi in trženja
tel. +386 (0)1 4255 000

Branka Lepšina koordinatorka in planerka programa
tel. +386 (0)1 2514 167

Katarina Koprivnikar koordinatorka trženja
tel. +386 (0)1 4258 222

Petra Setničar koordinatorka obiska
tel. +386 (0)1 4258 222

Zdenka Močilnik blagajničarka in informatorka
tel. +386 (0)1 2510 852

Javni zavod **Mestno gledališče ljubljansko**, ustanoviteljica **Mestna občina Ljubljana**
Program gledališča financirata **Ministrstvo za kulturo** (iz proračuna Republike Slovenije) in **MOL**.

Svet Mestnega gledališča ljubljanskega
mag. Mojca Jan Zoran (predsednica), **Ira Ratej** (namestnica predsednice),
Saša Hren Koritnik, Mojca Slovenc, Aleš Kardelj

Strokovni svet Mestnega gledališča ljubljanskega
Eva Mahković (predsednica/President), Alen Jelen, Tone Peršak, doc. dr. Katarina Podbevšek, Matej Puc, Nina Valič

Gledališki list Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXX, sezona 2019/2020, številka 1
Izdaja Mestno gledališče ljubljansko
© 2019 Mestno gledališče ljubljansko

Za izdajatelja **Barbara Hieng Samobor**
Urednice **Alenka Klabus Vesel, Eva Mahkovic, Petra Pogorevc, Ira Ratej**
To številko je uredila **Alenka Klabus Vesel**
Lektor **Martin Vrtačnik**
Avtor fotografij predstave **Peter Giodani**
Oblikovalka **Mojca Višner**

Tisk **Collegium Graphicum**
Naklada **400 izvodov**
Ljubljana, Slovenija, september 2019

Po 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 davek ni obračunan.

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

LIUBLJANA
MESTNA OBČINA

LIUBLJANA
MESTNA OBČINA

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

LIUBLJANA:
MESTO/CITY
OF/ITERA-
TURE...

Designated
UNESCO Creative City
in 2019

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

DRAMSKO BESEDILO

KATARINA MORANO, ŽIGA DIVJAK

Sedem dni

2019

Benu Gecu v spomin,

*upava, da imajo dober sound system tam, kjer si, da je lahko na glas
in da so kabli v redu zloženi. Tudi tu je glasno, včasih nevzdržno,
ko smrdi, smrdi, in ko je lepo, je še vedno čarobno, no, saj se
spomniš, bolj ali manj je enako, prazno in polno, manjkaš,
ampak te še slišimo, ko te iščemo.
Pošlji nam kaj, če najdeš način, drugače pa razigraj se
v dobri družbi in se vidimo, ko se!*

Prolog

*Vseh šest igralcev pride na oder, vsak s svojim
stolom v roki in skodelico kave oz. čaja ali soka.
Dolga tišina.*

JETTE: Jaz mam rada ponedeljke ... ker mam rada
svoje sodelavke in sodelavce ... fino mi je prit
v službo, ker mam rada svoje sodelavke in
sodelavce.

Rada pridem v pisarno, ker ... Zdej smo dobil
take lepe lučke, nove, take ... zelene ... ja, mal
so zelene.

Pa iz pisarne mam tak lep razgled ... na en
blok pa te balkone ... pa te rože na balkonih ...
pa en vrtec se sliš ... ja, lepo.

Dolga tišina.

JETTE: Rada mam ponedeljke.
Ker mam rada svoje sodelavke in sodelavce.
Rada mam svojo pisarno.
Ker mam zde ene nove lučke. Lepe.

Pa ob ponedeljkih mam ponavadi skupen
zajtrk. Pa vsak kej prinese ... Eni kej kupijo, eni
pa prinesejo kej, kar so spekli.

To je lepo. Rada mam te zajtrke.

Dolga tišina. Vsak vzame svoj stol in odide z odra.

Ponedeljek

LUKA: Ej, v redu bo, jz mam dober filing.

ANJA: Ja?

LUKA: Ja, se mi zdi, da sva ji bla simpaticna ...

ANJA: A res misliš?

LUKA: Ja.

ANJA: A res res misliš? Ni to, da me zdej neki tolažš al pa neki?

LUKA: Ne no, res mislm.

ANJA: Okej ...

LUKA: Okej.

ANJA: Ker jz sem drugač kul ... mislm tko, me ne rabš še neki tolažš pa to ...

LUKA: Anja, lej me. V redu bo. Poklicala naju bo, tko kt je rekla, sam mal morva še počakat. Vse bo okej. Okej?

ANJA: Okej.

LUKA: Okej.

ANJA: Joooj, kolk si želim, da ... a ne ... da bi ... pa da bi ... a ne, ker zdej bo ful ...

LUKA: Ja.

ANJA: Zdej bo ...

LUKA: Ja.

ANJA: Dogajal se bo pač ...

LUKA: Vem ja.

ANJA: To bo zdej ful ...

LUKA: Jp ...

ANJA: To bo ...

LUKA: Super bo.

ANJA: Bo, a ne?

LUKA: Ja, super bo.

ANJA: Ja, super bo.

Luka in Anja se objameta, vznemirjena sta ... Ko se umirita, nagovorita publiko.

ANJA: Ker midva zdej ... Uf, mam kr mal tremo ... tko mravlinci, pa srce mi ... Torej, midva.

LUKA: No ...

ANJA: Ja, midva ...

LUKA: V glavnem, zgleda, da bo fantek.

ANJA: Ej!

LUKA: Kaj? Sam mal sem ti pomagu.

ANJA: Če sva se zmenila, da tega ne bova še govorila, ker še ni čist ziher, da bo.

LUKA: Pa kaj, če je blo videt ...

ANJA: Ja, sam to se v tej fazi ful še zmotjo.

LUKA: Mislm, če je bil lulček, je bil lulček.

ANJA: Ja lahko je blo pa kej družga, sej je sama rekla, da to ni čist ziher, da se ponavad na nuhalni to sploh še ne vid.

LUKA: Ja, ampak midva sva pa pač vidla. Še obkročila je.

ANJA (*publiki, ponosna je*): No, v glavnem, midva sva noseča. No, jz sem noseča, on ni tok.

LUKA: Ja, bolj je ona kt jz.

ANJA: Ja no, zlo sva še ... no ... zgodi, v glavnem, se mi še ne vid neki, verjetn niste niti opazl, mislm tko, vid se tko, pred špegglom, če se gledam, se vid že neki, sploh če tkole mal sprostim trebuh, a ne, tko se mejken vid, sam čez obleko, sploh če je še tko mal širša, pa ne še tok. Nisva še čist ... nisva še nobenmu zares povedala, tud staršem ne.

LUKA: No, jz sem povedu cimru, sam čist mal, v bistvu je bolj on uganu. Pa ti si Mojci povedala.

ANJA: Dobr, to, ampak pač nisva še tko, pač zares, a ne? Recimo staršem, ko poveš, je res tko nekaj uradno. Pa ko bova noni pa mami Joži povedala, to bo pol tko: evo, noseča sva.

LUKA: To bova zdej, ta vikend.

ANJA: Ja.

LUKA: Veseli bojo.

ANJA: Ja.

LUKA: Fak, čist se jim bo zmešal.

ANJA: Ja.

LUKA: To je uno, ko vsi čakajo, sam noben nč ne reče ...

ANJA: Tvoja nona reče.

LUKA: Ja, ona je že vse štiri mela pr najinih letih.

ANJA: Ja.

LUKA: Ona bo ponorela.

ANJA: Ja.

LUKA: Smešn bo.

ANJA: Ja, smešn.

LUKA: Fak.

ANJA: Ja. Fak.

Tišina.

ANJA (*publiki*): V glavnem ... Midva zdej zaenkrat živiva še s tremi, no, tremi do šestimi cimri v fletu, ja, mal se menja to skoz, ampak ja, sva si nekaj rekla, da bi mogoče najela neki svojga. Mislm, itak nam je najemnino ful dvignu, tko da sva si pa pol res rekla, itak že zdej kr ful plačujeva, zakaj ne bi pol pa res še mal dodala, pa da smo na svojem. Da bi bla sama. To še nisva bla, v bistvu. Sama. No, sami. Mi trije, a ne, zdej, ko bomo.

LUKA: Nista dvojčka, to smo tud že vidl, to mi je kr odlegl.

ANJA: Ja, no, in tko se je začel ... To iskanje fleta. (*Luki.*) Jz bi, da je spalnca pa dnevna, pa pol, da je ena taka manjša otroška soba, a ne ...

LUKA: Ja, pa da je balkon.

ANJA: Ja, pa jz bi, če lahko, da je parket, men je to tok lepo ... Ker to je pol res čist drug filing.

LUKA: Pa parking.

ANJA: Pa da je zraven tko kak park.

LUKA: Al pa otroško igrišče, ne?

ANJA: Ja! Pa nujno, da je tko, da grem lahko tud z vozičkom, tko da grem lahko kam tud peš, če grem sama, pa da je lepo ...

LUKA: Center, a ne?

ANJA (*navdušena*): Ja, da maš še ti bliz do službe, pa da ti lahk midva pol kdaj malco prpeleva z vozičkom ...

LUKA: Kolk je to?

ANJA: 900 plus stroški.

LUKA: 1200 plus stroški.

ANJA: 1300.

LUKA: 1100.

ANJA: 970.

LUKA: 1050.

ANJA: 890.

ANJA: 1200.

ANJA: Hahaha, o fak, lej tega! 1800!

LUKA: Tega ne bova, ta ziher nima parketa.

ANJA (*se smeji*): Ma ja, to pa res, kr neki je.

LUKA: Edino ne vem, mogoče tole, garsonjera, 30 kvadratov, 750 plus stroški.

ANJA: Sam ... garsonjera ... Pa drago je v bistvu za to, kar je ...

LUKA: Ma ja ...

ANJA: Ja ...

LUKA: Razen če bi mogoče kej bolj v smislu ... Šiška?

ANJA: Mogoče res boljš, ja ...

LUKA: Mislm, sej Ljubljana je tok mejhna, da si itak takoj v Tivoliju al pa kjer kol ...

ANJA: Bežigrad?

LUKA: Men je Bežigrad kul ...

ANJA: A tale?

LUKA: Sam to je pa že ful čez obvoznco.

Tišina.

LUKA: Kaj pa tale?

ANJA: Lepo ...

LUKA: 900.

ANJA: Uf!

Tišina.

ANJA: Mislm, sej on al pa ona v bistvu še ne rab sobe na začetku ...

LUKA: To je pa tud res ... On je ne rab.

ANJA: Ne, resno no ... da je pač spalnca pa dnevna ... men bi blo sam to res kul, da mam spalnco posebi, to mi je v bistvu najbolj važn ...

LUKA: Valda, men tud.

ANJA: Itak.

LUKA: Sej to je sam za par let ... pol pa lahk pač že kej družga ...

ANJA: Kaj pa tale?

LUKA: Dej povej številko ... Oddano.

ANJA: Kaj pa ta?

LUKA: Oddano.

ANJA: Pa ta?

LUKA: Oddano.

ANJA: Pa ta?

LUKA: Oddano. ... Sej v bistvu je lahk tud vse skupi ena soba za začetek ...

ANJA: Dravlje, garsonjera, 28 kvadratov, 500 evrov plus stroški.
 LUKA: Sam ta flet pa res tko zgleda, da se premaknt not ne morš.
 ANJA: Ma ja, sej res ... Dej vseen poklič, čist tko, da vidva mal ...
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Oddano.
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Nikol ne bova našla.
 LUKA: Itak da bova.
 ANJA: Oddano, razen če dava 100 evrov več.
 LUKA: Sam, to je pol ...
 ANJA: Ja, sej vem ...
 LUKA: Ej, a pa res rabva balkon?
 ANJA: Ma ne, sej ne rabva. Itak bomo skoz zuni. Pa otrok, balkon, balkon ma ograjo, otrok lahk čez pade ... Kaj pa ta? Šiška, enosobno, neopremljeno stanovanje, 36 kvadratov, 750 plus stroški. Ma ne, to ni šans, še postle nimava svoje.
 LUKA: Bizovik, 1,5-sobno stanovanje, 900 evrov plus stroški. Kaj pa je to? A to je kao soba?
 ANJA: Ne, to je po mojem shramba ...
 LUKA: Ne, lej, ker piše, da je soba.
 ANJA: Ma ne!
 LUKA: Pa poglej no ...
 ANJA: Pa res! Fak.
 LUKA: Lej, to je pa ta ista omara, kt jo ma tvoja babi!
 ANJA: Ne no, v kleti pa res ne no!
 LUKA: Spodnja Šiška, garsonjera, 25 kvadratov, brez priključka za pralni stroj, 500 evrov plus stroški.
 ANJA: Ja, dober dan, jz pa kličem zarad oglasa ...
 LUKA: In?
 ANJA: Sam 30 ogledov bojo mel, midva sva pa že tm 50., ki sva klicala. Faaaak, na konc bova pr mojih, že vidm, da bova pr mojih, ne morva bit pr mojih, res ne morva bit pr mojih, ker se mi bo zmešal.

LUKA: Pa ne bova pr tvojih, našla bova neki.
 ANJA: Ja, sam da bom jz prej rodila.
 LUKA: Pa ne boš prej rodila.
 ANJA: Laži bi blo, če bi tud ti mal iskal ...
 LUKA: Sej iščem.
 ANJA: Nč ne iščeš, sam mene čakaš, da ti pošljem, pol pa vse gre ... Nč ne bova našla. Ne morem vse sama.
 LUKA: Miška, v redu je ... Bova pa kupla avtodom, pa ko jih jebe ...
 ANJA: Oddano.
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Oddano.
 LUKA: Ne javjo se.
 ANJA: Nč, so že oddal ...
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Halo?
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Oddano.
 LUKA: Ta številka ne obstaja.
 ANJA: So že umaknil oglas.
 LUKA: Oddano.
 ANJA: V bistvu se sam ena soba oddaja do poletja.
 LUKA: Isto, oddano.
 ANJA: Oddano.
 LUKA: Fak, ker idiot, kt da sem na zaslišanju.
 ANJA: Ja, halo?
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Ne vem, jz je nisem nč razumela, mislm, da me je skenslala, dej ti poklič še enkrat.
 LUKA: Oddano.
 ANJA: Oddano.
Umirita pripoved.
 ANJA: No tko.
 LUKA: Ja.
 ANJA: To je kr trajal ... Tko kr kr trajal.
 LUKA: Ampak ...
 ANJA: Ja, ampak pol enkrat, po ne vem kok tednih iskanja, preprirov in obupavanja, a ne?
 LUKA: Ja, je kr blo ...
 ANJA: No, sva pa le pršla do enga ogleda.

LUKA: Ja. V Tacnu.
 ANJA: Ja. Sva tud bla tm pr repu nekje, ampak naju je vseen vzela, ker sva mlad par, nekadilca, pa ker nimava domačih živali, pa ker mava hvala bogu mal našparan in dava lahko tri najemnine za varščino vnaprej. Kar je sicer mal bedno, ker je to bla mal dojenček rezerva, ampak lej, sej je kul. Ni glih tko bliz centra, kt bi si želela, ampak končno en normalen flet, 45 kvadratov, k ma res eno spalnco posebi in clo balkon. 650 plus stroški ... Tko, kr neverjetno.
 LUKA: Pa dobra povezava je z busom, ne vem, kera številka glih pele, to morm še prevert, ampak ja ... lepa narava je tm, Sava verjetn, al kaj tm teče, tko po eni strani se mi zdi res carsko za otroka vzgajat. Jz sem bil ful za.
 ANJA: Ne, nisi bil takoj za.
 LUKA: Ja sem bil.
 ANJA: Ne, nisi! Ti si najprej reku, da ne misliš za vikende čakati pol ure, da zapeleš iz ulce, dokler pol Ljubljane ne zleze dol s Šmarne ...
 LUKA: Nisem jz to reku, to je Uroš reku v kuhni, ko si kazala.
 ANJA: Ne, Luka, to si ti reku, Uroš je o boreliozah, ti pa o Šmarni.
 LUKA: Dobr, nima veze.
 ANJA: Večkrat si reku, da sovražš Šmarno.
 LUKA: V redu, nima veze zdej no.
 ANJA: A mi daš še en čigumi, slabo mi je.
Luka da Anji žvečilni gumi. Mimo pride PAR, mož drži ženi torbico, medtem ko si ona oblači plašč, žena opozori moža, da si ni dobro zavezal vezalke, pozdravijo se z Anjo in Luko, par odide mimo njiju. Takoj za njima pride še visoko noseča NAJEMODAJALKA, rokujejo se.
 ANJA: Dober dan, pozdravljena, vi ste verjetno Anja?
 ANJA: Ja, midve sva govorili ... to je pa Luka ...
 ANJA: Živjo, Vesna.
 LUKA: Ja, Luka, me veseli.

NAJEMODAJALKA: Sta v redu našla?
 ANJA: Ja, super, zdej je vse laži, ker je zmer kkuš Hofer al Lidl al pa Spar za orientacijo, a ne?
 ANJA: Ja, to pa res. Kar izvolita.
Najemodajalka ju povabi v stanovanje. Anja in Luka se ozreta okoli sebe.
 ANJA: Vav, lepo je.
 ANJA: Ja, smo glih prebarval, no, prejšnji najemniki so.
 ANJA: A se kej sezujeva?
 ANJA: Ja, dejta, prosm, dons jih mam še cel kup planiranih, tko da bi se hitr zapacal vse, če se ne bi sezuval ...
 ANJA: Ja, normalno.
Anja in Luka se nerodno sezujeta in poskušata poravnati svoje čevlje ob rob tako, da bi bili čim manj v napoto. Utesnjeno je. Najemodajalka jima razkaže stanovanje.
 ANJA: Vse, kar je v stanovanju od pohištva, ostane, razen če bi sami želel kej dat stran, mam pa dol še eno klet, 5 kvadratov, pa bi se lahk pol tja shranil, a ne ... Pa pejmo kr po vrsti, tko, kt je, tole je kopalnca, bojler rab mal časa, tko da ga je smiselno kr met pržganga, če sta doma, tuš je drugač klasičen, zavescio sem pa zdej menjala, tko da je nova, no, sej ni kej rečt posebnga, a ne ... Tole je dnevni prostor s kuhno, gorilnik je na plin, dve rinke, sej se da, številka od Butana je kle napisana, pa to vam pol oni vse prnesejo, zamenjajo, tko, sej poznate, a ne? Hladilnik, pečica, pečica je super, takih več ne delajo, boljša je kt moja tanova, res, ker se je tale pokvarla lani enkrat, pa je serviser pršu, sem ga vprašala, če jo je smiselno sploh popravlat al nej raj kr novo, pa je reku, gospa, vse, kar je starej od 15 let, je smiselno popravlat, ker nč, kar dons kupte, ne bo nikol tok staro. Mikrovalovna, jedilni pult. Tko, aja, žarnico za tole bo pol moj mož prnesu, to sem šele dons opazla. Kkušno vprašanje?
Anja in Luka odkimata.

NAJEMODAJALKA: Ja, sej ni kej. V glavnem dnevna, priključek za televizijo je, to pol, ko bi televizijo prnesla pa zbrala, kater internet pa to, bi pol sami zrihtal, a ne?

LUKA: A je optika v bloku?

NAJEMODAJALKA: Je, ja, so lani vse napelal. Mi mamo tud, jz gor živim z možem drgač, tko da če bi blo kar kol, se pol hit zmenmo tud, a ne? Balkon, vrata se mal zatikajo, ampak k človk sistem pogrunta, je čist lahko.

Najemodajalka stežka odpre balkonska vrata, vsi skupaj izstopijo na balkon in se razgledajo po okolici. Lepo je.

ANJA: Tko lepo zelen je pr vas.

NAJEMODAJALKA: Ja, to pa je, ja, sami parki, sej vidta, Šmarna je pa itak en dva tri. Moj mož gre vsak dan. Jz pa tko no, če utegnem, sem pa tja tud, ampak nisem tok za hribe. Vidva hodta kej?

ANJA: Ja, Luka zlo rad gre.

LUKA: Že dolg nisem šel.

ANJA: Lani sva bla na Sedmerih jezerih, je blo zlo lepo.

NAJEMODAJALKA: O, a res? To mene mož skoz, da bi šla namest na morje na Sedmera pa tm okol, ne vem, kam, sam ... ne vem, jz to morje tko težko žrtvujem ...

LUKA IN ANJA: Ja, res.

NAJEMODAJALKA: No, pejmo še kabinet oziroma spalnico pogledat. Tkole, tole je pa spalnica, pa vgradna omara je kr velika, si lahko pogledata, vse gre not. Je pa tud res po meri, tko da je dobr izkoriščena. Sej vse skupi ni nč kej posebnega za pokazat, je, kar je.

ANJA: Zlo je lepo.

NAJEMODAJALKA: No, pa mogoče pejmo kr nazaj v uno sobo, pa da vidva še kej vprašata, če mata ...

LUKA: Kakšni so pa stroški?

NAJEMODAJALKA: Joj, seveda, sem pa čist že zmešana, tolkrat sem dons tole že povedala, da sploh ne vem več, komu sem kej.

V glavnem, gretje je na toplarno, tko da mamo kr nizke stroške, tud jz lahk rečem, mam gor mejhen večji stanvanje, no, ena soba več je, pa damo poleti za stroške vse skupi nekje 70, pozimi pa 140. Ni treba prov velik gret, se mi zdi, da mamo kle ene gospe k grejejo kt v peklu, tko da se mi včas zdi, da cel blok kr one ogrejejo.

Vsi se zasmeljijo.

NAJEMODAJALKA: Zdej glede klime je pa tko, mi je nimamo, jz je ne maram neki, tud moj mož ma skoz neki vneta ušesa, je tud ne prenese, ne vem. Te, ki so bli prej kle, se tud niso prtožval, tko da, če bi hotla, v redu, sam to je pol na vas, ampak res mislm, no, sej bi vidl, da to sploh ni kle aktualno. Čeprov vsi to sprašujejo, zanimiv.

ANJA: Eh, jz tud ne maram neki klime, midva mava še avto brez klime, sva že navajena.

LUKA: Pa sever-jug je lega, a ne, tud ni verjetn prov direktnga sonca polet.

NAJEMODAJALKA: Ja res, bravo, tud to ja, pa res. Jz mam gor, k smo na uno stran, klele gre pa tko čez, ja ... V glavnem mam sam še par minutk, vaju še kej zanima?

ANJA: Ne, kar se mene tiče, je vse jasno. Luka?

LUKA: Ja, men tud, mislm, da ste vse super povedala.

NAJEMODAJALKA (*se zasmelj, naklonjena jima je*): No, pa sej se lahko tikamo, nismo tok narazen, a ne?

ANJA IN LUKA: Ja, seveda.

NAJEMODAJALKA: V stanovanju se ne kadi, niti na balkonu, domačih živali ne dovolmo, ampak to sva midve že po telefonu vse, a ne? Nimate živali nobene, a ne?

ANJA: Ne. Tud ne kadiva.

NAJEMODAJALKA: Super. S čim se pa ukvarjata, sem hotla še vprašat ...

ANJA: Jz sem frizerka, mam svoj stol v enmu salonu na Tržaški ...

NAJEMODAJALKA: O, super, frizerko met v hiši, bi mi lahko pomagal uredit tole moje gnezdo.

ANJA: O ne, vi mate pa zlo lepe lase ...

NAJEMODAJALKA: Prej nč od nč, v nosečnosti pa kr v vse strani ... To se sam čudš pol. No ja, pa vi, no, pa ti?

LUKA: Jz pa delam na računalniškem servisu, računalnike popravlam ... pa telefone pa take stvari ...

NAJEMODAJALKA: O, same koristne stvari, fino, fino ... Sta to redno zaposlena?

ANJA: Jz mam s. p., Luka je pa na pogodbi, glih mu je podalšu še za pet let ...

LUKA: Ampak nama gre, no, ni se nama še zgodil, da bi nama zmankal za najemnino al pa kej ...

NAJEMODAJALKA: Ja, ampak midva sva vseen tkole rekla, lej, nikol ne veš, mi smo mel že vse sorte, varščina so tri najemnine, tok je tud odpovedni rok, pa če se kej zaštrika, da smo pokriti. Pogodba je pa za dve leti, to sva se tud že strinjale, a ne, vama je v redu?

ANJA: Ja, super, si ne želiva skoz neki iskat, bi se rada nekje mal ustalila, a ne?

LUKA: Ja.

NAJEMODAJALKA: Zdej pa tko, če sta zainteresirana, vidva res res res kar čim prej javta, ker je tako povpraševanje, da bomo to en dva tri, no, jutř še mam neke ogleda popoldne, pol pojutrišnjem bomo pa verjetn že lahko zbral med tistimi, ki so, ste bli zainteresirani, zaenkrat so še vsi bli, pa je blo že 15 ogledov, se mi zdi ...

Anja in Luka se spogledata in si nakažeta, da sta oba za.

ANJA: Ja midva sva kr zlo zainteresirana, a ne, Luka?

LUKA: Ja, men je ful ful všeč, tko da mislm, ja, bi bla zlo vesela, če bi lahko tuki, a ne ...

ANJA: Ja, res.

NAJEMODAJALKA: No, superca ... tvojo številko mam ... ja nč, tko da se vama prov kmal javm, velja?

LUKA: Super.

Luka in Anja se obuvata in oblačita.

ANJA: A bo fantek al punčka?

NAJEMODAJALKA: Oooo, ja fantek bo.

ANJA: O, lepo.

NAJEMODAJALKA: Ja, sam da se ne bo prov obiru.

ANJA: Kok pa še mate?

NAJEMODAJALKA: Še dva mesca.

ANJA: Uf, hitr bo.

NAJEMODAJALKA: Upejmo.

ANJA: Eh, otroci so super.

NAJEMODAJALKA: Res so.

Pri vratih pozvoni, Najemodajalka jih odpre in pred njimi že čaka nov PAR. Para se nerodno drenjata v majhni veži, novo prispeli par se začne sezuvati, ko vidi, da se Anja in Luka obuvata.

NAJEMODAJALKA: Dober dan, vi ste pa verjetno ... da pogledam ... Lucija?

LUCIJA: Ja, midve sva govorili, to je pa moj partner Marko.

MARKO: Marko, me veseli.

NAJEMODAJALKA: Vesna, ja.

Najemodajalka se obrne k Anji in Luki.

NAJEMODAJALKA: Dobro, mi se slišimo, a ne?

ANJA IN LUKA: Ja, seveda, se že veseliva.

ANJA: Nasvidenje.

NAJEMODAJALKA: Ja, adijo. Dobro, tako, zdej pa mi.

LUCIJA: Lepo je.

NAJEMODAJALKA: Vse, kar je v stanovanju od pohištva, ostane, razen če bi sami želel kej dat stran, mam pa dol še eno klet, 5 kvadratov, pa se lahko potem še tm kej shrani, če bi bla potreba.

Najemodajalka in novo prispeli par izginejo v stanovanju, Anja in Luka obstojita sama pred vrati. Navdušena sta. Poskušata pridušiti zvoke svojega navdušenja, da se ju ne bi slišalo v stanovanje.

ANJA: Na Šmarno boš hodu.

Luka se smeji.

LUKA: Ne, ne bom.

ANJA: O ja, pa boš.

LUKA: Ne, ne bom.

ANJA: Hahaha, po mojem prov boš.

LUKA: Ti boš, ker boš debela.

ANJA: Veš, kaj ... ti se boš glih tok zredil kt jz, ker do zdej si še čist vse, kar sem se jz spomnila al pa si zaželela, na konc tud ti jedu.

LUKA: Aja? A tko k včeri makaroni s pestom ob polnoči?

ANJA: Dobr, razen to.

Luka in Anja se smejita, srečna sta. Potem se zresnita in ponovno nagovorita publiko.

ANJA: Mene je hitr že zgrabu ta filing, da bi ji mogla povedat. To, da sva noseča. Tko prvič sem zares začutila, da bi nekomu povedala. Pa ker je ona tud noseča pa to, takoj sem že vidla, kako se naši otroci skupi igrajo zuni, pa kako je njihov tamau mal pr nas pa naš mal pr njih, da si jih mal počuvamo pa to, in ja, mogoče gremo res skupi na Šmarno, kaj vem. Tko prijetna se mi je zdela, a ni? Taka simpatična no. Sam, ne vem ... nasledn dan sva bla naročena za to nuhalno in jz sem se tko nekaj zapičila v to ... da bi rada prvo vidla, če je vse okej, mislm, mela sem en pregled, tm mesec pa pol nazaj, pol pa nč. Pol pa sam neki mi je slabo, pa spim pa spim, pa je prvo ful čudn, pol je pa že čist navadn, pol se ti pa zdi, da sploh ne veš, a to zdej kej je al ni, al kaj ... No, in nekaj sva si rekla, počakava to nuhalno, pa pol ... Mislm, niti staršem še nisva povedala, tko ... pač res je glih tak čuden tajming ... čeprov se mi je zdel, da bi ji mogoče to mal pomagal pr odločitvi ... Mislm, jz zdej ful to razmišlam, kdo bo še rodil takrt nekje kt jz, da se bomo družil pa vozičkal skupi, ne vem, da si bomo pomagal, no ... Zaenkrat jih nimam tok velik, no v bistvu mam eno, oziroma bol pol, ker si nisva zdej glih tok bliz, ampak lej, ne veš ... V glavnem ... to sem se mal sekirala, sam ne vem, tko sva se odločila, mislm, da smo se tud kr ujel nekaj, jz sem mela dobr filing vseen.

LUKA: Jz nisem mel tok filinga, da bi ji mogla povedat, mislm, sej je sama noseča pa to ... Mislm, če kdo šteka to, zakaj ljudje počakajo do treh mescov, preden povejo, je to ona, sej je šla glihkar čez to, a ne? Ker men se je to vse itak zdel še čist nerealn. Kako bi to reku? Ti kt pač partner, a ne, poleg tega, da je skoz utrujena pa da lahko praktično kjer kol pa kadar kol zaspi pa da se vse okol hrane čist nepredvidljiv vrti, tist, kar smo mel radi, zdej ne mormo pa smrdi, tist, kr ne maramo, nam zdej paše, itak pa bolj ne bi nč, ker ji je po vsem slabo, ampak vseen bi pa neki oziroma bi sam tist neki, pa to skoz ... no, poleg teh stvari si ti kt partner res bolj tko no, v temi. Mislm, kaj pa vem, okej, un test na začetku ... pol na un prvi pregled pr ginekologinji me una njena itak ni pustila, pol pride s tisto slikco, okej, ampak tist se tud bolj ne vid, al kaj, pol pa kaj jz vem ... deleč je nekaj, mislm, teb se zdi, nekaj deleč. No, do te nuhalne, a ne. To, kr sva mela pol nasledn dan. Ker to je pa pol ta šok. Fak. To je že vse. On ma prstke, en, dva, tri, štir, pet, no, ne vem, nismo štel, tok se glih ne vid, ampak ma, vse ma, stopala, on tko dviga roke pa tko neki dela po očeh pa cel se premika, ni mu neki blo udobn, no, al pa mu je blo tok ful udobn, a veš uno, ko se včasih kr rineš not v deko, kok je dobr, tko nekaj, noro. Lučka ma. Ja, ga ma. Obkrožla ga je na tisti smešni televiziji z zlatim okvirjem, ja, fak res, ta televizija, kjer sva midva to vse gledala, a ne, ko je ona to iz tega ultrazvoka projicirala, je bla v enem takem zlatem okvirju, in ti pol gledaš tm tega otroka, pa roke pa lučke, v tem zlatem okvirju, to je res kr smešn drugač, ne vem no, men je to blo res smešn. Pa kul je, prov kul je. Una pa tko resna, mislm, ta njena ginekologinja. To je blo tud kr smešn. Pa reče pol Anji, ne se zdej ustraš, morm mal potrest, da gre otrok v taprav položaj, da mu

ona izmer tist, kar more pač, in res tko nardi po trebuhu, tum tum tum, in un na televiziji se res čist začne premikat. Prov ni mu blo kul, da ga je tko zmotla, prov tist, joooj, morm se prestavt zdej, al kaj, dejte mi mir! V zlatem okvirju, kul.

Anja in Luka se spogledata, smejita se.

LUKA: Ja pol sva šla pa mal v Baby Center v Šiški, čist tko ... da mal vidva ... A ne?

ANJA (srečna): Ja.

LUKA: Pa sva sam hodila med temi stvarmi, pa vse nama je blo tko luštn ...

ANJA: Pa ene take nogavičke z orkicami sva kupila. *Luka in Anja se smejita. Anja pogleda na telefon, vznemirjena skače okoli Luke, živčna je, ne ve, ali bi se smejala ali bi se kam skrila.*

ANJA: O fak, o fak, o fak, o fak!

LUKA: Ja dej jav se.

ANJA: O fak, o fak, o fak!

LUKA: Anja.

ANJA (*globoko vdihne*): Ja dober dan, gospa Vesna!

NAJEMODAJALKA: Živjo, Anja, sem prov poklicala?

ANJA: Ja ja, seveda. Kako ste, no, si?

NAJEMODAJALKA: Ja v redu, v redu, se opravičujem, mal dlje je trajal, kt sem mislna ...

ANJA: Oh ne, sej je v redu, ni panike ...

NAJEMODAJALKA: Hotla sem rečt, da ... men sta vidva bla zlo všeč in res zgledata taka prijetna, tko da sem se, no, z možem, odločila, da vama oddava stanovanje. Sej sta še zainteresirana, a ne?

ANJA (*navdušena*): Jaaaaa! O mojbog, seveda! Luka, dobila sva stanovanje!

LUKA: Juhuuuuuuu!

Luka navdušeno skače okoli Anje, dvigne jo v rzak.

ANJA: Ja hvala hvala hvala hvala, midva sva presrečna!

NAJEMODAJALKA: Tud jz, sem vesela, da smo se lepo ujel in ... ja, pridta, da podpišemo pogodbo in vse uredimo, in ja ... dobrodošla!

ANJA: Joj, kr ne morem verjet! Hvala, hvala, res!

Midva lahko že jutr popoldne prideva, mava oba dopoldansko, tko da ... če vam je v redu?

NAJEMODAJALKA: Ja super, bosta še mojga Matijo spoznala, kaj rečemo, ob petih?

ANJA (*Luki*): Jutr ob petih?

LUKA: Ja, kul.

ANJA: Ja, nama je super!

Luka Anji nakazuje, naj ji pove še novico. Anja najprej ni čisto prepričana, smejita se ...

NAJEMODAJALKA: Pa lahko kar k nama gor prideta, midva sva samo en štuk viši, ampak ne tko, kt je ta vhod za spodnje stanovanje, ampak tist levo, če zaviješ na koncu. Sej bosta spodi pozvonila pa bosta vidla. Vodnik piše na zvoncu.

ANJA: Super, velja ... Vesna? Nekej sem vam, no, ti sam še hotla povedat ... pač na tej točki ... Zadnjič ni blo čist priložnosti, pa tud midva nisva še točno vedla, kako pa kaj, no, ampak zdej pa tud nobenmu še nisva čist zares povedala ... v glavnem, jz sem tud noseča. Drug teden bo tri mesce. Ja, to sva rekla, da morva še povedat ... tko, no ...

Tišina.

ANJA: Halo?

NAJEMODAJALKA: Ja ... Ja ... Bravo, ja, čestitam ...

ANJA: Ja hvala, se kar nekaj poklopjo stvari, a ne, v življenju? Najprej naju je mal presenetl, ampak zdej pa, sej je res ... to je v bistvu tko lepo, a ne ... Halo?

NAJEMODAJALKA: Je ... je ... je, ja ... Veš, kaj ... to je pa ... to mejčkn spremeni mogoče zdej ... mislm, jz ne vem, bi mogla v bistvu še z očetom govorit, ker je v bistvu njegovo stanovanje, midva sam oddajava, pa ... veš, kaj, bom te mogla nazaj poklicat, prov?

ANJA: Jaaaa ... okej ...

NAJEMODAJALKA: Dobr, se slišva, adijo!

ANJA: Adijo.

Anja obstoji, Luka jo gleda s pričakovanjem.

ANJA: More se še pogovort, pa me bo nazaj poklicala.

LUKA: Kaj pogovort?

ANJA: Ja s fotrom, ker je v bistvu lastnik, al neki.

LUKA: Aha.

ANJA: Ja.

Tišina.

LUKA: Ma neeeee. To je sam pač, valda, to je zvedla, more povedat, ne more kr na svojo pest, sej je logično, pa halo, pa sej je ona tud noseča, njim bo dbest.

ANJA: Ja upam ...

LUKA: Itak, da jim bo!

ANJA: Ja.

LUKA: Mislm, mora jim bit, a ne?

ANJA: Itak ...

LUKA: Ker če kdo razume ...

ANJA: Mhm ...

LUKA: Ej, ne sekiri se, res, kul bo ...

ANJA: Ma ja, sej vem ... sam tko res čudn je rekla to, da pokliče, pa ... res sem ns že vidla tm ... ta Sava, pa Šmarna ... Pa trgovke tm v trgovini so ble res prjazne, pa sem že prov vidla, kako se mali plaz tm pr konzervah, pa ... A veš? A teb se ni zdel?

NAJEMODAJALKA: Ja, živjo, Anja, pozdravljena, Vesna pri telefonu. Jz vas kličem, da sporočim, da smo stanovanje žal enmu drugmu oddal. Men je zlo žal, ampak ... no, tko pač je.

ANJA: Aha ... ja ... ja, aha, ja, ne vem, hvala, da ste sporočil.

NAJEMODAJALKA: Ja, seveda. No, pa sej boste sigurno kej druzga najdl ... Pa vso srečo, a ne?

ANJA: Ja, hvala ... Tud vam ja. Srečno!

Zvok prekinjene telefonske zveze. Potem tišina.

ANJA: Srečno?!?! Jz njej srečno?!?! Tud vam srečno?! Jz ... jz ...

Tišina.

ANJA (*Luki*): Zakaj ji nisem nč rekla? Mogla bi ji kej rečt, mogla bi ji, ne vem. Srečno? Resno? Jz njej, njej, k vse ma ...

LUKA: Sej bova ... Bova že kej našla ...

Objameta se.

MIKROFON 1: Joj, to mi je pa strašno žal, ampak veste, to stanovanje pa res ni primerno za otroke.

MIKROFON 2: To pa ne vem, kako bo šlo. Mislm, sej nimate niti vozička kam dat, veste, kaj, to se men ne zdi najbolj pametno. To je vseen premejhno, pol boste pa iskal neke rešitve pa se bo vse premikal, ne, ne, to ni pametna ideja ...

LUKA: No, tko nekak se je pol to začel ...

MIKROFON 3: A tko, ja to pa ne vem, to pa po mojem ne bo šlo, žal. Veste, mamu zlo lepo pohištvu, tako mal starinsko, pa ne bi mi zdejt otroka v to, sej razumete, to se lahko še tko trudte, otroc to vse uničjo ...

MIKROFON 2: Oddano.

MIKROFON 4: Vas bom nazaj poklicala, ampak mamu kr povpraševanje, tko da ne vem, po mojem najbolj, da še mal iščete.

LUKA: Ne vem ... sej skrit pa tud ne morš ...

MIKROFON 5: To pa ne bo šlo.

MIKROFON 2: Smo že oddal.

MIKROFON 1: Gospod, a niste prebral oglasa?

MIKROFON 4: Oddano.

MIKROFON 3: Ni šans.

MIKROFON 1: Oddano.

LUKA: Vsi bi oddal mirnemu mladmu paru, nekadilskemu, nežurerskemu, brez otrok in živali in prjatlov, pa k zna lebdet, da ne obrabla parketa.

MIKROFON 5: Ja ne vem, lahko, sam bi junija mogli it ven do oktobra, ker damo takrat za airbnb.

MIKROFON 3: Veste, tuki mamu zlo občutljive sosedu, ena gospa je bolana tle zraven pa se bojim, da bi pa otroški jok lahko bil prenaporen zanjo.

MIKROFON 2: A niste prebral pogojev, tm zlo jasno piše, nekadilcem, brez otrok, brez živali, brez obiskov, z redno službo, za dve leti.

MIKROFON 4: Joj, to pa ne, to pa, veste, mamu novo sedežno noter in to pa ne, ne, ne, to pa ne gre – smo napisal brez premikanja pohištvu.

LUKA: Noni sva povedala za otroka ... Čist se ji je zmešal ... Je šla kr po svojem imeniku ... Vse je poklicala. Zvečer, ko sva pršla nazaj domov v Ljubljano, sem jo klicu, da ji povem, da sva v redu pršla, je mela še zmeri zaseden.

MIKROFON 3: Otrok, ni šans, to se vas pol ne morem rešit, mi bote še sodišče poslal na glavo, ne, ne, ne grem se jz tega.

MIKROFON 2: Vse sami opremte, noter ni nč.

MIKROFON 1: Ne.

MIKROFON 5: Oddano.

ANJA: Sam še pondelki so.

MIKROFON 3: Ne.

ANJA: En pondelk pa drug pondelk.

MIKROFON 2: Oddano.

MIKROFON 4: Ne.

MIKROFON 2: Ne.

ANJA: Trebuh je zmeri večji, midva se pa zmeri manj veseliva.

MIKROFON 5: Ne.

ANJA: Vsaj men se tko zdi.

Torek

V žensko stranišče trgovskega centra priteče obilna maskota krave v roza oblekici z ogromno okroglo glavo in se zaklene v kabino. Maskota sname svojo ogromno glavo in jo z vso silo zabriše v vrata. Pod njo je STANE, preznojen, jezen zaposleni, ki med strašnim besnenjem razbije previjalno mizo in ogledalo, razmeče toaletni papir.

STANE: Kaj je men tega treba? Kaj je men tega treba? Kaj je men tega treba? Kaj je men tega treba?!

Za njim priteče MLADA SODELAVKA, oblečena je v ogromno Čebelo planinko.

MLADA SODELAVKA: V ženskem je! V stranišče priteče še sodelavec RADO, oblečen je v Gospo kokoš s slamnikom in jajci.

STANE: Ne, ne, ne ... Kaj je men tega treba?!

RADO: Stane, odpri vrata pa boš povedu, kaj je ... pa se bomo vse zmenil ...

STANE: Ne, ne, men tega ni treba! Niti mal mi ni treba tega, Rado!

RADO: Vem, Stane ... Lej, prid ti lepo ven, pa bova ...

STANE: Ne grem, ne, ne grem ven, nikol več ne grem ven, jz bom tuki do penzije, še vseh pet let bom tuki, in tud nadure si bom pisu, res bom, me prov nč ne briga!

MLADA SODELAVKA: Na, Stane, a boš mal vode?

STANE: Ne bom, nč ne bom, ne bom pil, ne bom jedu, ne bom, nč več ne bom.

RADO: Stanko, dej no ... Odpri vrata pa greva na en čikec, pa sam mal dihat, pa boš vidu, da ...

STANE: Jz sem bil mojster!

RADO: Vem, Stane!

STANE: Mene so mojster klical, če je kdo kej rabu, so vsi rekl, pejt k Stančiju, Stanči bo zrihtu, Stanči zna, Stanči te bo nauču, to sem bil jz, jz sem bil mojster!

RADO: Vem, Stane ...

STANE: A ti veš, da sem bil jz državni prvak v varilstvu?

RADO: Vem, Stanko ... Dej sam stop ven no, samo da ...

STANE: A kle mogoče kdo kej zna? A sploh kdo kej zna v tej trgovini?

RADO: Ne vem, Stane, sej znajo, ne vem, lej, ne zdej tko razmišlat ...

STANE: Rado, ni to za naju, veš, ni to za naju ...

RADO: Lej, Stanko, ne smeš zdej tko razmišlat, zdej je treba tole narest, sej je vseen okej, nobenmu ni blo nč, zdej je treba mal zadihat, en čikec, mal sončka tamle zadi, pol pa tole še oddelamo, pa gotovo ...

V žensko stranišče vstopi SUPERVIZOR s telefonom v roki.

SUPERVIZOR: Kaj se zdej dogaja tuki?

Ko Stane sliši Supervisorjev glas, začne rohneti in spet razbijati. Rado in Mlada sodelavka poskušata pomiriti Supervisorja.

STANE: Ti pa spizdi ven, da te ne vidm, mulc en, a me slišš? Spizdi! Prokleti prasci, pr petinpetdesetih me rinete v to kurčevo kravo. A ti sploh veš, kako vroče je tle not? Nč zraka ni. Boš vidu, sej boš vidu, ko boš končou puberteto!

SUPERVIZOR: Jz bom poklicu varnostnika, ne mormo mi tkole!

RADO: Ne, ne, ne, ne, takoj bomo tole, okej, nč tazga ni blo ...

SUPERVIZOR: Kako nč tazga? Jz mam škodo, cel karton mleka je razlit, otroc jokajo, mame se derejo ...

STANE: Briga vas to, a ne? Briga vas, kako je Stanetu, a ne? Sej če ga bo pa infarkt, pa še tolk bolj, a ne, se ga bomo pa vsaj znebil. Kdo pa rab Staneta? Itak so sam problemi z njim. Nej ga enkrat že infarkt pa da neha tlačit to zemlo. Pa da mamo vsi mir pred njim. Itak ni bil glih dobra krava, a ne?

RADO: Prosm, lejte, vse bomo uredil, samo par minutk rabmo, kt da smo na pavzi, okej?

SUPERVIZOR: Pa kakšna pavza? A vi mene zajebavate, a se vm to zdi normaln?

MLADA SODELAVKA: Dejte, lejte, nej se Rado pogovori z njim, sej je že skor v redu ...

SUPERVIZOR: Minuto mate, da pridete ven!

Stane ponori vsakič, ko sliši Supervisorjev glas.

STANE: Ti boš men govoru! Jz sem zate gospod! Gospod mojster sem jz zate.

Rado gre nazaj k vratom mirit Staneta. Mlada sodelavka miri Supervisorja.

RADO: Stanko, dejmo mal umirit tole, pa ...

STANE: Jz sem pr 18-ih začel delat, celo življenje sem delal, da zdej pr 55-ih nisem dobra krava.

RADO: Vem, Stane ...

STANE: Celo življenje, da se zdej ti smrdljivi razvajenci obešajo name, da bi jim mame kuple čokoladno mleko, pa me vlečejo za te seske, pizda, al kaj je sploh to, pa za rep pa povsod.

RADO: Vem ...

STANE: Jz pa ne smem nč!

RADO: Vem, Stanko.

STANE: Zanj je en skoču name, jiha jiha. Jebem ti, jiha jiha.

RADO: Vem ...

STANE: Prsežem, da bom enkrat zagrabu enga smrkvavca nesramnega, pa mu zbil zobe. Prjel ga bom za lase, pa ga bom fuknu tja čez v Barilla polnozrnate mašnce.

RADO: Vem ...

STANE: Mami, zakaj pa ma ta krava tak trebuh, a bo dobila male kravice ...? Mami, zakaj ma pa ta krava tak glas, mami, zakaj se pa ta kravica nikol ne preobleče, mami, kako pride ven čokoladno mleko, mami, mami, mami ...?

RADO: Vem, Stanko ... Dej prid ven na en čikec no, pa boš vidu, da ...

STANE: A ti vidš kksen smisu?

RADO: Pa ne vem ... Ja, mogoče ...

STANE: Rado, dej me poglej. Krava sem. Niti bik nisem. Kurčeva krava s povešenimi joški. Jebem mu mater! A ti mene razumeš?

RADO: Ja, jz te razmem.

STANE: Kaj sem bil jz?

RADO: Ti si prvak varilstva.

STANE: Kako so me klical?

RADO: Mojster, stari.

SUPERVIZOR: Gospod, vi ste na javnem WC-ju.

STANE: Pa v pičku mater, kaj se ti oglašáš? Da mi zgineš nekam pa da te nikol ne vidm več, a je jasn? A me razumeš ti?! Ti si en policist navaden, en carinik, tuki se spravlaš na navadne, delovne ljudi pa jim pod prste gledaš! Marš!

MLADA SODELAVKA: Sej on ne misl tko, utrujen je dans ... Pa tak nizek pritisk je ...

SUPERVIZOR: Me ne zanima, lejte, to tko ne more bit!

MLADA SODELAVKA: Sej vem, ampak on bo zdej zdej v redu ...

SUPERVIZOR: Jz nimam časa klele se z vami zajebavat. Vi mate čez deset minut točko.

RADO: Sej bomo, sej bomo, smo že skor tm tm, lejte, en čikec, pa smo ...

V stranišče pride GOSPA z vrečkami. Močno jo tišči na stran, presenečena je nad dogajanjem v stranišču. Supervisor jo poskuša nekako preusmeriti, Gospa ni zadovoljna.

RADO: Stanko no, dej, na ženskem WC-ju si ...

STANE: Pa kaj ma to veze, kje sem?

RADO: Nima veze, Stane, sam kle morjo ene gospe lulat ...

STANE: Nej lulajo, ja, hvala bogu, nej lulajo, nej lulajo povsod, sej smo sami domači, lulejte, gospe, lulejte, samo svobodno, lulejte, samo vi lulejte!

GOSPA: Ja gospod, a ne morte vi na moškem stranišču razgrajat?

STANE: Lahko, gospa! Povsod lahko! Ampak ne gre pa vse naenkrat, mi gremo ena po ena, gospa, sploh tkole, če je človk sam, pa nima nobene pomoči, gre sploh počas. Muuuuuuuuuuuuu muuuuuuuuuuuuu, dej Rado, dej ti eno Koko no, dejmo, pokaž gospe, kako mi to! Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

RADO: Prid, Stanko, greva midva na en čikec no ... Mene že noge bolijo ...

STANE: Ja dej no, ko ko ko ko, kako znaš, no pokaž gospe, kako znaš!

SUPERVIZOR: Zdej pa dost, ljudje, jz ne vem, kaj se vi greste, sam ura je skor dvanajst, ljudje čakajo na veselo urico, jz moram vedet, al nej polcijo pokličem al ...

STANE: Dejmo, Rado no, ko ko ko! Kooooooooo koooooooo!

RADO: Stane, jz ...

STANE: Kooooooooo kooooooooo, dej no!

RADO: Ko ko ko ko ko ko ko ko ko ko ko ko ko kooooooooooooooooo!

STANE: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

RADO: Ko ko ko ko ko ko ko ko ko kooooooooooooooooooooooooo!

STANE: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

RADO: Ko ko ko ko ko ko ko ko ko kooooooooooooooooooooooooo!

STANE: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

RADO: Ko ko ko ko ko ko ko ko ko kooooooooooooooooooooooooo!

STANE: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Gospa zgroženo zapusti stranišče, Supervisor gre za njo, da bi jo pomiril.

STANE: Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

RADO: Ko ko ko ko ko ko ko ko ko koooooooooooooooooooo!

STANE: Tako ja, a je vidla gospa, kako smo mi resni ljudje, a je vidla, Rado?

RADO: Vidla.

STANE: Kaj sem jz zajebu?

RADO: Nč nisi zajebu ...

STANE: Jz sem bil državni prvak.

RADO: Vem.

STANE: On je sam ožel pa spizdu.

RADO: Vem, Stanko.

STANE: Ožel pa spizdu.

RADO: Vem.

STANE: Ožel pa spizdu.

RADO: Vem.

STANE: Ožel pa spizdu.

RADO: Vem.

STANE: Ožel pa spizdu.

RADO: Vem.

STANE: Ožel pa spizdu.

RADO: Vem. Prid, Stane, ura je že ...

STANE: Vem.

Stane pride iz kabine. Krava, Kokoš in Čebelica imajo svoj promocijski nastop za otroke in druge mimoidoče.

Sreda

Zavod za zdravstveno zavarovanje. Miza, za mizo sedita USLUŽBENKA Marta in AMIR. Telefoni zvonijo, tiskalniki tiskajo, skenerji skenirajo.

USLUŽBENKA: V resnici tud kuhajo ne, tko da morš pol na koncu ti še zmerej skrbet za vse te odrasle otroke, ki majo sicer že svoje otroke in ... Zato jz v nedeljo nardim enolončnico za štiri družine in dam to v te tupperware pa v zmrzovalnik, pol pa cel pondelk to prevažam, včasih še tork, sredo ... odvisno, kdaj majo čas, ker če ne, pol ne jejo, ne znajo kuhat, ne vem, v glavnem jim je treba nekej ponudit. Pol pa, ko sem že tm, pa še kej spucam pa še zlikam, ker tud likajo ne več. In kupujejo raje take stvari, da se ne likajo ... Mislm, ne vem no ... Pol pa jz kr grem pa likam, jz tud spodnje perilo zlikam, to je popolnoma drug občutek, ko zlikano oblečeš ... Če me hči vid, se sicer nekej kao jezi pa reče, mama, ne tega delat, pa ne tega, pa ne tega, jz pa pravm, ja kdo pa bo, če ne jz, a ne? Kdo pa bo? Boste hodil okrog kt eni klošarji? Ne, ne boste! Ste le moji otroci, a ne, pa vnuki ... Pol pa gre ona kej po svoje, jz pa hitr naprej likat, in pol, ko pride nazaj, je vseen vesela, da sem zlikala, srajce pa to, ker ... ne, ne, ne, ne ... je kr treba mal ... Pa še ta vrt njihov, to je en sam plevel ... Pa grem pol še v kkšen Bauhaus pa kej kupm, da na primer vsaj kake jagode posadim, če že majo prostor tm, da ni prazno pa da ne stoji zemla brez veze, pa da so pol vnučki veseli, da majo kej delat, da se kdaj sploh zemle dotaknejo, sej to sploh nimajo več časa ... Pa še to pol kdaj vidm, da jim to kr gnije na vrtu, to kr gnije, pa pol jz to pobiram pa si mislm, boljše bi blo, da bi mel samo krompir, to je še najmanj dela, pa bi jz samo enkrat pršla pa pobrala, pa da bi mel pol ... Pa slive, to vse gnije ... Pol skuham marmelade še pa še, kr ene 18 kozarcov je

blo lani ... To so domače marmelade, to ni kr tko ... Pol to vsaj majo. Sicer sladko ne jejo, pa pol tud to vse ostane. Ja ne vem ... Pol pa še ... Ena je veganka, ena je semiveganka, eni ne marajo zelenjave, eni so celo in vegani in ne marajo zelenjave ... Joj, to mam mi vse ... Sin sploh ne vem, kaj še jé, še pes je po novem vegan ... To se sploh ne da več narest normalnga kosila. Pa eni alergični na oreščke, pa ne vem še kaj ... Ampak jaz to kar ignoriram ... Sam zložim jim te tupperware v zmrzovalnike, da le majo nekej za čez teden, pa kar kol že to je, in naslednji teden, ko pridem, je skrinja že prazna, se nč kej ne prtožujejo, to jim vse prov pride ... Te, ki so vegani, pa se mi sploh zdi, da nimajo časa kuhat ... In jaz tam stojim s to svojo juho in pol snaha reče, ne, ne, samo surovo zdej jemo ... Samo surovo? Ja kaj nej? Pol si pa res vsaj vrt zrihtejte, a ne, si mislm ... Ampak prov, dobro, pol pa samo surovo, pa nardim pač kakšno solato ... A je kdo že vidu surovo govejo juho? Ne, nismo ne ... Skratka, sedimo tm in jemo neke solate. Lušno se mam, ampak težko je to ... Me skrbi, da bojo vsi zbolel ... No, ampak to je bla tud neka faza bolj, zdej spet jejo kuhano ... kuhano, ampak vegansko. Razen parmezana, to ne morjo brez, jz si pa rečem, super, vsaj nekej. Pol pa, ko so vnuki pr meni, pa jim vseen dam govejo juho, joj, kako jo pojejo! Pol pa ugotovi, da so jedl govejo juho, pa je cela štala. Pol pa ne pridejo več k men. Pa sin reče, ja mama, pa veš, kakšna je Cindy ... In zdej se trenutno ne družmo tok. Mislm, pridejo še na kosilo, ampak tko, manj je tega čuvanja pa tega ... Čeprov, to je spet sam faza, se mi zdi ... No, ampak jz sem zdej na enem forumu Kako preživeti, če je snaha veganka. To smo vse bolj moja generacija in si pol izmenjujemo mal te izkušnje, kako prpravit sobotno kosilo, in se pol cel teden ukvarjamo s temi

recepti pa si jih mal menjamo pa debatiramo pa jih dopolnjujemo ... Neke kalčke pa vse to nardimo ... to je treba splaknit trikrat na dan! Pa jz ta tofu ne razumem, ampak res ta tofu, to res nima okusa, in pol se učim, kako ta tofu prpravit. To res ni einfoh nardit, da ma okus. Sem mogla kar vadit. Ampak moji zdej ful pohvaljo. Še snaha me sprašuje, kako to nardim. Pa rečem, da ni nč tazga, pa ji povem, kako ... Ampak ja, v resnici moraš pa kar trenirat. Jaz mam rada drugač Cindy, ampak ... Hvala bogu, da mam to skupino, ker drugač res ... In pol pa ti tko pride, da grem zvečer v kino, in se spomnim, da nisem splaknila teh ... kalčkov ... pol pa tud ne vem no ...

AMIR: Ampak jz tega ne razumem, mislm, kako je to možno?

Uslužbenka zmedeno pogleda v liste pred seboj.

USLUŽBENKA: Ja je, tako, kot sem rekla, je, odjava z 12. 6., torej slaba dva meseca nazaj.

AMIR: Ampak gospa, kako je to možno, jz sem takrat delu.

USLUŽBENKA: Poglejte, tukaj je odjava od obveznega zavarovanja, vidite, tukaj je datum, in tole je priloga sporazuma o prenehanju delovnega razmerja.

AMIR: Ampak gospa, jz to prvič vidm.

USLUŽBENKA: Tukaj je datum pa tule je vaš podpis.

AMIR: Kje?

USLUŽBENKA: Tukaj.

AMIR: A to?

USLUŽBENKA: Ja, tu, kjer piše delavec.

AMIR: Ampak gospa, to ni moj podpis.

USLUŽBENKA: Kako ni?

AMIR: Ja ni. Poglejte. To ni moj podpis.

USLUŽBENKA: Tukaj piše vaše ime in vaš podpis.

AMIR: Ne, ne, to ni moj podpis. Tukej piše Ljubljana 11. 6. Jz takrat sploh nisem bil v Ljubljani, jz sem bil v Münchnu na gradbišču. Ne, gospa, to ne more bit tko. To ni moj podpis.

USLUŽBENKA: Gospod.

AMIR: Prosm vas. Poglejte!

USLUŽBENKA: Gospod, jaz ne morem ...

AMIR: Prosm, pogledajte, res prosm, pogledajte. Lejte tole, a ne, moja pogodba o zaposlitvi, a ne, in to je moj podpis, a vidte, to, na tem pa ne vem, kaj je, ampak moj podpis pa ni.

USLUŽBENKA: Gospod, prosim. Jaz nisem tu, da presojam, a je to vaš podpis ali ni.

AMIR: No, ampak pogledajte, to bi še otrok vidu, da to ni moj podpis. To sta čist druga podpisa, a vidte, pogledajte! To je goljufija, gospa. A bi vi lahko mene na tem računalniku prjavili nazaj pa povedal, da je napaka?

USLUŽBENKA: Gospod, mi smo prejel od vašega delodajalca obrazec M-2 za objavo obveznega zdravstvenega zavarovanja in podpisan sporazum o prekinitvi delovnega razmerja in smo vas 12. 6. objavili.

AMIR: Ampak jaz tega nisem nikol podpisu.

USLUŽBENKA: Mi se s tem ne ukvarjamo. Mi samo beležimo prijave in objave, sprejemamo obrazce in obvezne priloge. Mi nimamo ne časa ne pooblastil, da bi se ukvarjal z avtentičnostjo oziroma neavtentičnostjo podpisov.

AMIR: Ampak gospa, jaz sem delu. Jz sem ves čas delu.

USLUŽBENKA: Jaz vam žal ne morem pomagat.

AMIR: Kako mi ne morete pomagat, če ste me vi objavlj?

USLUŽBENKA: Nisem vas jaz objavla, jaz sem samo prejela zahtevek za izpis.

AMIR: Ja ampak gospa, jaz tega nisem podpisu, jaz tega nisem niti vedu, jz sem ves ta čas delu.

USLUŽBENKA: Če vi tega niste podpisal, lahko tožite svojega delodajalca za ponarejanje podpisa in za posledično nezakonito prekinitve delovnega razmerja.

AMIR: Pa gospa, prosm, pogledajte ta dva podpisa. Sej se vid! A vidte, gospa, to sta čist različna podpisa! Jz ne razumem, kako ste me lahko objavlj.

USLUŽBENKA: O avtentičnosti podpisa lahko odloča samo sodišče, tko da, kot sem vam že rekla, mislm, da vam ne preostane drugza, kot da ga tožite.

AMIR: Tožm? In kok dolg bo to trajal?

USLUŽBENKA: To pa ne vem. Par mescov sigurno.

AMIR: Kako par mescov ... Jz ne morem par mescov ... Kako bom jz to? Gospa, a vi sploh veste, kaj to pomen zame? Za mojo familijo?

USLUŽBENKA: Jaz vam žal ne morem nič pomagat.

AMIR: Pa kako mi ne morete nič pomagat. Če pa vidte, da sta to čist različna podpisa. To bi lahko že takrat vidl ... Jz ne razumem ...

USLUŽBENKA: Glejte, jaz sem pristojna samo za to, da vam na vašo željo izročim te dokumente.

AMIR: Ampak če ste me objavlj, zakaj pa me ne prjavte nazaj? Če vidte, da sem delu?

USLUŽBENKA: Lejte, gospod ... Tko ne bova nikamor pršla ...

AMIR: Ne, ne, ne, gospa, prosm, pogledajte, tuki mam na telefonu sporočila od gazde. Poglejte, to je od prejšnega tedna. Evo, kombi vas pobere ob 6^h na Herbertstrasse. Glejte, grem še nazaj, a vidte, to je vsak dan, lejte, avgust, avgust, avgust, 31. julij, julij, gospa, čaki, sej bo, lejte to, lejte vse to, evo, kako ste rekl, 15. 6., evo. Jutri odhod pol ure prej, Herbertstrasse. A vidte, gospa? A vidte, vse to, lej ...

USLUŽBENKA: Gospod, jaz ...

AMIR: Al pa lej, tuki mam slike. Iz gradbišča, glejte, to sem jz pa kolegi. Mi smo skupi ves čas, mi skoz delamo, oni me vsi poznajo, lahko njih vprašamo, oni bojo povedal, mi smo skoz delal. Glejte, datum te slike, pa vse, lejte, fasada, pa to sem sliku, ploščice, ko sem naredu, to sinu jz pošlem mal, da vid, kaj delam, jz mam teh slik milijardo, gospa, lej, pa te stopnice, to sem vse jz delu, pa še ene

stopnice, te so zajebane, ker grejo not v hrib, to vse jz mojmu tamalmu pošilam, evo, to pa on men nazaj, ker on isto pol ponavlja za hišo pr baki, ker ma pesek tm, on rd tko pol mal kot jz, prav, da bo delavc, tko kt foter, lejte, ta obok, pa kolega moj, k se mu je pločnik sesedu, pa smo pol vsi to rešval ...

USLUŽBENKA: Gospod ...

AMIR: Pa lejte to, mam sporočila, evo, od žene, junij, kaj delajo, evo, slika, tamala moja, mi lupčke pošila v Nemčijo pa upa, da me hrbet ne boli več ... Evo, a vidte, k ma kle izpuščaje, nč ni pomagal, pol ji je pa baka dala neko zelenje za žvečt, pa je blo dobr, a vidte, pol je pa še men hotla, da pošlejo, za moj hrbet ...

USLUŽBENKA: Lejte, še enkrat vam povem ...

AMIR: Lejte, gospa, kok mam jz tega, lejte mojga tamalga, kaj mi pošila.

Amir iz telefona predvaja zvočno sporočilo svojega sina.

ZVOČNI POSNETEK: Vierzig, einundvierzig, zweiundvierzig, dreiundvierzig, vierundvierzig, fünfundvierzig, sechsundvierzig ...

AMIR: On zna tko že do sto.

ZVOČNI POSNETEK: ... siebenundvierzig, achtundvierzig, neunundvierzig, fünfzig ...

USLUŽBENKA: Dovolj je, gospod, jaz razumem, da ...

AMIR: Gospa, jz sem že za njih gor stanovanje iskal ... Oni čakajo ... Zdej pa nč, men to leto ne vela več. Kako nej jz zdej to svoji ženi razložim? Pa otrokom, gospa ...

USLUŽBENKA: Jaz vas razumem, ampak vam žal ne morem pomagat. Tožite ga pa dokažite, da ni šlo za prekinitve delovnega razmerja.

AMIR: Gospa, jz sem delu za to. Jz eno leto nisem vidu mojih, jz mam male otroke, a vi veste, kaj je to eno leto za petletnega otroka?

Pride USLUŽBENEC.

USLUŽBENEC: Živjo, Marta, sori, da motm, bom čist na hitr ...

USLUŽBENKA: Ne, sej je v redu ...

USLUŽBENEC: Tole za Janeza sem pršu, za darilo ... da se še podpišeš.

USLUŽBENKA: Aha!

USLUŽBENEC: Sej denar si že dala Manici, a ne?

USLUŽBENKA: Aha, ja, ja.

USLUŽBENEC: Škatla je mal prevelika pa štorasta, pa sem pol kr eno kartico ... da bi dal zraven, tako eno sem vzel ... konji pa to neki.

USLUŽBENKA: Super, konje ma rad.

USLUŽBENEC: Ja ... Tuki pod Nejo se podpiš.

USLUŽBENKA: Kako ste se pol ...

USLUŽBENEC: Aja, ja, vse se je pol zrihtal, tud v Celovcu majo trgovino, tm so pa še mel dva na zalogi, tko da je Dragica tastu rekla, ki gor dela, da je še to prpelu dol za vikend, ker se voz.

USLUŽBENKA: O, super!

USLUŽBENEC: Ja vidš, kako se vse zrihta.

USLUŽBENKA: Ja, res. Evo.

USLUŽBENEC: Super, maš gužvo, a ne? Ja sej ... A veš, da mu prov mal zavidam našmu Janezu ... pa pr teh letih, mislm, sej je še mladenič.

USLUŽBENKA: Ja, ja, ja.

USLUŽBENEC: Marta, jz bi tud šel. Jz mam dost. *Tišina. Uslužbenec strmi v Marto, Marta ga gleda nazaj, ne ve, kaj naj si misli, Uslužbenec pa kar stoji tam in jo gleda.*

USLUŽBENEC: Okej, ja nč ... Se vidmo. Pa še enkrat pardon, ker sem zmotu.

USLUŽBENKA: Ja ... adijo ...

AMIR: Nasvidenje. Gospa, a vi veste, kaj to pomen za mene? Za mojo družino? Če jz nisem delu eno leto, ne morem nč ... Morm nazaj. Brez vsega ... morm od začetka. Vse ... Pa jz sem bil gor že vse zmenjen! Men bo to vse propadl, mene on ne bo čakal ...

USLUŽBENKA: Lejte, gospod ...

AMIR: Ne, gospa! Jz sem celo leto delu, po 10, 12 ur, v dežju, v soncu, v snegu ... Nisem dobil plače že tri mesce, ampak sem delu, ker mi je nemški gazda reku, da me bo pol on vzel. Ampak če pa kle piše, da sem jz dal odpoved

dva mesca nazaj, me on ne more zaposlit. Morm nazaj v Bosno. Ne morem nč ... Jz še nadomestila ne bom dobil. Pa zakaj me niste vsaj poklical, ko me je odjavo?

USLUŽBENKA: Gospod, še enkrat, jaz vam ne morem pomagat.

AMIR: Pa kako mi ne morte pomagat? Samo tm kliknete pa rečete, da je bla napaka.

USLUŽBENKA: To pa ne gre kar tako. Jaz lahko to naredim samo, če prejmem zahtevek z obrazcem in obveznimi prilogami. Ne morem jaz kar tako. So pravila pa zakoni. Zdej vas pa prosm, da ...

Uslužbenka želi popiti požirek vode iz kozarca, vendar je prilepljen na mizo. Ugotavlja, da je vse prilepljeno na mizo, računalniška miška, tipkovnica, vse ... Zmedena je.

AMIR: Pa kakšna pravila pa zakoni, če ste me odjavl, jz sem pa delu? Pa sploh ni bil moj podpis.

USLUŽBENKA: To bo sodišče ugotavljalo ...

AMIR: Jz sem mislu, da bo tle bolj, da ste vi urejena država.

Vstopi DRUGA USLUŽBENKA z megafonom v roki in se začne dreti na Marto.

DRUGA USLUŽBENKA: Marta, a greš ti zdej na malco?

USLUŽBENKA: Ja ... takoj, sam še par minut, da tole zaključm.

AMIR: Ampak gospa, jz sem delu. Jz sem cele dneve delu za nč denarja.

DRUGA USLUŽBENKA: Ker je sredo pa ...

USLUŽBENKA: Gospod, jaz vam ne morem pomagat, predlagam, da ga tožte.

DRUGA USLUŽBENKA: Sreda je.

AMIR: Gospa, jz še za bus do Bosne nimam, kako ga nej tožm?

DRUGA USLUŽBENKA: ... pa sem misnla, ker je lazanja dons, da bi šle dost zgodi, predno se usujejo uni iz tretjega štuka, da ne bojo vse pobral ...

USLUŽBENKA: Ja, evo, takoj.

DRUGA USLUŽBENKA: Marta, lazanja je!

AMIR: Gospa, če vi mene ne bi odjavl, bi jz lahko zdej že delu v Nemčiji. Jz sem že vse zmenjen.

Gospa, če bi vi pogledal, da to ni moj podpis, pa bi zahteval, da pogledajo ...

USLUŽBENKA: Gospod, jaz sem vam že vse povedala.

DRUGA USLUŽBENKA: Marta, lazanja!

USLUŽBENKA: Takoj!

AMIR: Gospa, če bi me kdo od vas obvestil, bi jz lahko takoj šel na zavod pa bi se zdej lahko zaposlil, pa bi dobil nadomestilo. Gospa, jz morm zdej nazaj. Pa nimam nč.

Marta poskuša vzeti svojo torbico z mize, vendar je tudi ta zalepljena.

DRUGA USLUŽBENKA: Marta, lazanja!!! Jz grem!!!

USLUŽBENKA: Ne, no, sej grem! Midva sva tko al tko končala, a ne?

Marti v ihti uspe strgati tipkovnico z mize, jo da pod pazduho in zapusti pisarno.

Četrtek

ČLOVEK, KI SE NE SME USTAVITI:

6 neodgovorjenih klicev,
8 neprebranih mailov,
3 prestavljeni sestanki,
5 nedokončanih ponudb,
2 razpisna roka,
in deadline čez pet dni.
Tko se mi zdi, da ...
mmmmmm,
ma ne vem, ta tla ...
pa ...
pa ja, mene tla ...
ta tla ...
tla me ...
tko me mal ...
ne vem ...
mišlm ...
mogoče morm sam mal drgač ...
ja, sprememba,
nujno.
Nujno sprememba
drug ritem
drug proces
drug ...
pač drgač.
Zgodi vstanem
popijem kavo
popijem limonado
se razgibam
in začnem
začnem
kr začnem
kr takoj začnem
sam začnem.
Začet je treba.
Skenslano kosilo
skenslana pjača
skenslan dejt
skenslano
skenslano

skenslano.

Kdo ma rojstni dan?

Okej, sam na hitr.

Ma ne, ne ne morm.

Res. Sori.

Delam.

Fak. Nč nimam.

Sprememba delovnega okolja

drug prostor

druga energija

ja

ja

drug prostor

to je to

to rabm

to je to

to je druga energija.

10 neodgovorjenih klicev

14 neprebranih mailov

deadline čez tri dni

vdih, izdih

ne smem zajebat

res ne smem zajebat

če to zajebem ...

pol ...

vdih, izdih

ne bom zajebal

vaje za sproščanje

vaje za koncentracijo

vaje za kreativnost.

14 neodgovorjenih klicev

16 neprebranih mailov

deadline čez dva dni

vdih, izdih

Fak.

Vaje za sproščanje

vaje za koncentracijo

vaje za kreativnost.

Fak.

Fak.

Fak.

Tko se mi zdi, da ...

mmmm
 men se zdi, da ne čutm nog
 hočem se premaknit, pa ne gre
 sploh ne gre.
 Ta tla ...
 mene tla ...
 tla me požirajo.
 Vaje za sproščanje
 vaje za koncentracijo
 vaje za kreativnost.
 In pol klik
 fak, morm it
 vstanem
 pizda, skor da poletim
 odprem vrata in sam stečem
 tečem
 tečem
 fak
 zuni sem
 fak
 diham
 ja.
 Diham
 fak, ja!
 Hej, živjo, ja, ja, ne, vse v redu, ja, sem dobil ja ...
 samo ... ja ja, res, se strinjam, ne, ne kličem
 zato, kličem, ker ... sem vas hotu vprašat,
 a bi šlo, da bi jz to za en teden premaknu. Ne,
 obljubm, da to bo, do takrt bo zihr in super bo,
 sam še čist mal več časa rabm ... Ja? Ja ne, to
 bi blo super, en teden je super! Vem, ja, se
 opravičujem, jz to zlo nerad ... Ja? Okej, super,
 ja, velja. Hvala!
 Uf
 diham.
 en teden, to je velik, to pa bo, to zdej bo.
 Super bo.
 Delat.
 Kav, prosm, kratko, brez vsega,
 al pa veš, kaj, bom kr pivo,
 točeno, ne sori,
 jz bi raj en gin tonic,

mah kurc, veš, kaj, daj mi kr en viski
 gin
 viski
 pivo
 viski
 pivo
 viski s kokakolo
 brez ledu
 ne, hvala
 še enga
 ja
 ja
 še ene cigarete
 prosm
 nisem še
 Oprosti, a lahko še eno rundo?
 Kaj? Koji kurac zaprti, kdo pa si ti, da boš men,
 zaprti, pizda, veš, kolk časa že jz hodm sem,
 pizda, jz sem bil tle reden gost, še preden si se
 ti rodila ...
 Matkota poklič, takoj zdej! Poklič Matkota,
 pizda, pa mu reč, da TI, kdor kol že pač si,
 nočeš MEN dat še ene runde ... Kurčeva
 študentka, kaj pa ti študiraš? Verjetno niti ne
 študiraš, dvomim, da maš v svojih malih
 možgančkih skrit kanček kapacitete za to, da
 bi študirala ...
 Pa dej no ... še eno pivo no ... prosm ...
 Siri, set the alarm for seven thirty.
 Aspirin plus c
 sveže stisnjen pomarančni sok
 dvojna kava
 jajce na oko
 tuš
 deodorant
 parfurn
 čigumi
 in grem
 grem
 za neki časa bom nehu pit, ker to je brez veze,
 res
 mislm, ne rabm jz tega

grem
 sam grem
 nabijanje v glavi
 rahla slabost
 koncentriranje na sam eno stvar naenkrat
 kakšno olajšanje, fak, kakšno olajšanje
 kakšen užitek
 kakšna muka
 pizda, kakšen idiot sem bil
 mogoče bi pa mogu kam it.
 Berlin
 Berlin, nujno moram v Berlin.
 Skyscanner
 če bi šel v četrtek, pa do nedelje
 mogoče petek,
 četrtek direkt iz Ljubljane, super
 to je to, ja
 to mal rabm
 mal pravga mesta
 da zadiham
 ne pa te vukojebine zaplankane
 to je to
 jz rabm veliko mesto, da lahko zadiham
 že čutm, da se mi pljuča širjo
 ja, ja,
 to je to
 to je to.
 Hej, ej, ja, jz sem, ej, a mi lahko ti tist tvoj kufer
 tamau posodš? Ja, mah grem mal v Berlin,
 a veš, mal zadihat, mal iz te pripizdine, ja, ja,
 dbest, pridem iskat. Popoldne, proti večeru,
 ok? Ja, super. Hvala ti. Vidmo.
 A kej rabm?
 Kaj kej rabm?
 9 neodgovorjenih klicev,
 18 neprebranih mailov.
 Fak, jebeš Berlin. Brez veze, res ...
 mail received 5 days ago - are you sure you
 don't want to reply?
 Mogu bi poklicat
 mislm, morm se javt
 morm jim rečt, da pač ...

Kaj pa je to še en teden?
 Mislm to, da se ne javlam, sam še poslabša
 vse, ker ni glih tko, da lahk to odklopš, pa se
 ne sekiraš
 ne, ne, ne, to je skos zraven
 pa ti sledi
 za ovratnik ti, pizda, diha
 bom, bom, sej bom
 spet zvoni
 faaaak
 kaj pa, če ga samo izklop
 al pa še bolš, če ga fuknem v WC-školko pa
 kar bo, bo
 lahko bi pa ... ne vem, se nauču surfat
 ja, lahko bi šel na Kanarce pa bi surfal pa bi
 odprl šolo surfanja po tem, ko bi se nauču, pa
 bi to blo to, ja, pa bi bil lepo celo leto na plaži
 pa na izi
 pa ...
 Eno pivo prosm
 ej, oprosti za zadnjič
 pijan sem bil pa ...
 hvala.
 Šport.
 Ja!
 To je to
 več se morm ukvarjat s športom
 to pomaga
 tečt bom začel.
 A mate mogoče številko 44?
 Kaj pa v tej barvi?
 Sej ta model je tud tko za mal bolj zahteven
 teren - mislm, tko za v gozd?
 Narava, to pomaga, to zmerom pomaga.
 Te pol pokličem, ok, tle je mal slab signal, pa ...
 Kaj jz delam tle
 pljuča se mi bojo sesedla od čistga zraka
 resno, jz tečem sred gozda, ne me faking jebat
 pizda
 pizda
 bolj zdrava hrana
 nujno rabm vitamine ...

Dober dan, jz bi pa en smuti, tak ... mmm, ja, tega bi, energybuster z rdečo peso ... ogabno. Pa več morm brat ko bom mel čas ja sej, sam da mi tole rata, pa da ... sam da tole nardim, sam da tole oddam ... Kaj, kdaj pridem? Kovček? Kakšen kovček? Aja, kovček. Aja, ne, ne, sori, ma ne, ne da se men to, pa veš, kaj, kr neki ful enga keša, pa tm pol se vlečt po mestu pa si rihtat za spat, pa ne, ne da se men to, mislm, brez veze, pa itak mam ful dela, tko da, ja, ja, sori, ja, pozabu sem ja, itak ... Deadline fak ven med ljudi nujno morm ven. Je dobr ne? pravim, da je dober da dobr rola ja tko mal Berlin underground, a ni? Berlin underground. Nisi še bla? To pa morš it ... to mora pa vsaka svobodna mlada duša doživet res, tm je svoboda to je to, ne pa tle a veš, bom te naslednjič vzal s sabo, boš vidla ... Kondom? Kakšen kondom? Ma odjebi, ne rabm jz tega. Mogoče pa rabm novo frizuro, al pa otroka. Mogoče bi pa mogu met otroka, ja, pol bi se manj ukvarju s sabo, ja, pol bi moral skrbet, pa ne bi mel več tolk časa, pa hodila bi na izlete pa v park pa ... ja, to bi blo dbest mislm, če ga mislm met, je zdej počas čas mislm, zdej je že skorda skrajn čas dokler si še tko mladosten, da si ti še mal da ker to je kr velik dela pa totalno prilagajanje

v bistvu te ni v bistvu cel svoj lajf posvetiš enmu drugmu bitju, za katerga sploh ne veš, kakšen bo, pa ti mogoče na konc niti nč ne vrne, clo hujš, vse ti vzame in pol te niti ne pokliče, fak, poklicat bi mogu mam, šit. Pa mislm, rabm še pač osebo, ne, mislm, partnerko ... Mogoče bom raj psa, je vseen mal lažje al pa mačko mogoče raj ribico. Tisto, ne ne, tisto tm, ta smešno, to no, bolj okroglo, prosm hvala. Spet stojim na mestu z ribico v plastični vrečki, zakaj sem kupu ribico? Pizda, jz sem res, mislm, to z ribico je blo pa mogoče ... Ma super sem super je mogoče bi se pa mogu s kom dobit ... Hej ... ja valda, lej, ko boš mel čas, poklič ... Halo, ej, kaj dogaja? Ja valda ... Poklič, ko boš, a ne? Ko lahko kadar kol ... Hej, o fak, a te glih motm? Ni panike, se slišva čez kak teden pol. Halo? Aha, aha, valda, slišmo! Ko boš, boš. Ne, kr tko kličem, ni frke, bomo, ko bomo. Bomo, ko bomo. Ko bomo, bomo. Zbrisu sem Facebook, brez veze, res totalen fake totalna potrata časa res

počistu sem hladilnik spraznu zamrzovalnik opral obleke zliku srajce štumfom poisku pare pomil okno posesal pobrisu prah prezraču stanovanje lepo je res lepo. Živjo, mami, ja vem, ful sem bil v gužvi, ja, delovno, ja, moram it, te pokličem bom ko bom adijo. Res je lepo tle, tkole, če je vse ... ja ... mogoče bi pa vseen mogu it v Berlin al pa v Lizbono Skyscanner, New York U, pizda ... velik! Mah, sigurno je precenjen ta New York, nej gre v kurac. Riba me gleda jz gledam ribo. Samo sranje gledam nč ne berem nč ne delam fak, ta Ljubljana, to me res, to res ni kul fak jutro jutro začnem ... jutro bom ... 12 neodgovorjenih klicev, 19 neprebranih mailov. Fak, res bi se jim mogu javt ... Samopostrežna menza, ja, zakaj pa ne? Oprostite, gospa, a ste vi to probal? Ja, in kako se vam zdi? Ja, kako se vam zdi? Ne vem, a se vam zdi to okusno, mislm, okusno, a se vam zdi, da je to za kej? Kaj, a mislte, da če človek

nima denarja, da tud okusa nima, al kaj? Kaj, a revni si pa ne zaslužio normalne hrane, al kaj? No, kr dej, poklič šefa, dej. Mislm, pr takih se to začne, gospa, vi ste v prvi bojni liniji, od vas je odvisno in vi se boste zdej skrili za šefom, bravo. Ne vem, a svojim otrokom bi dala kej tazga za jest? Katastrofa. Z veseljem, z veseljem grem. Z največjim veseljem grem. Vsi prisotni, v suženjstvo zakleti, prosm vas, da za trenutek odložite žlice in vilice in mi prisluhnete! Prosm, prisluhnite za moment, ne žrite tega! Resno gospe in gospodje, zaslužite si več! Fuknte po tleh to, kar vas tile prepričujejo, da je zrezek zlijte stran to, čemur oni pravjo juha. Gospa, a to? A to bi naj bla omaka? Resno zlijte vržte puste to niste živali, ljudje ste vržte in za mano resno, gospod, resno za mano, gremo častim evo gremo v Asa pridte pridte, gospod ne to jest, to ni za nikamor pridte, resno mislm, vse vas povabm v Asa, kr lepo za mano. Dober večer, mizo za 13, prosim. Ne, nimam rezervacije, pa tud potrpljenja nimam, mizo za družbo 13 nadvse galantnih in finih ljudi bi, za družbo 13 pravih sladokuscev samih izkušenih gurmanov. Gospod, a je problem? A niso dovolj lepi?

Niso dovolj urejeni za vas?
 A ne dišijo? A se ne bleščijo?
 Na tvojem mestu bi nas hitr spustu naprej,
 preden nardim sceno in te pred vsemi gosti
 začnem zmerjat s fašistično, kapitalistično
 pizdo, kaj misliš?
 Ne, ne nasedej prijaznemu obrazu.
 Resno mislm.
 Ni res.
 Gospod policaj, to preprosto ni res.
 Nisem mu grozil.
 Ne, zanikam.
 Niti slučajno.
 Nisem se drl
 lepo vas prosm
 ni res
 ne pretiravajte
 dobr ja, to se je prevrnilo, ampak ponesreči,
 sem se tud opraviču, tud pomagu sem pobrat
 za sabo pa tud mislm, lepo vas prosm, a ste
 pogledal mal cenik, a? Bojo že preživel par
 razbitih flaš pa kozarcev.
 Resno?
 Zakaj pa mi ne bi smel sem not?
 Ja ne vem, lahko gospodiču plačam čiščenje
 srajce, če si ne more sam privoščit, ker je res
 težko tole življenje, jest po teh fensi
 restavracijah, a ne ...
 Resno, gospod?
 A ste vi kdaj jedli tle?
 Mislm, ste svojo ženo lahko kdaj sem peljal?
 Verjetno ne, a ne?
 In zdej boste men napisal kazen?
 Resno
 za njih
 veste, kaj
 super
 prav
 se strinjam, dejte
 veste, včasih je svoboda kar poceni
 pa dober tek, zbrana družčina, nej se vm
 kkšna kost

zatakne v grlu
 sej grem, sej grem
 grem
 grem
 grem ...
 Mogoče bi mogu pa kej družga študirat pa bi
 blo zdej vse drgač
 al bi pa zdej mogu vse spremenit pa se začet
 ukvarjat z nečim novim
 ne vem
 mogoče bi mogu delat kej bolj preprostga ...
 Kaj je kej z Mojco, kje je ona zdej ... a ma še
 Čarlija, ne, on bi mel zdej že vsaj 18 let, ne,
 ziher je že poginu ...
 to je bil res carski pes.
 14 neodgovorjenih klicev
 sej jih bom poklicu, res ...
 Ne bom več jedu mesa
 pa tud živalskih izdelkov ne bom več, ja ...
 Zakaj me vsi gledajo
 kaj je, gospa, ste očala doma pozabl?
 15 neodgovorjenih klicov.
 Pa kdo kupuje te kurčeve tigraste vzorce
 za faking 400 evrov?
 Ne me jebat
 Sej bom, zdej se bom javu ...
 Živjo, ja, povem vam, to bo super, res bo
 super. Ja mal dlje traja, ampak bo fajn, res bo,
 veste, tko je pač s temi stvarmi, če hočmo, da
 so neki posebnega, potem mal dlje traja, a ne,
 da se ... kako to mislte ... ne, pa sam ... res ...
 samo en ... čakte ...
 pa a vi veste, kdo sem jz ... ja prov ... briga me ...
 pa crknte v svoji povprečnosti ... jz vas ne
 rabm ... adijo ...
 Tko mal mi je
 tle me
 prov stiska me
 fak, pa utrip
 srce mi prov ...
 razbija mi
 totalno mi

fak
 mogoče bi pa jz mogu k zdravniku
 fak
 mogoče mam pa infarkt
 fak
 evo, to je to
 to je ta konc
 zgleda, da bom umrl
 evo, konc
 fak
 to je to ...
 A tko to zgleda?
 To je konc?
 Umrl bom
 umrl
 konc ...
 Nič?
 Kako nič?
 Kako to mislte, nič?
 Ja tuki not ... pa tuki ... pa povsod ...
 A ste prepričani?
 A ne bi mogu dat še kri, al pa kej?
 A tko, drugač?
 Ne, ne, ne, drugač sem super
 super.
 Fak, super sem
 ja
 super
 nikol boljš
 res
 res
 super
 super sem
 super
 ja
 super
 vse super ...
 Super sem. Super.
 Ne, nisem plaču vozovnice in je tud ne mislm.
 Ker jz bi jo mogoče še plaču, če bi se peljal na
 LPP-ju, ne pa na EPP-ju. V bistvu bi mogl vi
 men plačat, glede na to, da sem zadnje pol

ure nastopu v precej bedni reklami. Jz, nič
 hudega sluteč, stopm na bus, in kam se bom
 usedu? Ja seveda na edino mesto, ki nima
 okna, ki je čist polepleno, da lahko človek
 normalno ven gleda, a ne. Mislm, a ni poanta
 busa to, da gledaš ven? Ker če bi bla v
 Ljubljani poanta busa, da prideš hitro od ene
 točke do druge, potem, bodmo iskreni, se res
 noben ne bi vozu z vami ... No, in kje se lahko
 človek usede, če želi videt ven? Al tuki al pa
 tm spred, ampak tist sedež je rezerviran za
 dementne babice pa trinožne dedke. No, in
 ker še ne hodm naokrog s palco, nimam
 druge izbire, kot da se usedem tukej. Na
 točno ta sedež, in da je moja glava točno
 tukej. In zdej moja glava, nič hudega sluteča,
 gleda ven, se smeji, si ogleduje okolico,
 počne vse to, kar naj bi v osnovi počela vsaka
 glava na takem busu, če bi lahko kej vidla
 skoz poleplene šipe, in ona sploh ne ve, da
 nastopa na faking reklami za faking Coldrex.
 Moj obraz prijazno pozdravlja in se nasmiha
 mimoidočim in sploh ne ve, da je ta nasmeh
 ugrabljen za neko patetično, kičasto,
 brezokusno reklamo. Zdej pa ne vem. Kdo bi
 mogu koga plačat? Kaj, jz nej plačam za
 avtobus zato, da lahko potem po celi
 Ljubljani nastopam kot reklama za faking
 farmacevtsko industrijo? Da ne rečem, da je
 moja glava del tega telesa, mislim teh oblek,
 pa lepo vas prosm, oblikovalcu te reklame bi
 blo treba kazensko dat za preštudirat celotno
 umetnostno zgodovino, ker več kot očitno je
 samoiniciativno nikol ne bo. Ogabno. Tako da
 nič, tukej je moj tekoči račun in sem lahko
 nakažete moj honorar za nastopanje
 v reklami. Zdej pa, če mi oprostite, bi jz kar
 šel, ker si mi pa že res mudi. Hvala.
 Spet stojim ...
 Gospodična,
 a se vam to zdi mrzu pir?
 Mislm, ne vem, a je preveč, če človek prčakuje,

da če bo že plačal za pivo skor tolk, kot bi za kosilo, da bo vsaj hladnga dobil?

Aspirin plus c, prosm.

Kolk?

A mate mogoče manjšo pakungo?

Ej, kaj dogaja, ti, veš, kaj me zanima, a maš ti mogoče kavč frej, ne, ne, vse ok, mal sem se zajebu, sem mislu, da bom ta teden šel mal na počitnce pa sem dal flet na airbnb, zdej pa mam tolk dela pa mi ni ratal it, pa ne morm zdej folk last minute zajebat, pa sem mislu, če mogoče ... ne, valda ...

Hej, ej, a maš ti še frej uno sobo?

Mah ne, neki sem,

ja itak ...

Mogoče bi pa mogu prodat vse, kar tle mam,

pa se res

preselit v Berlin

al pa nekam na vas pa gojit koze

pa ko jebe vse ...

Eno kavo, prosm ...

A vi temu rečete kava

tej brozgi ti rečeš kava

ti maš jajca men za tole sranje računat evro pa pol?

Spizdi, spizdi s to kavo

marš v kurac!

Eno pivo, prosm

oprosti za zadnjič,

ja

je, dost je hladen

ja

hvala

oprosti

Mogoče bi pa mogu nazaj k Ani

mislm, Ana je bla kul

prjazna je bla, ne

mislm, to je lepo, a ne, prjazna ...

Še eno pivo, prosm ...

Sej sam da mine četrtek

četrtki so najhujši.

A niso četrtki najhujši?

Ej, hvala, ker se pogovarjaš z mano

odkar me tla požirajo, se bolj mal ljudi

pogovarja z mano ...

Petek

Prizor, v katerem igralci sedijo na stoli in sinhrono izvajajo vaje za sproščanje napetosti v telesu. Vaje se stopnjujejo tako, da napetost narašča, ne pa pada.

Zadržujejo dih, dokler zdržijo, vsak po svojih zmožnostih, nato odidejo z odra.

Sobota

MOŽ in ŽENA pripovedujeta svojo zgodbo.

MOŽ: V bistvu že celo to pakiranje zjutri ... To je pr nas čisti darmar, mislm, to je vsepovsod, to greš na skret pa tm kr pogrižen kruh z Nutello, pa greš si skuhat kavo pa je tm prevret mlek, da morš še to najprej spucat, pa hladilnik kr odprt, kdo ve, kok že časa, pa stari, to piska, to ne spregledaš kr tko, mislm, ne vem no, to so pižame po tleh, štumfi v umivalniku, vse neki pocast, to so taki neki madeži, da sam gledaš, pa kaj sploh je to? Mislm, res kaos, jz sam hodm po fletu pa pobiram. In že vidm, kako bo ... Mislm, jz sem tko ... če smo rekl, gremo ob osmih, pejmo ob osmih. In jz sem bil deset do ready. Ampak na koncu to valda zgleda tko, da mi trije s tamalima sedimo v avtu in čakamo njo še pol ure, da se zrihta. Zmeri isto. Mislm, sej nč tko, sam pol pa dejmo rečt ob devetih, pa pejmo ob devetih, a ne? Ne vem no, to me čist znervira. Sam nisem nč reku. Sam pejmo že.

ŽENA: Fak, a sem zaklenila?

MOŽ: Kako nej jz vem, če je zaklenila?

ŽENA: Ne, sej sem ... Fak, a sem?

MOŽ: Ne vem, lubica, kako nej jz vem, če si zaklenila?

ŽENA: Ne no, sej sem. Uf, okej, a mam vse?

MOŽ: Mam. Gremo.

ŽENA: Sploh nisi pomislu zares ...

MOŽ: Ja sej sem pomislu ... kar se mene tiče, mam vse. Pejmo.

ŽENA: A maš brisačo?

MOŽ: Ja a nisi ti brisač vzela?

ŽENA: Ja, sem, sam a vidš, če jih ne bi, je ne bi mel.

MOŽ: Ja, sam če sem vedu, da si ti brisače vzela, zakaj bi jo še jz?

ŽENA: Mislm, kako nej rečem ... kt da bi mela tri otroke za zbuditi, za nahrant, dejansko tud oblečt, ker me seveda mož vsaj trikrat vpraša,

a mislm, da bo mraz zvečer, če bi mogu jakno vzet. Ne vem, kdaj sem jz ratala ta specialist za vreme pr nas, ampak ja, iz se skoz moram odločat, kašno bo vreme. Pizda, kako nej jz vem, isto mi na telefonu piše kt teb.

MOŽ: To je pol zdej to, a ne, spet ... gremo, ne gremo, gremo, ne gremo, gremo, ne gremo ...

ŽENA: Ma ne no, gremo.

MOŽ: No, in smo šli. Fak, mene je sam spreletel, da je šele jutro, še začel se ni, ampak jz sem bil pa že čist zmatran.

ŽENA: Tkole, a ne, če si predstavlam, jz vozm, vzad tamala dva, za mano v stolčku Lina, tamlajša, tkole Gašper, tud je še v sedežu, ampak ga bo zdej zdej prerastu, upamo no, vsaj on zlo upa, ker je bolj ... med bolj mejhnimi je, no ... in se kr sekira zarad tega. Zraven mene moj mož, spi, spi, še preden pridemo do obvoznice, o tem zdele ne bom ... ne, bom, ker je povezan s tem, kar hočem povedat ... V glavnem, mi se v tej točki vozmo ene dvejet minut, smo že skor pr Trojanah, ko jz pogledam po avtu, vsi spijo, sam Gašper ne spi, neki gleda skoz okno, pa mu rečem, mah, ene krofe pa bomo, a ne? Gašper ves vesel, ustavn, gužva, ampak najdemo parking nekaj med vsemi temi avtobusi, okej, zbudimo Lino, ona bo krof, seveda, rečem Gašperju, nej še atija zbudi, midve pa, da greva kr v vrsto, da bomo čim prej ... no, in stojiva midve v vrsti, ful je nekih Kitajcov okrog, sprašujem se, pa kdo njih sem prpele, mislm, po kakem ključu oni pridejo do teh krofov, in v tem pride Gašper, da ati ne bo krofa, da bo on raj mal še spal. In men tkole notr. On bo raj mal še spal. Na koncu mi sedimo na tisti vlažni klopici, jemo krofe in gledamo atija, kako spi v avtu. Ja. Ati spi v avtu, okrog njega pa tisoč enih Kitajcov neki slika. Tko se je nš družinski izlet začel.

MOŽ: Če si iz Ljubljane, ne, so te Trojane v bistvu ful bedno postavlene, ne. Mislm, vem, da se ne da zdej to kr prestavn, sam ne vem no, ti glih

lepo štartaš, če je poletje, se avto glih lepo mal ohladi, al pa če je mrzlo, se glih lepo segreje pa odrosi, mogoče kr mal bundico že odpneš, se mal razkomoš, muzko naštimaš in glih je ta filing, opa, gremo zdej, na poti smo, dbest in pol ... Trojane. Ne vem, prezgodí. Zmeri se mi je tko zdel. Recimo moj fotr, ki je kupu avto, jz sem bil takrt, ne vem, ja glih tm konc osnovne, no, on je zmeri, ko smo šli na morje al pa h kaki babici, pa eno teto smo mel, ki smo jo kr obiskval, no, on je zmeri šel en dan prej tankat. En dan prej al pa isti dan, dokler smo se mi še rihtal, je šel on lepo tankat, da pol, ko se enkrat usedeš, pa ko greš, da greš. Da se ni treba nč ustavljat, da je mir. Ne vem no, te Trojane ... Mogoče bolj nazaj grede, al kaj?

ŽENA: Okej, mi nekaj pojemo, jz morm valda še za Lino pojest, kt da mi je res treba zmeri čist vse za otroki požret, a ne morm enkrat sam pač stran fuknt, no, sej je vseen. V glavnem, mi se nekaj zbašemo nazaj v avto in gremo naprej, še kr tišina, večinoma spijo, no, in ko jz ustavn še tm nekje pr Celju, da grem tankat, se gospod zbudi in me vpraša ...

MOŽ: Ej, a mamo kej sladkega?

ŽENA: Takrt bi ga ...

MOŽ: Včas bi ona zame krof vzela, tud če ga ne bi takrt jedu, in bi mi ga pač kasnej dala.

ŽENA: Včas bi on šel na krof z nami, tud če ne bi spal že pet dni skupi. A ti misliš cel dan prespat?

MOŽ: Ja, to je zdej mal tko, ne. Jz sem mel nočno in res nisem mogu še neki odspat. Od šestih do šestih je izmena in sem, no, bolj eno urco pa pol sem nekaj, sam ni to glih to, no ... Ampak bi mogu bit frej, zarad tega izleta pa to, in tud sem mel frej, sem si prov pisu in zmenu in vse ... sam sej veste, kako je to v službi, ni nas velik, v bistvu nas je zmeri manj, in včasih res ni od tebe odvisn ... mislm, pa tud, kaj bom? V teh časih sem lahk sam srečen, da mam redno službo, ki mi prbližn kolkrtok plača račune pa kredit. Je pa valda ona

vsaj iz sebe, ker, okej, mogoče sem oblubu, sam sem pa tud poskusu, res sem. In kaj nej še? Nisem čist skoz spal.

ŽENA: Kaj?

MOŽ: Pravm, da nisem čist skoz spal.

ŽENA: Kako, nisi?

MOŽ: Ja kej sem se tud zbudu vmes.

ŽENA: Aha, in si kaj ... mal gledu pokrajino ...

MOŽ: Ja, mal sem pa tud jo.

ŽENA: No, kje smo zdej?

MOŽ: Kako to misliš?

ŽENA: No, približno, kje smo?

MOŽ: Mislm, jz sem delu, a ne? Delu. Obnaša se pa, kt da bi ga žuru celo noč. Mislm, ko bi vsaj. Ne vem, pr Celju nek, al kaj?

ŽENA: Na kurac mi gre, ker ma on tako dobro orientacijo. Je pa spal. To je dejstvo. Nč, šla sem plačat, pa briga me.

MOŽ (se zadere za njo): Ej, a mi lohkn prneseš en Snickers?

ŽENA: Za sekundo me ma, da bi ga kr zignorirala, znervirana sem čist ... sam ne, lej, dons se mormo met lepo. Razmišlam, če je sploh že opazu, da sem šla včerí prov posebi zanga v Spar po tist njegov jebeni Upgrade, ampak si rečem, lej, sej je vseen. A še kej?

MOŽ: Pa en Upgrade.

ŽENA: Fak. Ubila bi ga.

Žena ga gleda s prebadajočim pogledom.

MOŽ: Kaj?

ŽENA: Vsaj v torbo bi lahk pogledu. Zaloputnem vrata in grem.

MOŽ: Pa dobr, pizda no. To je skoz neki, ne vem no ... Pogledam v torbo ... okej, zagledam ta Upgrade, štekam, sam vseen ... kako nej bi jz to vedu? Al pa če bi mi povedala ona, ej, kupila sem ti Upgrade! Pa bi jz lahk reku, vau, hvala, kok lepo. Hvala, res, kok si carska. O, super, kok lepo, da si se spomnla. Al neki. Ne vem no ... a je treba to tko? Mal bi tud jz loputu z vrati, sam ne no, dons se mormo met lepo.

ŽENA: Ja, kaj, pa sem mu prnesla ta Snickers.

Neki me kao poboža po nogi. Na kurac mi gre, ker se me sploh ne zna več dotaknt.

MOŽ: Čeprov, a ne, ko sem jo tko gledu ... se mi je zdela ... ne vem ... no, jezna je bla, to itak, sam ne vem, tko se mi je zdela, taka, ne vem, tko kt enkrat, ko sem jo razjezil neki, ne vem, kaj je že blo, ko sva šla z obletnice njenih ta starih, pa sem neki zinu, verjetn že pač čez mejo no, mal sem tud spil, prov gotov, no, in je mela ta izraz, da nisem bil zih, če naju ne bo zdej s 150 na uro treščla v betonsko ograjo, pol je pa sam zapelala dol v eno gmajno, pa sva se poseksala ... To ma ona včasih, to neki, ko ne veš, divja je. To mi je blo zmer ful všeč. Gledam jo, kako zgleda drobna v tem puloverju, mojem puloverju, sam fak, ta pulover, res ... to je moj pulover, ki je str kt zemla ... Pizda, to so tud te stvari ... ko jz hočem fuknt eno obleko stran, jo hočem fuknt zato, ker mi je že bedna, ne pa zato, da bom njo gledu v njej še 10 let.

ŽENA: Mi se vozmo naprej in tamalmu je blo ful slabo na ovinkih, ni pa nč povedu, da mu je, da bi se ustavl, al pa kej, da bi mu vrečko dala, al neki, ne vem, zakaj je. To mi je blo zmer ga še neki clo sprašvala, če mu je slabo, pa je reku, da mu ni, pol pa kr naenkrat Gašper sam na polno bruhne po celih zadnjih sedežih, tko, kompletno povsod. Še tamalo je pobruhu, sam je ona to prespala, ker Lina je pa kontra, njo daš v avto in čez tri minute – tišina, ona spi, že ko je bla dojenčica, je tko ... In on men v tem bruhanju in smradu ...

MOŽ: Veš, kaj, mal cukaš ti na ovinkih, mal prej ga morš zabremzat.

ŽENA: On je letos na 20. obletnici mature v Emonski kleti reku Perotu, da je bla sredna šola najlepše obdobje njegovga lajfa. Da mu tko lepo ne bo nikol več. Perotu, ki smo ga v sredni Viski klical. Z mano je mel še dvejet faking let in mava skupi dva otroka, on bi se

pa vrnu na balinčke s fanti. Jz sem bla tok iz sebe, una bedrca bi prjela pa bi mu jih v nos zabila, pička ti matrna, idiot en, to je bil tud moj laj! Ampak na konc sem pristala s faking Tamaro na faking flaši resnice, in čakala, da faking pride do mene, da mu vsaj to flašo lahko razbijem na glavi, ampak on sploh ni pršu. Cel večer, on se sploh ni spomnu name. In jz ga v eni točki pogledam, ko se tm zajebava z Lukatom pa Primzijem, in on ful srečen in oni ga vsi spet gledajo kt največga carja ... On ni noben car.

MOŽ: A štekaš, ker slabo ti je najbolj zarad teh zum zum ... a veš to, naprej - nazaj, naprej - nazaj, gas - bremza, gas - bremza?

ŽENA: Jz pucam to bruhanje z ogabnih, svetleče roza Frozen čevljev moje speče hčerke z mojimi ekstra dragimi DM-vlažilnimi robčki za intimno nego, ker je pač vsega družga že zmankal, on puca z Gašperjeve strani, prov ne bom mu povedala, da ma on tud bruhanje zadi na kapuci, in ko ga tko gledam, si mislm ...

MOŽ: Sej to ni zdej kritika, sam povem pač ...

ŽENA: A si mu ti dal Dramino?

MOŽ: Kaj?

ŽENA: Zjutri, pr zajtrku, ko sem ti rekla, ne, ko sem ti rekla in naštimala tabletko na mizo, ko ste vi še jedl ... A si mu jo dal?

MOŽ: Ne vem, Gašper, a si pojedu tableto, ki ti jo je mami naštimala?

ŽENA: Ne, ne, ne Gašperja, tebe sprašujem, a si ti poskrbel, da je Gašper pojedu jebeno tableto?

MOŽ: Osem let ma pa ni invalid, tok te je slišu kt jz, sej ve, kaj more, nisem zdej valda šel posebi gledat mu v usta, če je pogoltnu vse, kar je mel, a ne? To, da si ga pa ti še celo pot s krofi filala, pa tud verjetn ni najbolj pomagal, a ne?

ŽENA: Veš, kaj, jebi se!

MOŽ: Jz?

ŽENA: Ja ti!

MOŽ: Jz nej se jebem? Ti se jebi pa ta tvoj pofukan izlet! Stari, na maturi sem bil bolj sproščen kt s tabo v tem jebenem avtu. Pr zobozdravniku sem bolj sproščen kt sem ob teb. Vsi smo, pizda, zafrustrirani od tebe, fak, če mene vprašaš, tamal lahk tud od tebe bruha, ker gnojiš že cel dan, pa bogve kok že dni, sej ne more noben dihat normalno, ker nismo čist zih, če ne kršmo s čim tvojih jebenih načrtov. Pizda, ja, še men se bruha.

Za trenutek obstaneta v tišini.

ŽENA: Midva se včasih nisva tkole pogovarjala. Nama so skoz vsi zavidal, da sva najlepši par. On zdej ne zgleda glih nek vir energije, sam ko sva se midva spoznala, je bil on najbolj živ, najbolj zanimiv, najbolj lep, nežen in prjazen človk, ki sem ga kdaj spoznala. Razen, okej, ti balinčki mi niso bli čist jasni, prej sem bolj mislna, da je to bolj za starčke, ki nočjo bit doma z družinami, ampak ne, so bli res ful lepa družba, tko, še iz otroštva ekipa, pa so si kr nardil tko ... No, da so bli lepi časi. Velik lepga sva tm prežvela ... Hja, res velik ... Fuknla sem mu najprej te pobruhanne robce v faco, pol pa še ključke, in se usedla na sovoznikov sedež. Lina je še zmeri spala, Gašperja pa sploh nisem upala pogledat, on je tak občutljivček ...

MOŽ: Pizda. Če se jz zdej usedem pa furam, kt da ni blo nč, sem čisti lolek in je dobila, kar je hotla. To mi ni kul. Če ji pa fuknem te ključke nazaj v faco, tko kt jih je ona men, pa se lahko kr lepo obrnemo in gremo nazaj domov. Pogledu sem Gašperja, pizda, a sem bil mal pregrob? Itak mu je blo že tko bed, ker je bruhu, on je res tak občutljivček, sam tko, ko se pa midva kregava, pa sploh dobi takoj solzne oči. Pa dons je v bistvu njegov izlet. Jz bom zdej to vse skupi mal umiril, da se bomo mel lepo. Mormo se met lepo. Mormo. Sam res me je razjezila. Vseen sem mal grdo spelu, zanalašč, da jo je mal fuknl naprej. Sam pol mi

je blo takoj bed zarad Gašperja, da ne bo še enkrat bruhnu, in sem pol res lepo vozu. Tud da ona vid, kako se ovinke voz. Sam, pizda, sem bil zmatran, dve uri sem spal ponoč, res mi ni blo za voz. Čez en čs sem jo tko mal postran pošpegu in vidu, da ma čist solzne oči. Fak. To me je pa kr ... Ne prenesem tega, če ona joka, je ... Fak, mormo se met lepo.

ŽENA: Ta izlet je bil drugač najino rojstnodnevno darilo Gašperju. Osem mescev nazaj ga je mel ... Ker je fant hotu it za ta en dan v Terme 3000, na te tobogane pa to, pol pa zvečer na kalamare in pomfri. Pa pol kepce stračatele, pol pa nutele. Januarja se je to slišal mal bolj divje kt zdej, ker drugač ne jemo neki sladoleda pozim. Razen enkrat, ko so mu zob ruval, takrt so mu pa še svetval, nej čim več sladoleda poje, pa mu, revčku, sploh ni pasu. To mu je blo pol ful žou. No ja, januarja. Ja, tko so naši urniki.

MOŽ: No, kdo ma kako glasbeno željo? (*Tišina.*)
Joj, zakaj Lina spi, najraj bi jo kr zbudu. A bomo enga Kreslina? A, Gašper? Noben nč, probam hitr najdt na telefonu, vem, da jo ful jezi, če to delam med vožnjo, hočem čim prej, pizda, ta kabel. Evo. In začne pesem: (*Mož poje, zelo fuša in zelo se trudi, da ne bi.*)
»Nočne sence se poslavljajo v dan, v megli nad vodo star mlin, poslednje sanje se umikajo stran, nazaj v lepši spomin.«

Ta je Gašperjeva najljubša. Dej, Gašper, pomagi! Gašper je ful fan od Kreslina, že ful časa naju pros, da bi šli skupi na koncert. Fak, morva ga pelat! V Cankarjevem domu je baje vsako leto, sej vidm kdaj plakate pa to. Res ga bom pelu, naslednič ga bom pa res. Vsi bomo šli, skupi. In lepo se bomo mel. Dejmo, Gašper, sej znaš vse! Ampak Gašper nč. Pa jz še mal probam:

»Prvi žvižg se zareže v mrak in žarek se zarosi,

nad strehe, mesta, v glave, srca in kleti še en nov dan se rodi. Novo jutro, nov dan! Novo jutro, nov dan!«
Gašper? Gašper nč. Pogledam ženo. Ona joka. Pa pizdu mater! Jz ne vem ...

ŽENA: Enkrat sva šla skor na Portugalsko. On je takrat delu še v gostinstvu pa se je neki s šefom dogovarju, če bi šel eno poletje zanga delat. Algarve, surferji pa to. In sva mela celo debato, ker je mene na smrt strah letenja, in sem mela prov paničen napad, kako bom jz to, pa da bi se lahko tud tm dobila pa bi jz šla z vlakom al kako drgač ... In on mi je reku, tega ne bom nikol pozabla, lubica, tale strah bova pač mogla premagat, veš, kok sveta mava še za videt. In to se mi je zdel tok noro lepo, da je tko reku ... Ja, ful sveta mava še za videt, to je najbolj neumen strah. Tko se mi je zdel vse ... No, tist biznis se ni čist izšel, midva pa tud ... Ne vem, bla sva enkrat v Toskani, pa po Balkanu sva šla tm do Grčije, pa v Savudrijo gremo vsak let. Nikol pa nisva pol letela. Na kurac mi gre, da si si dal Facebook na telefon. Ker si reku, da si ga ne boš nikol zloadu. Veš, kok si grd, ko skrolaš po tem Facebooku, veš, kako faco dobiš, obrača se mi, ko te gledam.

MOŽ: Odloču sem se, da bom raj ignoriru to, probu sem še z enim komadom, ni šlo čist. Ugasnu sem radio in v tišini smo se pelal naprej. Tadv sta jokala, tamala je še zmeri spala. Tud men so se megliile oči, sam kurc, res sem bil tud neprespan. A si ti pol klicala na servis zarad te lučke?

ŽENA: Ne.

MOŽ: Ker se mi zdi, da je tud en zvok zdej začel, a ni neki tko? Tp tp. Tp tp. Tp tp. A slišš?

ŽENA: Ne.

MOŽ: Bom jz juttr poklicu, ko sem frej.

ŽENA: Jutr je nedelja.

MOŽ: Aja, fak. Čez teden mam pa jz dopoldansko ... Kako pa ti delaš?

ŽENA: Popoldan sem cel teden.

MOŽ: Pa juttr?

ŽENA: Ta dolgo.

MOŽ: Ampak vikende maš zmer dopoldan ...

ŽENA: Menjala sem, da sem lahko dons frej.

MOŽ: Bom v pondelk poklicu pa vidm, kdaj lahk prpeleva. Sam on ma raj, če dopoldan prpeleš.

ŽENA: Bom pa jz.

MOŽ: Lej, bom poklicu.

ŽENA: Kul.

MOŽ: Kul.

ŽENA: Gašper je bil celo pot tih. Ko smo pršli do toplic, smo zbudil Lino, ona je bla pa čist iz družga filma ... Skakala je pa kričala, smo jo mogli kr mal mirit, vsi so jo gledal, pa res smo že bli v toplicah, ni bla zdej prvič, al neki. Mislm pa, da smo ji bli vsi mal hvaležni. Oni trije so te tobogane bolj al manj oblegal, jz to ne maram tok, ker takoj dobim vodo v ušes, sem jih pa gledala pa navijala pa jih probala slikat, tik preden prletijo v vodo. Ni mi tok uspel, no, ena je še kr. Pol je Gašper prevzel slikanje, njemu je tud ena ratala. Čeprav jz sem vse njegove pohvalila. Mu je ful pomenil.

Nedelja

Brat in sestra sedita na kavču v dnevni sobi svoje mame. Sestra ima ob sebi kovček s stvarmi, na njem so letalske oznake. Z zanimanjem opazujeta nekaj v kotu sobe. Najprej v tišini.

KARMEN: Sam to po mojem ni čist normalno.

ROBI: Ma ne, ona se res skoz tko.

Tišina.

KARMEN: Sam lej, kok se močno.

Še nekaj časa v tišini opazujeta.

ROBI: Dobr, zdej se mogoče mal bolj kt ponavad, sam res ni nč tazga.

KARMEN: Mislm, po mojem neki ni okej, če se tok ... A dobi ona kej prot bolham?

ROBI: Ja, dobi ... Ma ne, res ni to, sam ne vem, ona se pač praska.

Skremžita se.

KARMEN: Bljah. To kr neki odpada.

ROBI: Stara je že ... pa mogoče zdej mal tud zarad tega gretja pa to.

KARMEN: Mogoče ji pa hrana ne odgovarja.

ROBI: Ma ne, ma prov neko dietno, ker so ji ledvica neki odpovedvala, al kaj, ne vem, mami ve, no, pa je prov neka hrana za to ... Fak, to morm it še kupt.

Tišina.

KARMEN: Kdo jo pa zdej pele na sprehod?

ROBI: Prejšn teden sem jo jz hodu sprehajat, ker še nisem vedu, kako bo z mami pa to ... sam mi je ful vzel to ... a veš, čez cel mest, pa trikrat na dan, ker zuni na terasi je pa ne morš same pustit, ker to pa pol res nonstop laja in so pol skoz listki v kaslcu ... Tko da sem se zdej s sosedom zmenu, da jo pride on zrihtat, pa mu bom pač dal neki konc mesca ... Sej ne gre deleč, pr pošti se že obrne, ne da se ji, stara je že ...

KARMEN: Kater sosed?

ROBI: Pa ta, Zdravko kle.

KARMEN: A nam ni on mačke zastrupu?

ROBI: Ma ne, ne on, on je tud mel neke mačke.

Men se zdi ...

Tišina.

KARMEN: Kaj pa mami prav?

ROBI: Ja mami misl, da jo mam jz. Sam Tanja ... pa tud če ne bi ona mela proti ... ma kdaj pa, sej ns nč ni, nimamo mi časa za te stvari.

KARMEN: Kaj pa, če bi jo dal komu?

ROBI: Komu?

Razmišljata. Gledata psico v tišini.

KARMEN: Mislm, ne vem, mame ne bo več nazaj, to se zavedamo, a ne?

ROBI: Ja, men je to blo takoj jasn, sam, sej veš, njej tega ne morš rečt.

KARMEN: Pač prej je blo, kt je blo, sam zdej bo pa mogla mal spustit, midva morva zdej te stvari zrihtat, a ne?

Gledata psico v tišini.

KARMEN: Ja, zdej dokler sem jz kle, jo lahk jz ... Sam mal je ogabno tole praskanje, mogoče bi blo vseen bolš, da bi jo kr na teraso.

ROBI: Sam res laja.

KARMEN: Ja kje pa piše, da pes ne sme lajat?

ROBI: Lej, boš vidla, pol se ti pa kake tete obesjo, da te bojo prjavle, ker je premrzlo pa nima zuni urejen dost, vse smo že mel. Pa še ni niti dva tedna.

KARMEN: Ja, neki bo treba ...

Tišina.

KARMEN: Lahk pa jo damo uspavat pa rečeva mami, da sem jo jz na Švedsko vzela.

ROBI: Uspavat?

KARMEN: Ja kaj pa boš?

ROBI: Mami naju ubije!

KARMEN: Ja nekak bi ji blo treba razložit pač, ne vem ... Kaj pa misl ona, da bomo?

ROBI: Lej, Karmen, sej boš vidla no, dons te je bla ful vesela pa to, pa je bla mal bolš, sam drugač se je pa zdele res ful težko z njo pogovarjat.

KARMEN: Fak, res me je bla vesela, a ne? Me je kr tko mal stisnl ... zmeri je bla taka ... no ... pa taka, sej veš, zdej pa tm leži, taka se mi je

zдела, čist mejhna, pa me gleda s temi očmi, ki so zmer ble tko stroge, zdej pa kr bolj take okrogle, pa me gleda napol solzna, pa se mi kr neki smeji pa me kliče Karamela. To me že od otroštva ni ... Tud ni bla nč neki huda name, ker sem dons šele lahko pršla.

ROBI: Super ...

KARMEN: Kaj, a teb je kej rekla?

ROBI: Nč ni rekla.

KARMEN: Kaj pa je rekla?

ROBI: Nč ni rekla, okej?

KARMEN: A to, ker sem šele zdej pršla?

ROBI: Ne.

KARMEN: Jz sem jo vsak dan poklicala.

ROBI: Vem.

KARMEN: Pa sem ji vsak dan razložila, zakaj bom šele dons. Pa je rekla, da razume ...

ROBI: Vem, Karmen.

KARMEN: Zmeri je bla taka zahrbtna. Men neki, teb pa neki družga.

ROBI: Res, Karmen, nima smisla, pustva to zdej.

KARMEN: Manipulatorka je. Zmeri je bla.

ROBI: Lej, nima smisla ... Tole ji je bil šok, pa še večji šok bo, ko bo doжела, da se ne bo več na noge postavla. Zdej je res pač sam vprašanje, kaj bomo. A sem pa negotvalko? Sam pol more en tuki bit, to ne bo šlo, o domu se tud nismo še nč pogovarjal ...

KARMEN: Ja, pa se bo treba ...

Tišina. Gledata psico. Robi pogleda na uro na telefonu.

ROBI: Faaaak, jz bi mogu res it, po tamale morm, ker sta na pripravah, pol mam pa še en Skype ob sedmih.

To reče in ob tem nepremično sedi. Robiju se res ne da iti. Oba sedita. Tišina.

KARMEN: Kaj je to za ena pasma sploh?

ROBI: Ne vem ... mešanka je po mojem ... med kkšnim labradorcem pa ... kaj pa vem ...

KARMEN: Ko sva bla mejhna, nama pa ni pustila psa ...

ROBI: A ni blo tko, da ona bi, pa oči ni pustu?

KARMEN: Aja ... čaki, kako je že blo, ti si kr enkrat pršu z enim mladičkom ... Kdo ti ga je že dal? Kdo je že bil un tvoj?

ROBI: Žan Polanc.

KARMEN: Ja, sej res ... Žan Polanc. Ti si ga kr dam prpelu! (*Karmen se smeji.*) Popizdila sta čist, ti ga pa nisi hotu spustit, pa si ga tko držu, da je kr cvilu. Pa ga je na konc vseen fotr nesu nazaj, ti si pa hodu za njim po ulci pa si se drl, da boš polcijo poklicu, da ga bojo zaprl. Pol pa cela drama. Nisi hotu jest pa nč.

Tišina. Karmen se nasmehne.

ROBI: Ja ... Marko sem mu dal ime.

KARMEN: Sej res, pes Marko!

ROBI: Pol si pa ti pršla k men v sobo pa si mi rekla, da bom enkrat velk in bom lahk vse tko, kt bom jz hotu.

KARMEN (*se smeji*): A res?

ROBI: Ja ...

KARMEN: Hm ...

ROBI: Ja ...

Tišina.

KARMEN: A ga vidš še kej?

ROBI: Koga?

KARMEN: Žana.

ROBI: Ah kje, uf, kje je že to ... V sredni sva se še ene dvakrat dobila pa zakadila, in to je blo to.

KARMEN: A ti še kej kdaj?

ROBI: Kaj? Poham?

KARMEN: Ja.

ROBI: Ja, občasno. Ti?

KARMEN: Uf, neeee. Nisem že sto let. Lej me no. Jz sem že babica, šit, a si lahk misliš?

Zasmejita se. Robiju zvoni telefon. Pogleda, kdo je, in izklopi zvonjenje.

ROBI: Pizda. Morm it ...

Sedita. Gledata po kuhinji.

KARMEN: A pa maš kej?

ROBI: Za pohat?

KARMEN: Ja no.

ROBI: Ja, mam ja ...

KARMEN: Sej mene nč ne mot, če bi.

ROBI: A zdej, ne, sej ne bi zdej. Kaj? A bi ti?

KARMEN: Neeeeee, sam tko rečem.

ROBI: A to te zdej ta kuhna pa ta bajta pa to ...

KARMEN: Ma ne no, sam pogovarjam se ... Razen če bi tud ti ...

ROBI (*se smeji*): Valda, da bi. Enga bolj švoh, pol pa grem, res.

Robi iz žepa vzame rizle, podlago, tobak in travo ter začne zvijati joint. Karmen gleda po kuhinji.

KARMEN: Zih so neki piškoti nekje.

ROBI: Ne nč jest iz skrinje, če ni original pakiran pa zaprt pa z datumom pa to.

KARMEN: A spet nalaga?

ROBI: Jp. Dol v kleti sta še dve tavelki, čist polni. To je treba it mal čez.

KARMEN: A je kkšna fižolova mineštra?

ROBI: Zih.

KARMEN: Fak, to pa res pogrešam. Jz nikakor ne morem take narest. Pa sem stokrat preverla z njo, vse isto nardim, pa ni ... To ona neki skriva.

ROBI: Al pa fižol ni isti ...

KARMEN: Ma dej, to je pa ta tipična slovenska fora ... pr nas je vse tok dobr, bogi uni v tujini, le kaj jejo?

ROBI: Ja kaj, a je isti?

KARMEN: Ja, isti je. Valda. Mislm, na Švedskem je. *Tišina. Robi zvija joint, Karmen si ogleduje kuhinjo.*

KARMEN: Sam fak, odkar se spomnm, vse isto. Ta babuška, ti okrasni krožniki, ta prtiček, ti podstavki, zavese, fak, še teglci, vse isto. Jz sem svojo kuhno že trikrat renovirala. Al pa krožniki ... jz ne vem, mi to ful razbijemo. Tuki pa odpreš omarco in isti kozarci, iz kerih si pil kot otrok, te še kr ven gledajo. Tko, čudn, a ni?

ROBI: Vse isto, sam nekaj manjš. A ni?

KARMEN: Ja, sam res. Vse isto, sam manjš.

Karmen zvoni telefon. Nekaj časa ga išče.

KARMEN: Tanja me kliče ... Zakaj pa mene?

ROBI: Dej ne se javt.

KARMEN: Kako, ne se javt? To je pol še bolj čudn.

ROBI: Dej nehi no, res, ne se javt.

KARMEN (*Se oglasi na telefon.*): Ja Tanja, živijo!

Ja, je, ja. A res? Ja pa nisva nč slišala ... Veš kaj, mogoče, ker tuki rešujeva bojler ... Ne, sam ker ni tople vode, pa da se bom lahk normaln stuširala, sej veš ... Ja, prov ne dela, mislm dela, sam voda se pa ne segreje ... Ja to sem jz tud rekla. Vem, ja ... Ja, sej veš, je hotu probat ... Sej bova poklicala enga, sam najprej, sej veš ... Bova ja, vem. Ne, dobr je blo, ja, ja, je bla vesela ... ja tist obliž protibolečinski so ji dans glih zamenjal, tko da je bla mal, kot da bi bla zadeta, tko da se nisva neki zlo velik, ampak sej, bova pa jutr kej več ... ja, dons tud bolj tko, ja ... pol se pa neki kr smeji, a ne? ... V bistvu lepo, ja ... Bom pršla, valda ... ja, se bova zmenila, men je vseen, kater dan, tko kot vam paše, jz sem zdej itak tuki ... Aha, ne, to me pa že ne bo več ... ja škoda. Ja, nimaš kej, teli rojstni dnevi so zmer neki tko, da narobe hodjo, a ne? Lej, sej se bomo pa prej ... Ja, ja ... Ja ... Dobr, okej, mu bom rekla, ja ... Te bo poklicu. Prov. Velja. Dobr, Tanja, se slišmo, a ne? Super, ja. Važi, hvala ti. Čao.

Robi prižge joint.

KARMEN: Zakaj se pa ne javš?

ROBI: Pa ne, sej se bom, sam zdej se nisem.

KARMEN: A pa je kej narobe?

ROBI: Ne, sam tko ... Lej, ne bi zdej to. Vse je kul. *Robi poda joint Karmen. Karmen potegne dim. Že dolgo ni kadila. Malo se počuti smešno, na smeh ji gre.*

KARMEN: Fak, da bi naju mami zdej vidla. »Nikol nisem nobenmu pustila notr kadit, še teta Stanka je mogla ven, pa je bla na vozičku!«

ROBI: Ojoj, teta Stanka, sej res, kok dolg že nisem na njo pomislu.

Karmen globoko potegne vase dim.

KARMEN: Jz pa vsak dan.

ROBI: Kaj?

KARMEN: Jz mam njene noge.

Robi se smeji.

KARMEN: Ja res, debele, boleče, pa take valjaste, kot del ene tovarne. Zdej pa še te žile.

Robi se smeji na vso moč.

KARMEN: Kaj? Če pa res ...

Karmen viha hlačnico in mu kaže valjaste noge in krčne žile, Robi se smeji.

ROBI: Hahahaha, noge od tete Stanke.

KARMEN: Ja sej, točno. Jz sem vse najslabš dobila. Ti goste lase po fotru, jz pa debele noge tete Stanke. Če bi bla jz tip, bi bla zih plešasta tko kot deda.

Smejita se in kadita joint. Ko se umirita, sedita v tišini in gledata psico.

KARMEN: Pa nej bo dons še mal noter, čist se je zmatrala.

ROBI: Jz bi mogu it ...

Sedita, kadita in gledata psico.

ROBI: A te je povabla na rojstn dan?

KARMEN: Ja.

ROBI: Pa kaj še?

KARMEN: Ne vem ... da jo poklič. Pa da nej se midva zmenva, kdaj pridem na kosilo.

ROBI: Dej reč, da bi jedla njeno lazanjo.

KARMEN: Zakaj pa ji ti ne rečeš?

ROBI: Pol zanalašč ne bo.

KARMEN: Ja pa si ti nared lazanjo.

ROBI: Ja pa si ti nared fižolovo mineštro.

KARMEN: Okej no ... Kaj pa je z vama? Kaj se dogaja?

ROBI: Nč ni. Sam to je.

KARMEN: Ja sam ...

ROBI: Ej, ne bi zdej to, okej?

KARMEN: Okej.

Sedita v tišini, kadita joint.

KARMEN: Fak ... Hitr je šlo ... Kok bosta zdej stari?

ROBI: Deset.

KARMEN: Deset. Pa sta še tok frendici?

ROBI: Ja. No ... Kaj pa vem. Skoz se dereta. Sam sta pa tud skoz skupi, tko da ne vem, lej ...

KARMEN: Kaj pa nej jima kupm za rojstn dan?

ROBI: Ne vem ... kkšna pomirjevala.

KARMEN: Dej no, resno.

ROBI: Ne vem no, te čarovnike ful gledata po teveju. Mogoče kej za čarat, kaj jz vem. Al pa kej s kiti. Al pa z Dončićem. Sam ne sladkarij nost. To jima Tanja ne pusti, pol pa na koncu vse jz pojem.

KARMEN: Jutr bom šla itak mal do centra, nisem bla že, uf ... zmer tko na hitr pridem, da ... me prov zanima, kaj je kej novga pa to ... pa bom že kej našla.

ROBI: Nč ni neki novga. Vse je razrit, tko kt zmeri.

KARMEN: Ampak osemka pa še voz?

ROBI: Ja, voz.

Sedita. Kadita. Tišina.

ROBI: A veš tko, ko si mejhen pa si predstavljaš, kako bo, k boš velik ... zdej je pa tko, ko da je itak že pol šlo, ti pa nisi niti več mlad, da bi blo še vse možno, niti nisi še dost star, da bi sam nehu razmišlat o vseh nekih kao možnostih, maš otroke, za katere si si zmeri predstavlju, da jih boš čist drugač vzgaju kt tvoji tastari, da boš čist hud fotr, čist hud partner, friend, človk. Da boš mel čas za vse, energije neomejeno, da boš poleti naredu celo kraljestvo v kampu, pa da boš že znal dobr surfat, k jih bo to mal začel zanimat, da boš pol vsem mulcem v kampu posojal surf, pa jim kazu, pa jih učil, pa te bojo vsi tko gledal, z občudovanjem, a veš, tko, kt te sam otrok gleda, ker si mu res res kul, tko, kt sem jz gledu une motoriste na trajektu, ko sem bil mulc, kok so mi bli kul. Pa da jima bom v hribih znal naštet vsaj teh par vrhov okrog, kater je kater, pa mogoče, katera roža je užitna, al pa vsaj, da ju bom sploh pelu kdaj v hribe, pa ja, na kkšen koncert, tak, za kerga sta kao še čist premladi in jima je čist noro, da sta lahk sploh tm, da sta tm med temi bradami 60-letnimi na nekih, ne vem, Rollingih, ne Rollingih, na nekih razbijačih, neki Metallici, ma ne Metallici, to jz sploh nisem nikol poslušu, ne vem no, da bom znal kkšne zanimive zgodbe jima

povedat, po možnosti clo moje, da jima bo tko, dej povej, še enkrat uno, ko je bil plaz, pa niste mogli nikamor, pa ste si zgradil igluje in igral Enko štir dni, ne vem ... V bistvu pa na konc še zmeri sam čakaš, da boš vse to ... pol enkrat ... ko bo čas. Sam da tamale sploh nista več tok mejhne, pa da si tazadnje skupno morje itak kompletno prespal, ker si bil tok zjeban od vsega, da jih je na konc nek deda iz neke najbolj zjebane prkolce učil se potaplat na masko. Sploh se ti pa niti ne da več po kampih, ker te vse boli, pa mravle pridejo v šotor ne glede na vse, kar nardiš, da ne bi. Fak, komi čakam, da bom star.

Tišina.

KARMEN: Ni tok dobr, ko si star.

ROBI: Sej ti nisi še stara.

KARMEN: Če sem že babica.

ROBI: Ja no, taka, mlajša.

KARMEN: In pol prvič po ful dolgem času vidš več svoje otroke, čeprov sam zato, da ti naložijo svoje otroke, ker kej pač majo, al pa sam službo, al pa kar kol.

ROBI: Ej, a bi šla ti 17. z mano na hokej?

KARMEN: Na hokej?

ROBI: Ja, tko kt naju je oči včasih pelu.

KARMEN: Fak, nisem bla na nobeni tekmi, odkar je Toby igral nogomet v osnovni.

ROBI: No, sej.

KARMEN: V bistvu bi ful šla ... sam jz letim 15. nazaj.

ROBI: A že?

KARMEN: Ja, mam tamalo, ker gre Lena v Porto.

ROBI: Aja, valda ...

Sedita v tišini.

KARMEN: Nisem vedla, da ti hodš na tekme pa to.

ROBI: Ja ne, sej drgač ne ... čist tko sem ...

Sedita.

KARMEN: Ej, a poiščeva to mineštro?

ROBI: Ma ne, dej, jz morm res it ... Sej se juttr kej, a ne?

KARMEN: Ja, itak, jz bom kle, nekje. Zjutri grem k mami, pol se pa slišva. A ti prideš?

ROBI: Mogoče po službi, če se mi ne zavleče, sam neki mislm, da morm tamale pelat ... ne vem zdele, kako sva se pol zmenila ... Dej, se juttr slišva, prov?

KARMEN: Ja, dej poklič, ko boš lahk, pa vidva.

ROBI: Okej. Grem. Maš vse?

KARMEN: Mam.

ROBI: Pa tuki zgori raj išč za jest, niži ko greš, hujš je.

KARMEN: Okej, bom, hvala.

ROBI: Okej, se slišva.

Robi že odide skozi vrata. Karmen zakliče za njim.

KARMEN: Ej, Robi?

ROBI: Kaj?

KARMEN: Ma ne, sej nč ... Pozdrav doma.

ROBI: Ja ... bom, ti tud, če se boste kej slišal.

Konec.

Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXX, sezona 2019/2020, številka 1